

ΕΚΔΟΣΙΣ
ΜΕΛΕΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΒΙΒΛΟΥ

Ο ΙΣΡΑΗΛ ΕΝ ΤΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ

«Καὶ θέλω εὐλογήσει τοὺς εὐλογοῦντάς σε,
καὶ τοὺς καταρωμένους σε θέλω καταρασθῆναι,
καὶ θέλουσιν εὐλογηθῆναι ἐν σοὶ πᾶσαι αἱ φυλαὶ
τῆς γῆς». (ΓΕΝΕΣΙΣ ιβ'. 3)

DAWN BIBLE STUDENTS ASSOCIATION
199 Railroad Avenue
East Rutherford, NJ 07073 U.S.A.

www.dawnbible.com/gr/

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

	Σελ.
Ο ΙΣΡΑΗΛ ΕΝ ΤΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ	3
Η ΕΠΑΓΓΕΛΙΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΒΡΑΑΜ	4
ΟΥΧΙ ΑΝΕΥ ΟΡΩΝ	5
ΕΙΣ ΤΑ ΔΕΣΜΑ ΤΗΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ	7
Ο ΝΟΜΟΣ	9
ΕΠΤΑ ΠΕΡΙΟΔΟΙ	10
Η ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ	15
ΜΕΣΣΙΑΣ — Ο ΚΕΧΡΙΣΜΕΝΟΣ	16
ΕΘΝΟΣ ΑΓΙΟΝ	19
Η ΚΟΙΝΟΠΟΛΙΤΕΙΑ ΤΟΥ ΙΣΡΑΗΛ	20
ΟΙ ΑΠΟΚΟΠΕΝΤΕΣ ΚΛΑΔΟΙ	21
ΑΙ ΕΥΛΟΓΙΑΙ ΤΟΥ «ΣΠΕΡΜΑΤΟΣ»	23
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ	25
ΕΚ ΣΙΩΝ	26
Ο ΚΑΙΡΟΣ ΕΣΤΙΝ ΕΓΓΥΣ—Η ΣΥΚΗ ΑΝΑΘΑΛΛΕΙ ..	29
ΠΡΟΟΔΕΥΤΙΚΑ ΒΗΜΑΤΑ	33
ΕΠΙΘΕΣΙΣ ΕΚ ΒΟΡΡΑ—Η ΘΛΙΨΙΣ ΤΟΥ ΙΑΚΩΒ	35
Η ΕΠΙΓΕΙΟΣ ΦΑΣΙΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ	39
«ΣΙΩΝ» ΚΑΙ «ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ»	41
Η ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ	41
ΠΡΩΤΟΝ ΟΙ ΙΟΥΔΑΙΟΙ	43
ΣΥΓΚΕΦΑΛΑΙΩΣΙΣ	45
ΣΥΜΠΛΗΡΩΣΙΣ	49
ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΟΥ ΙΣΡΑΗΛ ΚΑΙ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ	52

Ο ΙΣΡΑΗΛ ΕΝ ΤΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ

Τὸ ὄνομα «Ἰσραήλ» σήμερον κατέχει περίβλεπτον διεθνή θέσιν καὶ ἦτο οὕτως ἐπὶ ἄρκετὰ ἔτη εἰς τὸ παρελθόν. Εἶναι ἐπίσης εἰς προεξοχὴν ἐν τῇ Γραφῇ, ἐν τῇ ὁποίᾳ πλέον ἀπὸ δύο χιλιάδας φορές ἀναφέρεται. Ὁ Καθηγητὴς Στρόνγκ ἐρμηνεύει τὸ ὄνομα τοῦτο νὰ σημαίνει: «Οὗτος θὰ ἐξουσιάσῃ ὡς Θεός». Τὸ ὄνομα τοῦτο πρῶτον ἀναφαίνεται εἰς Γένεσιν λβ'. 28, ὁπότε ἐδόθη εἰς τὸν Ἰακώβ, τὸν ἑγγονον τοῦ Ἀβραάμ, διὰ τοῦ ἀγγέλου μετὰ τοῦ ὁποίου ἐπάλαιεν ὁλόκληρον τὴν νύκτα. Ὁ ἄγγελος εἶπεν, «Δὲν θέλει καλεσθῇ πλέον τὸ ὄνομά σου Ἰακώβ, ἀλλὰ Ἰσραήλ, διότι ἐνίσχυσας μετὰ τοῦ Θεοῦ, καὶ μετὰ τῶν ἀνθρώπων θέλεις εἶσθαι δυνατός».

Ἐκτοτε τὸ ὄνομα «Ἰσραήλ» ἔγινε τὸ ἐθνικὸν ὄνομα τῶν ἀπογόνων τοῦ Ἀβραάμ, μέσῳ τοῦ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ, ἐφαρμοζόμενον εἰς ὅλας τὰς 12 φυλὰς τοῦ Ἰακώβ. Ἡ μόνη ἐξαίρεσις εἰς τοῦτο ἦτο κατὰ τὸν καιρὸν τῆς διαιρέσεως τοῦ ἔθνους εἰς βόρειον καὶ νότιον βασιλείαν, ὁπότε τὸ τμήμα τῶν δέκα φυλῶν ὅπερ κατεῖχε τὴν βόρειον Παλαιστίνην ἐγνωρίζοντο ὡς Ἰσραήλ, αἱ δὲ δύο φυλαὶ τοῦ νότου ὡς Ἰούδας. Τοῦτο ἐξηκολούθησεν ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Σολομῶντος ἕως τῆς αἰχμαλωσίας ἐν Βαβυλῶνι. Ἐκεῖνοι οἵτινες ἐπέστρεψαν ἐκ τῆς αἰχμαλωσίας, ἀνεξαρτήτως φυλῆς, ἐγνωρίσθησαν πάλιν ὡς Ἰσραηλιταί, ἢ ὡς λαὸς Ἰσραήλ.

Τοῦτο ἦτο τὸ ὄνομα ὅπερ οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἀβραάμ μετεχειρίζοντο ἀναμεταξύ των, καὶ διὰ τὸ ὁποῖον ἐκαυχῶντο, διότι ἐπίστευον, καὶ δικαίως, ὅτι τοῦτο ἐδόθη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ αὐτῶν εἰς αὐτούς. Πρὶν ἀπονεμειθῇ ἐπὶ τοῦ ἱστορικοῦ τούτου λαοῦ τὸ ὄνομα Ἰσραήλ, ἐγνωρίζοντο ὡς Ἑβραῖοι, καὶ βεβαίως οὗτοι πολλάκις ἀναφέρονται καὶ σήμερον ἀκόμη ὡς Ἑβραῖοι. Τὸ ὄνομα τοῦτο τὸ πρῶτον ἀναφέρεται εἰς τὴν Γραφήν, εἰς Γένεσιν ιδ'. 13, ἔνθα ἔχομεν τὴν ἑκφράσιν, «τὸν Ἀβραὰμ τὸν Ἑ-

θραϊον». Ὁ Ἀβραμ, ἢ ὁ Ἀβραάμ, ἦτο ἀπ' εὐθείας ἀπόγονος τοῦ Ἐβερ. (ΓΕΝ. ια'. 14-26).

Τὸ ὄνομα «Ἑβραῖος» σημαίνει «διάθασις», ἢ ὁ διαπερῶν πέραν. Ὁ Ἀβραμ καὶ ἡ οἰκογένειά του φαίνεται ὅτι ἐκαλοῦντο Ἑβραῖοι — κατὰ μέρος ὅπωςδήποτε — διὰ νὰ ἐκφράσουν τὴν διαφορὰν μεταξύ τῶν ἀρχαίων φυλῶν ἀνατολικῶς καὶ δυτικῶς τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ, τοῦ Ἀβραάμ «διαπεράσαντος» πρὸς δυσμὰς, πορευομένου εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας. Γενικῶς ὁμιλοῦντες, δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι, παρακείμενα ἔθνη ἀναφέρονται ὡς ἀπόγονοι τῶν Ἑβραίων, ἀλλὰ τὸ ὄνομα «Ἰσραήλ» ἰδιαιτέρως γίνεται χρήσις, καὶ ἀγαπᾶται μεταξὺ τοῦ ἔθνους. Τὸ ὄνομα «Ἰουδαῖος» παράγεται ἐκ τοῦ Ἰούδα.

Ἡ ἐπαγγελία εἰς τὸν Ἀβραάμ

Ἡ ἰδιαιτέρα συσχέτισις τοῦ Θεοῦ μετὰ τοῦ λαοῦ τούτου ἤρχισε μὲ τὸν Ἀβραάμ, τὸν πατέρα των. Ἡ πρώτη ἀναφερομένη ὑπόσχεσις ἢ γενομένη πρὸς τὸν Ἀβραάμ, λέγει,

«Ἐξελθε ἐκ τῆς γῆς σου, καὶ ἐκ τῆς συγγενείας σου, καὶ ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ πατρός σου, εἰς τὴν γῆν τὴν ὁποίαν θέλω σοὶ δεῖξει, καὶ θέλω σὲ κάμει εἰς ἔθνος μέγα, καὶ θέλω σὲ εὐλογῆσαι, καὶ θέλω μεγαλύνει τὸ ὄνομά σου, καὶ θέλεις εἶσθαι εἰς εὐλογίαν, καὶ θέλω εὐλογήσει τοὺς εὐλογούντας σε, καὶ τοὺς καταρωμένους σε θέλω καταρασθῆ, καὶ θέλουσιν εὐλογηθῆ ἐν σοὶ πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς». ΓΕΝ. ιδ'. 1-3.

Τρία σημεῖα πρέπει νὰ παρατηρηθοῦν εἰς τὴν ὑπόσχεσιν ταύτην. (1ον) Οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἀβραάμ θὰ ἐγένοντο μέγα ἔθνος, (2ον) οὗτος θὰ εἶχε «σπέρμα» ὅπερ θὰ ἦτο τὸ μέσον της, (3ον) εὐλογίας πασῶν τῶν φυλῶν τῆς γῆς. Εἰς Γαλάτας ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἀναφέρεται εἰς τὴν ὑπόσχεσιν ταύτην, καὶ μεταχειρίζεται τὴν λέξιν «ἔθνη» ἀντὶ «φυλάς». Πράγματι, ὑπάρχει πολὺ ὀλίγη ἢ οὐδεμία διαφορὰ εἰς τὴν ἔννοιαν «φυλαὶ» καὶ «ἔθνη» καθὼς παρετηρεῖτο παρὰ τοῦ Ἀβραάμ, διότι τὰ «ἔθνη» καὶ εἰς τὰς ἡμέρας του ἀπετελοῦντο ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπὸ φυλάς, οἰκογενείας, ἢ ὁμάδας.

Εἰς τὸ 7ον ἐδάφιον τοῦ ιβ'. κεφαλαίου τῆς Γενέσεως, ὁ Κύριος ἐπρόσθεσε «εἰς τὸ σπέρμα σου θέλω δώσει τὴν γῆν ταύτην». Καὶ εἰς τὸ ιγ'. κεφάλαιον, ἐδάφια 14, 15, ἀναγινώσκομεν ὑπόσχεσιν τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν Ἀβραάμ,

«Ὑψωσον τώρα τοὺς ὀφθαλμοὺς σου, καὶ ἰδὲ ἀπὸ τοῦ τόπου ὅπου εἶσαι, πρὸς ἄρκτον, καὶ μεσημβρίαν, καὶ ἀνατολὴν καὶ δύσιν, διότι πᾶσαν τὴν γῆν, τὴν ὁποίαν βλέπεις, εἰς σὲ θέλω δώσει αὐτήν, καὶ εἰς τὸ σπέρμα σου ἕως αἰῶνος». ΓΕΝ. ιγ'. 14, 15.

Ἐνταῦθα, ὅθεν, εἶναι τετάρτη ἄποψις τῆς ἐπαγγελίας, γενομένης πρὸς τὸν Ἀβραάμ, ὀνομαστικῶς ὅτι ἡ γῆ τῆς Χαναάν θὰ ἐγένετο ἰδική του καὶ τῶν ἀπογόνων του δι' αἰῶνιον ἰδιοκτησίαν.

Οὐχὶ ἄνευ ὄρων

Ἐν τῷ φωτὶ τῆς Γραφικῆς μαρτυρίας εἶναι καθαρὸν, ὅτι εἰς τὰς ὑποσχέσεις του πρὸς τὸν Ἀβραάμ, ὁ Θεὸς ἀποκαλύπτει τὸ σχέδιόν Του διὰ τὴν τελικὴν εὐλογίαν πασῶν τῶν φυλῶν τῆς γῆς δι' εἰρήνης, υἰείας καὶ ζωῆς. Ὁ θεῖος οὗτος σκοπὸς ἦτο αὐθαίρετος, καὶ θὰ ἐξεπληροῦτο μὲ ἀκρίβειαν. Ἐξ ἄλλου, εἶναι ὁμοίως καθαρὸν, ὅτι ἐκεῖνοι οἵτινες ἐχρησιμοποιοῦντο παρὰ τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν διεκπεραίωσιν τοῦ σκοποῦ τούτου πρέπει νὰ εἶναι ἀρμόδιοι διὰ τὴν μεγάλην ταύτην θέσιν εἰς τὸ σχέδιον τοῦ Θεοῦ, ἀποδεικνύοντες τὴν ἀξίαν των δι' ὑπακοῆς εἰς τὸ θέλημά Του.

Τοῦτο ἦτο ἀληθὲς ἀπ' ἀρχῆς τῆς πολιτείας τοῦ Θεοῦ μὲ τὸν Ἀβραάμ. «Ἐξελθε ἐκ τῆς γῆς σου, καὶ ἐκ τῆς συγγενείας σου, καὶ ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ πατρὸς σου, εἰς τὴν γῆν τὴν ὁποίαν θέλω σοὶ δεῖξει, καὶ θέλω σὲ κάμει εἰς ἔθνος μέγα», εἶπεν ὁ Κύριος. Ἐὰν ὁ Ἀβραάμ δὲν ἄφηνε τὸν λαόν του, καὶ τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς του, καὶ μετέβαινεν εἰς Χαναάν, ἡ ὑπόσχεσις Του νὰ ἔκαμεν αὐτὸν μέγα ἔθνος δὲν θὰ ἐξεπληροῦτο.

Ἡ ἀρχὴ αὕτη ἀποκαλύπτεται ἐν συσχετίσει μὲ αὐτὸ τοῦτο τὸ ὄνομα Ἰσραήλ. Ὁ Ἰακώβ, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα μετελλάγη εἰς Ἰσραήλ, ἦτο ὁ δίδυμος ἀδελφὸς τοῦ Ἡσαῦ. Ὁ Ἡσαῦ

ἦτο ὁ πρωτότοκος, καὶ κατὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν συνήθειαν τοῦ καιροῦ ἐκείνου τὸ δικαίωμα τῆς οἰκογενειακῆς κληρονομίας ἀνῆκεν εἰς αὐτόν. Ἄλλ' ὁ Κύριος ἐξέλεξεν ἄλλως πῶς. Πρὶν τὰ παιδιὰ γεννηθῶσιν, ὁ Κύριος εἶπεν εἰς τὴν μητέρα Ρεθέκαν,

«Δύο ἔθνη εἶναι ἐν τῇ κοιλίᾳ σου, καὶ δύο λαοὶ θέλουσι διαχωρισθῇ ἀπὸ τῶν ἐντοσθίων σου. Καὶ ὁ εἰς λαὸς θέλει εἶσθαι δυνατώτερος τοῦ ἄλλου λαοῦ, καὶ ὁ μεγαλύτερος θέλει δουλεύσει εἰς τὸν μικρότερον». ΓΕΝ. κε'. 23.

Ὁ «μικρότερος» ὁ ἀναφερόμενος ἐνταῦθα ἦτο ὁ Ἰακώβ καὶ οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ. Ὁ Θεὸς ἐξέλεξε τὸν Ἰακώβ ἀντὶ τοῦ Ἡσαῦ, ὡς εἶχεν ὁμοίως προηγουμένως ἐκλέξει τὸν Ἀβραάμ, πλὴν ἦτο ἀκόμη ἀναγκαῖον, ὅπως ὁ Ἰακώβ ἀποδείξῃ τὴν ἀξίαν του διὰ τὴν ἐκλογὴν ταύτην. Ἐπρεπε νὰ ἔκαμε τὴν ἐκλογὴν του βεβαίαν. Τὸ γεγονός, ὅτι οὗτος τὸ ἔπραξεν καταφαίνεται εἰς τὴν μεταλλαγὴν τοῦ ὀνόματός του ἀπὸ Ἰακώβ εἰς Ἰσραήλ. Καθὼς ὁ ἄγγελος μετὰ τοῦ ὁποίου ὁ Ἰακώβ ἐπάλαιεν ὅλην τὴν νύκτα τοῦ ἐξήγησεν, ὅτι «ἐνίσχυσας μετὰ Θεοῦ», δηλ. ἀπέδειξε τὴν ἀξίαν του, καὶ τοῦ ἐδόθη τῶρα ὄνομα σύμφωνα μὲ τὸ μέγα τοῦτο γεγονός.

Ἡ ἐκλογὴ τοῦ Θεοῦ ἐκείνων οἵτινες θὰ ἀντεπροσώπευον Αὐτόν, εἶχεν δευχθῇ προηγουμένως ἐν σχέσει μὲ τὸν Ἰσαάκ, τὸν υἱὸν τοῦ Ἀβραάμ, τὸν πατέρα τοῦ Ἰακώβ. Ὁ Ἀβραάμ εἶχε καὶ ἄλλον υἱὸν τὸν ὁποῖον ἐνόμιζεν ἄξιον ὡς κληρονόμον του. Λέγει πρὸς τὸν Κύριον, «Εἴθε ὁ Ἰσμαὴλ νὰ ζήσῃ ἐνώπιόν σου». Ἀλλ' ὁ Θεὸς ἀπήντησε, «Ἡ γυνὴ σου ἡ Σάρρα θέλει γεννήσῃ υἱὸν εἰς σέ, καὶ θέλεις καλέσει τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰσαάκ, καὶ θέλω στήσῃ τὴν διαθήκην μου πρὸς αὐτὸν εἰς διαθήκην αἰώνιον, καὶ πρὸς τὸ σπέρμα αὐτοῦ μετ' αὐτόν». (ΓΕΝ. ιζ' 18, 19). Ἀργότερον ὁ Θεὸς εἶπεν εἰς τὸν Ἀβραάμ, «Ἐν τῷ Ἰσαάκ θέλει κληθῇ εἰς σέ σπέρμα». (ΓΕΝ. κα'. 12).

Ὁ Κύριος ἐβεβαίωσε τὴν ἐκλογὴν τοῦ Ἰσαάκ ὡς τὸν πρόγονον τοῦ ἐπαγγελθέντος «σπέρματος» κατὰ τὸν καιρὸν ὁπότε ἡ Σάρρα, ἡ μήτηρ αὐτοῦ, ἀπήτησεν ὅπως ὁ Ἰσμαὴλ, ὁ υἱὸς τοῦ Ἀβραάμ διὰ τῆς Αἰγυπτίας δούλης, ἐκβληθῇ ἐκ τῆς οἰκίας. Καὶ ὅμως ἡ ζωὴ τοῦ Ἰσμαὴλ διεφυλάχθη, καὶ ἔγινεν ἡ ἐπίτιμος κεφαλὴ τῆς Ἀραβικῆς φυλῆς, ἡ τῶν Ἀράβων, οἵτινες

λαὸς εὐρέθησαν ἐργαζόμενοι δοῦλοι εἰς τὴν χώραν ἐκείνην. Ὁ Ἰσμαήλ κατεφρόνει τὸν Ἰσαάκ, καὶ ἀκόμη σήμερον τὸ μῖσος ἐξακολουθεῖ νὰ ὑπάρχῃ μεταξύ τῶν ἀπογόνων τῶν δύο τούτων παιδιῶν. Ὁ Ἡσαὺ ὑπανδρεύθη μίαν θυγατέρα τοῦ Ἰσμαήλ, καὶ οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ, οἱ πρώην Ἐδωμίται, ἔγιναν ὀλίγον ἢ πολύ, ἀναμιχθέντες μὲ τοὺς ἀπογόνους τοῦ Ἰσμαήλ, οἱ Ἀραβες.

Εἰς τὰ δεσμὰ τῆς Αἰγύπτου

Μέσω σκευωριῶν, γεγονότων πλήρη ἐνδιαφέροντος, συμπεριλαμβανομένου καὶ τῆς πωλήσεως τοῦ νεωτέρου υἱοῦ τοῦ Ἰακώβ, Ἰωσήφ, εἰς δουλείαν ἐν Αἰγύπτῳ, ὅλος ὁ Ἑβραϊκὸς λαὸς εὐρέθη σὰν ἐργαζόμενοι δοῦλοι εἰς τὴν χώραν ἐκείνην. Ὁ Κύριος ἐπέθλεψεν ἐπὶ τῶν πειρῶν τοῦ Ἰωσήφ καὶ ἔγινε πραγματικῶς ὁ Ἄρχων τῆς Αἰγύπτου, ἰδιαιτέρως ὅσον ἀφορᾷ μὲ τὴν γενικὴν τροφοδότησιν κατὰ τὰ ἑπτὰ ἔτη τῆς πείνης. Εἶναι ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου τῆς ἀνωτάτης αὐτοῦ εὐμενοῦς θέσεως εἰς τὴν Αἰγυπτιακὴν Κυβέρνησιν, ὁπότε ὁ πατὴρ αὐτοῦ, Ἰακώβ, καὶ ἡ ὑπόλοιπος οἰκογένεια μετώκησαν εἰς τὴν Αἴγυπτον.

Ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν ἦτο μικρὸς, ἀλλ' ἠῤῃξαν ταχέως. Ὁ Ἰακώβ, ἢ μᾶλλον καταλλήλως, ὁ Ἰσραήλ, ἀπέθανεν ἐν Αἰγύπτῳ. Πρὶν ἀποθάνῃ ἠυλόγησε τοὺς δώδεκα αὐτοῦ υἱούς, ἀπονέμων εἰς ἕνα ἕκαστον ἀναγνώρισιν τοῦ γεγονότος, ὅτι ὁ Θεὸς θὰ ἐπολιτεύετο μετ' αὐτῶν. (ΓΕΝ. μθ'. Κεφ.). Ἦτο κατὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ὁπότε οἱ υἱοὶ αὐτοῦ ἔγιναν ὁ πυρὴν τοῦ Ἰσραηλικοῦ ἔθνους. Ἐντεῦθεν, ὁ Θεὸς ἐπολιτεύθη μετ' αὐτῶν, οὐχὶ ἀτομικῶς μὲ ἕνα ἕκαστον, ἀλλ' ὥς φυλὴν, φυλὴν ἢ ὁποῖα, μὲ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου, θὰ ἐγένετο «ἔθνος μέγα».

Ὅτε ὁ Ἰσραήλ καὶ ἡ οἰκογένειά του μετώκησαν εἰς Αἴγυπτον, οἱ Αἰγύπτιοι τοὺς μετεχειρίζοντο καλῶς. Ὁ Ἰωσήφ ἦτο εἰς τὴν ἀνωτάτην θέσιν τῆς Κυβερνήσεως, καὶ ὁ τότε κυβερνῶν Φαραώ, ἔνεκεν τοῦ ὅτι ὁ Ἰωσήφ εἶχε κάμει εἰς τὸν λαόν του, διετίθετο εὐνοϊκῶς ὑπὲρ αὐτῶν. Ἀλλ' ὁ Φαραώ οὗτος ἀπέθανε, καὶ ὁ Ἰωσήφ ἀπέθανε καὶ οἱ Ἰσραηλῖται ἔγιναν καταδυναστευόμενος λαός, καὶ ἐπεθύμουν ἀπελευθέρωσιν.

Ὁ Μωϋσῆς

Ἦτο κατὰ τὴν περίστασιν τῶν πειρῶν τούτων, ὅτε ὁ Μωϋσῆς διὰ τῆς ἀγαθῆς προνοίας τοῦ Κυρίου ἠγέρθη ὥπως ἀπελευθερώσῃ αὐτούς. Αἱ περιστάσεις ἦσαν ἀσυνήθεις. Πρὸς τὸν σκοπὸν, ὅπως ἐμποδίσουν τοὺς Ἰσραηλίτας νὰ πολλαπλασιασθοῦν καὶ νὰ διακινδυνεύσουν τὴν ἀσφάλειαν τῆς Αἰγύπτου, ἐξεδόθη διαταγὴ διατάσσουσα αὐτούς, ὅπως πᾶν ἀρσενικὸν βρέφος τῶν Ἑβραίων καταστραφῇ ὁπόταν θὰ ἐγεννᾶτο. Ἡ μήτηρ τοῦ Μωϋσέως ἐπρωτίμῃ, ὅπως παρακούσῃ τὴν διαταγὴν, καὶ ἔκρυψε τὸ βρέφος εἰς σπάρτινον κιβώτιον, καὶ ἔθεσε ποῦτο εἰς τὸ ἐλῶδες χεῖλος τοῦ ποταμοῦ Νείλου.

Ἡ ἀδελφὴ τοῦ Μωϋσέως ἐκρύβη ἐκεῖ πλησίον διὰ νὰ ἐπιθλέπῃ. Ἐντὸς ὀλίγου, ἡ θυγάτηρ τοῦ Φαραῶ ἦλθεν εἰς τὸν ποταμὸν διὰ νὰ λουσθῇ, καὶ τὸ παιδίον ἀνεκαλύφθη. Τὸ ἠγάπησε, καὶ ἀπεφάσισε νὰ παραλάβῃ τὸ βρέφος εἰς τὸν βασιλικὸν οἶκον διὰ νὰ ἀναθρέψῃ αὐτό. Ἡ ἀδελφὴ του τότε προσῆλθε, καὶ προσεφέρθη νὰ προμηθεύσῃ τροφὸν διὰ τὸ βρέφος Μωϋσῆν. Ἡ προσφορὰ ἔγινε δεκτὴ, καὶ ἡ ἰδία ἡ μήτηρ τοῦ Μωϋσέως ὥς ἐκ τούτου ἐξελέγη ὡς τροφὸς αὐτοῦ. Ἡ θυγάτηρ τοῦ Φαραῶ ἐκάλεσε τὸ βρέφος **ΜΩΨΣΗΝ**, ὅπερ σημαίνει ἀνηρμένος, ὕδα-τόσωστος.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὁ Μωϋσῆς διαπαιδαγωγηθεὶς καὶ τελείως καταρτισθεὶς ἔγινεν ὁ μέγας ἀρχηγὸς τοῦ λαοῦ του, καὶ ἀπεφάσισε νὰ κάμῃ κάτι τι περὶ τούτου. Ἄλλ' ὁ τοῦ Κυρίου κατάλληλος καιρὸς διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν δὲν εἶχεν ἐπιστῇ, καὶ ὁ Μωϋσῆς ἠναγκάσθη νὰ φύγῃ ἐξ Αἰγύπτου εἰς τὴν γῆν Μαδιάμ, ἔνθα παρέμεινεν ἐν ἀπομονώσει ἐπὶ πεσσαράκοντα ἔτη.

Τότε ὁ Κύριος ὠμίλησεν εἰς τὸν Μωϋσῆν ἀπὸ τῆς «καιομένης βάτου» καὶ ἐξουσιοδότησεν αὐτὸν νὰ ὁδηγήσῃ τὸν Ἰσραὴλ ἔξω τῆς Αἰγύπτου, εἰς τὴν ἐλευθερίαν. Μερικὰ ἐκ τῶν πλέον ἐξόχων θαυμάτων ἀναφερομένων εἰς τὴν Γραφὴν ἐπετελέσθησαν ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Μωϋσέως ἀναφορικῶς μὲ τὴν ἀπελευθέρωσιν των. Τὸ ὅλον δέκα πληγαὶ ἔπεσαν ἐπὶ τῶν Αἰγυπτίων διὰ νὰ λάβουν ἀπὸ τὸν Φαραῶ τὴν ἄδειαν τῆς ἐλευθερίας των, τῆς δεκάτης δὲ πληγῆς ἦτο ὁ θάνατος τῶν πρωτοτόκων

Αιγυπτίων. Τὰ πρωτότοκα τοῦ Ἰσραὴλ διεφυλάχθησαν, διότι ἦσαν ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ αἵματος τοῦ πασχαλίου ἁμνοῦ. Οἱ Ἰσραηλῖται μέχρις αὐτῆς τῆς ἡμέρας ἐξακολουθοῦν νὰ ἐορτάζουν τὸ θαυμαστὸν τοῦτο γεγονὸς τῆς ἐθνικῆς των ἱστορίας.

Ἐπίσης ἦτο τὸ θαῦμα τῆς διαβάσεως τῆς Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης, καὶ ἡ πτώσις τοῦ Μάννα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ — τροφή ἣτις δι-ετήρησε τὴν ζωὴν τῶν Ἰσραηλιτῶν κατὰ τὴν τεσσαρακονταετὴ περιπλάνησίν των ἐν τῇ ἐρήμῳ Σινᾶ. Ἐπίσης ὑπῆρξε τὸ θαῦμα τῆς γλυκάνσεως τῶν πικρῶν ὑδάτων, καὶ τῆς προμηθείας ὕδατος ἐκ τοῦ βράχου. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς τεσσαρακονταετοῦς αὐτῶν περιπλάνησεως, τὰ ὑποδήματα αὐτῶν δὲν ἐπαλαιώθησαν, ἕτερον θαῦμα. Ὁ Θεὸς τοῦ Ἀβραάμ, τοῦ Ἰσαάκ καὶ τοῦ Ἰακώβ ἐπροστάτευσεν αὐτοὺς διότι ἦσαν λαὸς Του.

Ὁ νόμος

Ὀλίγον μόλις ὁ Μωϋσῆς ὠδήγησε τοὺς Ἰσραηλίτας διὰ μέσου τῆς Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης καὶ εἰς τὴν ἔρημον, ὁ Θεὸς τὸν μετεχειρίσθη νὰ δώσῃ εἰς τὸ ἔθνος τὸν νόμον Του. Τοῦτο ἦτο εἰς τὸ ὄρος Σινᾶ. Ὁ νόμος συνωψίζετο εἰς τὰς δέκα ἐντολάς. Ἡ παράδοσις τοῦ Νόμου ἦτο τὸ πλέον σπουδαῖον γεγονὸς εἰς τὰς πεύρας τοῦ Ἰσραὴλ. Ὁ Θεὸς ὑπεσχέθη ὅτι, ὅστις θὰ ἠδύνατο νὰ τηρήσῃ τὸν Νόμον ἀπαραβιάστως θὰ ἔζη ἕνεκεν τούτου. (ΛΕΥΙΤ. ιη' 5, ΝΕΕΜΙΑΣ θ'. 29, ΙΕΖΕΚ. κ'. 11). Ὅτι διὰ τούτου ἠννοεῖτο ἦτο ὅτι, πᾶς τις τηρῶν τὸν νόμον δὲν θὰ ἐγήρασκε, καὶ δὲν νὰ ἀπέθνησκε καθὼς ὅλοι οἱ ἄλλοι λαοί.

Εἰς τὴν Καινὴν Διαθήκην ἀναφορὰ γίνεται περὶ τῆς σημασίας ταύτης ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ὅστις γράφει,

«ἀλλ' ἐβασίλευσεν ὁ θάνατος ἀπὸ Ἀδὰμ μέχρι Μωϋσέως, καὶ ἐπὶ τοὺς μὴ ἁμαρτήσαντας κατὰ τὴν ὁμοιότητα τῆς παραβάσεως τοῦ Ἀδὰμ». ΡΩΜ. ε'. 14.

Ὁ Ἀδὰμ ἡμάρτησεν ἐν γνώσει, καὶ ἔφερεν ἐφ' ἑαυτοῦ τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου. Ὅλα τὰ τέκνα αὐτοῦ εἰς τὸ ἐξῆς ἀπέθανον ἕνεκεν τῆς παραβάσεως ταύτης.

Ὁ Νόμος ἐχρησίμευσε νὰ ἀποδείξῃ τὴν ἀνικανότητα τοῦ πε-

πτωκότος γένους νά ἀπολαύσῃ ζωὴν διὰ τῆς ἰδίας αὐτοῦ δικαιοσύνης. Ἐφ' ὅσον ἡ δοκιμὴ ἔγινε διὰ τοῦ μικροῦ τούτου ἔθνους, τὸ ἀποτέλεσμα θά ᾔτο τὸ ἴδιον καὶ μὲ τὰ ἄλλα ἔθνη καὶ φυλάς. Ὅλοι εἶναι ἀτελεῖς καὶ ἁμαρτωλοί. Ὅλοι ἀποθνήσκουν καὶ ἔχουν ἀνάγκην τῆς βοηθείας τοῦ Θεοῦ ἐὰν θέλουν νά ἀποκτήσουν ζωὴν.

Ὁ Νόμος ἐχρησίμευσεν ἀκόμη καὶ δι' ἕτερον σκοπὸν ἀναφορικῶς μὲ τὸν Ἰσραήλ. Διὰ τοῦ Μωϋσέως, εἶπεν εἰς τὸν λαόν,

«Σεῖς εἴδετε ὅσα ἔκαμα εἰς τοὺς Αἰγυπτίους, καὶ σὰς ἐσῆκωσα ὡς ἐπὶ πτερύγων ἀετοῦ, καὶ σὰς ἔφερα πρὸς ἐμαυτὸν· τώρα λοιπόν, ἐὰν τῷ ὄντι ὑπακούσητε εἰς τὴν φωνὴν μου, καὶ φυλάξητε τὴν διαθήκην μου, θέλετε εἶσθαι εἰς ἐμέ ὁ ἐκλεκτὸς ἀπὸ πάντων τῶν λαῶν, διότι ἰδική μου εἶναι ἡ γῆ, καὶ σεῖς θέλετε εἶσθαι εἰς ἐμέ βασιλείον ἱεράτευμα, καὶ ἔθνος ἅγιον».

ΕΞΟΔΟΣ 19'. 4-6.

Καθὼς ἔχομεν παρατηρήσει, «Ἰσραήλ» σημαίνει, Εἰς ὅστις θά ἄρχῃ ὡς Θεός, δηλαδὴ ὡς ἀντιπρόσωπός Του. Ἡ σκέψις εἶναι ὅτι ὁ λαὸς εἰς τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς ἔδωκε τὸ ὄνομα τοῦτο, ἐξελέγησαν νά ἀντιπροσωπεύσουν Αὐτὸν ἐπὶ τῆς γῆς — νά διδάξουν, καὶ νά διοικήσουν, καὶ νά εὐλογήσουν, ἐν ἁρμονίᾳ μὲ τὰς ὑποσχέσεις Του καὶ τὸ σχέδιόν Του. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἦτο αὐθαίρετος ἐκλογή. Διὰ νά εἰσέλθουν εἰς τὴν κληρονομίαν τῆς ὑποσχέσεως ἐν τῇ θείᾳ διευθετήσῃ, τὰ τέκνα τοῦ Ἰακώβ ἔπρεπε πρῶτον νά ἀποδείξουν τὴν ἀξίαν των δι' εἰλικρινοὺς καὶ ἀποφασιστικῆς ὑπακοῆς εἰς τὴν φωνὴν τοῦ Κυρίου, καὶ νά μείνουν πιστοὶ εἰς τὴν συνθήκην εἰς τὴν ὁποίαν εἰσῆλθον μετ' Αὐτοῦ — τὴν Διαθήκην τοῦ Νόμου.

Ἑπτὰ περίοδοι

Ἀρχίζοντες μὲ τὴν Ἑξοδὸν καὶ τὴν παράδοσιν τοῦ Νόμου, ὁ Ἰσραήλ διηλθε διὰ μέσου ἑπτὰ φάσεων τῆς ἐθνικῆς των υπάρξεως, πρὶν τὸ ἔθνος των καταστραφῇ καὶ ὁ λαὸς διασκορπισθῇ ἐφ' ὅλης τῆς γῆς, τὸ 70 μ.Χ.

(1ον) Ἡ πρώτη τούτων ἦτο ἡ τεσσαρακονταετὴς αὐτῶν περιπλάνησις ἐν τῇ ἐρήμῳ. Ἐνεκεν τῆς στασιαστικῆς αὐτῶν στάσεως, ἣν ἀπέδειξαν ἰδιαιτέρως ἀπορρίψαντες τὴν ἀγγελίαν τῆς μειονότητος τῶν κατασκόπων, ὡς πρὸς τὴν ἱκανότητα αὐτῶν ὅπως κυριεύσουν τὴν Χαναάν, ὁ Κύριος διεκήρυξεν ὅπως ὅλα τὰ ἀρσενικά τοῦ ἔθνους ἀπὸ 20 ἐτῶν καὶ ἄνω οἵτινες ἐξῆλθον ἐξ Αἰγύπτου, πρέπει νὰ ἀποθάνουν ἐν τῇ ἐρήμῳ. Ἡ μόνη ἐξαίρεσις τοῦτου ἦσαν οἱ δύο πιστοὶ κατάσκοποι, ὁ Χάλεβ καὶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυή.

(2ον) Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Μωϋσέως, ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυή ἔγινεν ὁ ἀρχηγὸς τοῦ ἔθνους, καὶ ὑπ' αὐτὸν διεπέρασαν τὸν Ἰορδάνην εἰς τὴν Γῆν τῆς Ἐπαγγελίας ἐν Χαναάν. Τοῦτο ἦτο ἑτέρα φάσις τῆς ἐθνικῆς των πείρας. Εἶχεν νὰ κάμῃ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μὲ τὴν διανομὴν τῆς γῆς μεταξὺ τῶν 12 φυλῶν, καὶ ἡ διαπάλη περιστρέφετο μὲ τὴν ἀπόκτησιν τῆς προσδιορισθείσης μερίδος των. Ὁ Ἰησοῦς ἦτο πιστὸς ἀρχηγὸς — πιστὸς εἰς τὸν λαόν του καὶ εἰς τὸν Κύριον.

(3ον) Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Ναυή, ἐπηκολούθησεν ἡ περίοδος τῶν Κριτῶν, ὅτε τὸ ἔθνος των δὲν διεκυβερνᾶτο ὑπὸ κεντρικῆς κυβερνήσεως, καὶ ἕκαστος ἦτο ἐλεύθερος νὰ κάμῃ ὡς εὐηρεστεῖτο, καὶ ὑπέκειντο τὰ πάντα εἰς τὴν ἰδίαν ἐνὸς ἐκάστου κρίσιν, συμφώνως μὲ τὸν Νόμον τὸν δοθέντα ἐν Σινᾷ. Ἡ συμπεριφορὰ τοῦ λαοῦ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν ταύτην ἦτο μακρὰν ἀπὸ τοῦ νὰ ἦτο εὐχάριστος. Ὅποταν τελείως ἀπερροφοῦντο ὑπὸ τῆς ἁμαρτίας, ἰδιαιτέρως τῆς ἁμαρτίας τῆς εἰδωλολατρείας, ὁ Κύριος ἐτιμῶρει αὐτοὺς διὰ τῆς εἰσβολῆς τῶν παρακειμένων ἐθνῶν, ὡς τῶν Μαδιανιτῶν καὶ ἄλλων. Τότε, ὁπότε οὗτοι ἔκραζον εἰς τὸν Κύριον διὰ βοήθειαν, «Κριταὶ» ἐγείροντο ὑπὸ τοῦ Κυρίου πρὸς ἀπελευθέρωσιν αὐτῶν.

(4ον) Ὁ τελευταῖος αὐτῶν Κριτῆς ἦτο ὁ Σαμουὴλ, ὅστις ὁμοίως ὑπηρέτησεν ὡς προφήτης. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὑπηρεσίας αὐτοῦ, ὁ λαὸς ἐγοητεύθη διὰ βασιλέα. Ἦθελον νὰ ἦσαν ὡς καὶ οἱ ἄλλοι λαοί. Ὁ Κύριος εἶπεν εἰς τὸν Σαμουὴλ νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς Ἰσραηλίτας περὶ τῶν δυσκολιῶν τὰς ὁποίας θὰ ἀντεμετώπιζον ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῶν βασιλέων. Πλὴν οὗτοι ἐπέμμενον, ὅπως ἔχουν βασιλέα, καὶ ὁ Κύριος ὠδήγησε τὸν Σαμουὴλ νὰ χρῆσῃ βασιλέα ἐπ' αὐτῶν. Ὁ πρῶτος Βασιλεὺς των ἦτο

ὁ διαβόητος Σαούλ, ὅστις ἔνεκεν τῆς ἀσεβείας αὐτοῦ ἀπερρίφθη παρὰ τοῦ Κυρίου, καὶ ἀτιμοτικῶς ἀπέθανεν ὡς αὐτόχειρ, (Α΄. ΣΑΜ. λα΄. 4).

Ὁ Δαβίδ ἐξελέγη νὰ διαδεχθῇ τὸν Σαούλ. Ὁ Θεὸς ὠμίλησε περὶ τοῦ Δαβίδ ὡς «ἀνθρώπου κατὰ τὴν καρδίαν τοῦ Θεοῦ». (ΠΡΑΞΕΙΣ ιγ΄. 22). Ὁ Θεὸς ἐξέλεξε τὴν Δαβιδικὴν οἰκογένειαν μέσῳ τῆς ὁποίας ὁ Μέγας Ἐλευθερωτὴς τοῦ Ἰσραὴλ καὶ ὅλου τοῦ κόσμου θὰ ἤρχετο, ὁ Μεσσίας. Ἀναφερόμενος εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Δαβίδ Σολομῶντα, ὅστις διεδέχθη αὐτὸν εἰς τὸν θρόνον τοῦ Ἰσραὴλ, ὁ Κύριος εἶπεν,

«Τὸ ἔλεός μου ὅμως δὲν θέλει ἀφαιρεθῇ ἀπ’ αὐτοῦ, ὡς ἀφῆρσα αὐτὸ ἀπὸ τοῦ Σαούλ, τὸν ὁποῖον ἐξέβαλον ἀπ’ ἐμπροσθέν σου, καὶ θέλει στερεωθῇ ὁ οἶκος σου, καὶ ἡ βασιλεία σου ἔμπροσθέν σου ἕως αἰῶνος, ὁ θρόνος σου θέλει εἶσθαι ἑσπερωμένος εἰς τὸν αἰῶνα». Β΄. ΣΑΜΟΥΗΛ ζ΄. 15, 16.

Ἡ ὑπόσχεσις αὕτη ἀναφέρεται εἰς τὴν Γραφὴν ὡς «τὰ ἐλέη τοῦ Δαβίδ τὰ πιστά». (ΗΣΑ΄Ι΄ΑΣ νε΄. 3). Περιγράφονται οὕτως διότι ἡ ἐκπλήρωσις των ἀπῆται ἐξάσκησιν ἐλέους. Οὐχὶ μόνον ὁ Σολομῶν, ἀλλ’ ἄλλοι διάδοχοι εἰς τὴν Δαβιδικὴν γραμμὴν ἦσαν μεγάλοι παραβάται τοῦ Νόμου τοῦ Θεοῦ, καὶ ὅμως δὲν διέσεισε τὴν βασιλείαν ἐκ τῆς οἰκογενείας ταύτης. Ὁ θαυμαστὸς τρόπος διὰ τοῦ ὁποίου ὁ Κύριος ἐπροστάτευσε τὴν Δαβιδικὴν κληρονομίαν τῶν βασιλέων, δίδει μεγάλην πίστιν εἰς τοὺς μετ’ ἐνδιαφέροντος ἀναγινώσκοντας.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Σολομῶντος, ὑπῆρξε διαχωρισμὸς τῆς βασιλείας. Ὁ Ροβοάμ ἦτο ὁ νόμιμος κληρονόμος τοῦ θρόνου, ἀλλ’ ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Ἱεροβοάμ, δέκα φυλαὶ ἐκ τῶν δώδεκα ἀπεκόπησαν ἐκ τοῦ Ἰούδα καὶ Βενιαμίν, ἀφ’ ἐξῆς δὲ ἡ Δαβιδικὴ γραμμὴ τῶν βασιλέων ἐξουσίαζε ἐπὶ τῶν δύο φυλῶν μόνον. Πλὴν τοῦτο δὲν ἥλλαξε τὸν ἀρχικὸν σκοπὸν τοῦ Θεοῦ ἀναφορικῶς μὲ τὸν Μέγαν Βασιλέα καὶ Μεσσίαν, τὸν ὁποῖον ὑπεσχέθη νὰ ἀποστείλῃ, διότι ὁ προορισθεὶς ΟΥΤΟΣ θὰ ἤρχετο ἐκ τῆς φυλῆς τοῦ Ἰούδα. (ΓΕΝΕΣΙΣ μθ΄. 10).

Ἄνευ ἐξαιρέσεως, οἱ βασιλεῖς τῶν δέκα φυλῶν ἦσαν ἀσεβεῖς, καὶ εἰς τὸν ὠρισμένον καιρὸν ἐκυριεύθησαν ὑπὸ τῶν Ἀσσυρίων καὶ ἐφέρθησαν αἰχμάλωτοι εἰς Ἀσσυρίαν. Μερικοὶ βα-

σιλείς ἐκ τῆς Δαβιδικῆς γραμμῆς οἵτινες ἐθασίλευσαν ἐπὶ τῶν δύο φυλῶν, ἦσαν πιστοὶ εἰς τὸν Κύριον, καὶ τινὲς δὲν ἦσαν. Ὁ τελευταῖος τούτων ἀναφέρεται εἰς Ἰεζεκιήλ κα'. 25 ὡς «ἀσέ-
σις τοῦ Θεοῦ ἀπέτυχεν, ὅτι τὸ «σκῆπτρον» δὲν θὰ ἐξέλειπεν ἐξ
χεται ἡμέρα ὁπότε ἡ ἀνομία ἤθελεν παύσῃ».

Τοῦτο ἦτο εἰς τὸ 606 π.Χρ. ὁπότε ὁ Ναβουχοδονόσορ, ὁ Βασιλεὺς τῆς Βαβυλωνῶς, συνεπλήρωσε τὴν κατάκτησιν τῆς Ἀγίας Γῆς, καταστρέψας τὴν Ἱερουσαλήμ, καὶ ἔλαβεν αἰχμάλωτον τὸν Βασιλέα Σεδεκίαν καὶ τὸν λαὸν εἰς Βαβυλῶνα. Ἐκ πρώτης ὄψεως, ἤθελε φανῇ εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο, ὅτι ἡ ὑπόσχε-
σις τοῦ Θεοῦ ἐπέτυχεν, ὅτι τὸ «σκῆπτρον» δὲν θὰ ἐξέλειπεν ἐξ Ἰούδα, καὶ ὅτι ἡ Δαβιδικὴ γραμμὴ τῶν βασιλέων θὰ διετηρεῖ-
το. Πλὴν δὲν ἔχει οὕτως. Ὁ προφῆτης Ἰεζεκιήλ εἶπεν, «Δὲν
θέλει ὑπάρχει ἑωσοῦ ἔλθῃ ἐκεῖνος εἰς ὃν ἀνήκει», ἐννοῶν,
ὅτι ἡ βασιλεία ἀπλῶς ἀνεστάλη πρὸς καιρὸν, καὶ ἀργότερον
θὰ ἀπεκαθίστατο.

(5ον) Ἡ ἐπομένη φάσις τῆς ἐθνικῆς ὑπάρξεως τοῦ Ἰσραὴλ
ἦτο ἡ περίοδος τῆς ἐν Βαβυλῶνι αἰχμαλωσίας. Αὕτη διήρκεσεν
ἑβδομήκοντα ἔτη. Τὸ ἔθνος δὲν κατεστράφη, καίτοι ἔχασαν
τὴν ἐθνικὴν τῶν ἀνεξαρτησίαν. Καὶ ὅτε ἡ αἰχμαλωσία ἐτελεί-
ωσε καὶ ἐδόθη ἡ ἐλευθερία εἰς τὸν λαὸν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Πα-
λαιστίνην, τὸ ἔθνος δὲν ἀπέκτησε πάλιν πλήρως τὴν ἐλευθερίαν
του. Ἐξηκολούθησε νὰ ἦτο ἔθνος ὑποτελές.

Εἰς τῶν ἐξόχων προσωπικοτήτων εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἰσ-
ραὴλ ἦλθεν εἰς τὸ εἶναι κατὰ τὴν περίοδον τῆς Βαβυλωνιακῆς
αἰχμαλωσίας. Οὗτος ἦτο ὁ Προφῆτης Δανιήλ. Οὐχὶ μόνον ὁ
Δανιήλ ὑπηρέτησε τὸν Θεὸν πιστῶς ὡς προφῆτης, ἀλλὰ κατε-
στάθη πρωθυπουργὸς τῆς Αὐτοκρατορίας, δεύτερος μόνον εἰς
τὴν διοίκησιν ἀπὸ τὸν Βασιλέα. Εἰς τὴν ἐξέχουσαν ταύτην θέ-
σιν τῆς Κυβερνήσεως ἐξηκολούθησεν ἕως τοῦ Βασιλέως τῆς
Μηδείας, ὅστις ἐκυρίευσεν τὴν Βαβυλῶνα. Ἦτο ἡ ἄρνησις τοῦ
Δανιήλ εἰς τὸ νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὴν διαταγὴν τοῦ Βασιλέως
τούτου ὅπου ἐρρίφθῃ εἰς τὸν λάκκον τῶν λεόντων, ἐν τῷ ὁποίῳ
ἡ ζωὴ του θαυματουργικῶς διεφυλάχθη.

(6ον) Ἦτο κατὰ τὴν συμπλήρωσιν τῶν 70 τούτων ἐτῶν τῆς
αἰχμαλωσίας ὅπου ὁ Βασιλεὺς Κῦρος ἐξέδωκε διάταγμα ἐπι-

τρέπων εἰς τοὺς Ἰσραηλίτας νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὴν γῆν αὐτῶν, ἐξουσιοδοτῶν, ὅπως ἐπανακτισθῇ ὁ ναὸς τῶν ἐν Ἱερουσαλήμ. Εἰς Β'. ΧΡΟΝΙΚΩΝ λστ'. 22 καὶ ΕΣΔΡΑ α'. 1 μᾶς λέγεται, ὅτι ὁ Κύριος «διηγείρε τὸ πνεῦμα τοῦ βασιλέως τῆς Περσίας», διὰ νὰ κάμῃ τὸ διάταγμα. Ἐφ' ὅσον ὁ Δανιὴλ ἔζη ἕως τῆς βασιλείας τοῦ Κύρου, ἦτο ἴσως μέσῳ αὐτοῦ πὸ ὅτι ὁ Κύριος διηγείρε τὸν Κύρον νὰ λάβῃ τὴν στάσιν τὴν τόσον εὐνοϊκὴν εἰς τοὺς Ἰσραηλίτας.

Εἰς τὸ βιβλίον τοῦ Ἑσδρα καὶ Νεεμίας ἔχομεν ἀρκούντως πλήρη ἀναγραφὴν τοῦ πρώτου ἔτους μετὰ τῆς συμπληρώσεως τῆς αἰχμαλωσίας. Εἰς τὴν ἀναγραφὴν ταύτην ἀναφαίνονται τὰ ὀνόματα Ἑσδρα, Νεεμίας, Ζοροβάβελ, καὶ ἄλλων τοὺς ὁποίους ὁ Κύριος μετεχειρίσθη, πρῶτον εἰς τὴν ἀνέγερσιν τοῦ Ναοῦ, καὶ κατόπιν τῆς Ἱερουσαλήμ καὶ τῶν τειχῶν αὐτῆς, ἅτινα εἶχον καταστραφῇ ὁπότε τὸ ἔθνος τῶν ἐφέρθη αἰχμαλώτων εἰς Βαβυλῶνα.

Ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Ἑσδρα καὶ Νεεμίας ὑπῆρξεν ἐπαναφίερωσις τοῦ λαοῦ εἰς τὸν Θεόν, ἀναγνωσθέντος τοῦ Νόμου εἰς αὐτοὺς ὑπὸ τοῦ Ἑσδρα. (ΝΕΕΜ. κεφ. 8ον). Εἰς ΝΕΕΜΙΑΝ κεφ. 10ον, ἀναγράφεται ἐπισήμως καὶ ἱεροπρεπῶς ἡ διαθήκη εἰς τὴν ὁποίαν πολλοὶ ἐκ τοῦ λαοῦ εἰσῆλθον ὑπὸ τὴν καθοδήγίαν αὐτῶν. Αὕτη ἐπροχώρησε πέραν πῶν ἀπαιτήσεων τοῦ Νόμου, καὶ πολλοὶ φιλόλογοι πιστεύουν, ὅτι τοῦτο ἦτο ἡ μικρὰ ἀρχὴ ἣτις κατόπιν ἔγινεν ἡ Ταλμουδικὴ Γραφή ἡ πόσον ἐπηρεάσασα τὴν ζωὴν πολλῶν Ἰσραηλιτῶν ἀκόμη καὶ σήμερον.

Πέραν τῶν πειρῶν ἀναφορικῶς μετὰ τὴν ἀνοικοδόμησιν τοῦ Ναοῦ, τῆς πόλεως καὶ τῶν τειχῶν τῆς Ἱερουσαλήμ, ἡ Γραφή κατ' οὐσίαν δὲν ἐμπεριέχει πληροφορίαν σχετικῶς μετὰ τὸ ἔθνος Ἰσραὴλ ἔκτοτε ἕως τῆς γεννήσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τὰ ἀπόκρυφα βιβλία Μακκαθαίων λέγουσιν περὶ τῆς ἡρωϊκῆς προσπάθειας τῆς Μακκαθαϊκῆς οἰκογενείας διὰ τὴν ἀνατροπὴν τῆς Ἀσσυριακῆς καὶ Ἑλληνικῆς καταδυναστείας ἐπὶ τῶν Ἰσραηλιτῶν. Βασιλεῖς κατεστάθησαν ἐν Ἱερουσαλήμ δι' ὀλίγον καιρὸν, πλὴν ἡ ὀλιγοχρόνιος αὕτη δυναστεία ἦλθεν εἰς τὸ τέλος διὰ τῆς κατακτῆσεως τῶν Ρωμαίων.

Ἡ γέννησις τοῦ Χριστοῦ

(7ον) Ὅταν ἐγεννήθη ὁ Ἰησοῦς, τὸ ἔθνος Ἰσραὴλ ἦτο ἄνευ οὐδεμιᾶς ἰδιαιτέρας ἀποδείξεως εὐνοίας ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ πρὸ πολλῶν ἑκατονταετηρίδων. Ὁ Μαλαχίας ἦτο ὁ τελευταῖος τῶν προφητῶν, καὶ οὗτος ὑπηρέτησε κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ Νεεμῖα. Ἀλλ' εἰς πείσμα τῆς ἐλλείψεως ἰδιαιτέρας προφητικῆς καθοδηγίας πολλοὶ ἐκ τοῦ Ἰσραὴλ διετήρουν τὸ ἐνδιαφέρον των εἰς τὸν Λόγον καὶ τὸν Νόμον τοῦ Κυρίου, ὥστε, ὅταν ὁ Ἰωάννης ὁ Βαπτιστὴς ἤρχισε τὴν διακονίαν του, ὁ λαὸς ἠπόρει ἐὰν δὲν ἦτο ἴσως οὗτος ὁ ἐπαγγελθεὶς Μεσσίας. (ΛΟΥΚΑΣ γ'. 15, 16).

Εἶναι λογικὸν νὰ ὑποθέσωμεν, ὅτι οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ διδάκτορες τοῦ Νόμου εἰς τὸν Ἰσραὴλ ἦσαν ἐνήμεροι μὲ τὴν προφητείαν τὴν ἀναγραφομένην εἰς Δανιὴλ θ'. 25, εἰς τὴν ὁποίαν περιόδος 69 συμβολικῶν ἐβδομάδων ἀναφέρεται ὡς ἀποτελοῦσα τὸν ἀπαιτούμενον χρόνον τῆς ἐλεύσεως τοῦ Μεσσίου. Εἰς προφητικὸν καιρὸν, τοῦτο ἦτο μέτρον ἐκ 483 ἐτῶν. Θὰ ἤρχιζεν μὲ τὴν διάταξιν νὰ ἀνοικοδομηθῇ τὸ τεῖχος τῆς Ἱερουσαλὴμ πρὸ 454 π.Χ. Ἐὰν οἱ θρησκευτικοὶ ἀρχηγοὶ τοῦ Ἰσραὴλ εἶχον κατανόησιν τινα τῆς προφητείας ταύτης, θὰ ἐγνώριζον, ὅτι ἔζων εἰς τὸν ἀκριθεῖ καιρὸν κατὰ τὸν ὁποῖον ὁ Μεσσίας θὰ ἐφανεροῦτο.

Ἄγγελος Κυρίου εἶπεν εἰς τὴν Μαρίαν, τὴν μητέρα τοῦ Ἰησοῦ,

«Καὶ ἰδοῦ, θέλεις συλλάβει ἐν γαστρί, καὶ θέλεις γεννήσει υἱόν, καὶ θέλεις καλέσει τὸ ὄνομα αὐτοῦ ΙΗΣΟΥΝ. Οὗτος θέλει εἶσθαι μέγας, καὶ Υἱὸς Ὑψίστου θέλει ὀνομασθῇ, καὶ θέλει δώσει εἰς αὐτὸν Κύριος ὁ Θεὸς τὸν θρόνον Δαβὶδ τοῦ Πατρὸς αὐτοῦ, καὶ θέλει βασιλεύσει ἐπὶ τὸν οἶκον τοῦ Ἰακώβ εἰς τοὺς αἰῶνας, καὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ δὲν θέλει εἶσθαι τέλος».

ΛΟΥΚΑ α'. 31-33.

Ἐὰν ὑπάρχη ἀμφιβολία τις εἰς τὸ πῶς καὶ διὰ ποίου, αἱ ὑποσχέσεις τοῦ Θεοῦ θὰ ἐξεπληροῦντο ἀναφορικῶς μὲ τὴν διαιώνισιν τοῦ θρόνου τοῦ Δαβὶδ, ἐνταῦθα ἔχομεν τὴν ἀπάντησιν. Καὶ ἡ διακήρυξις τοῦ Ἀγγέλου εἰς τὴν Μαρίαν βεβαιώνει

τὴν ἀλήθειαν τῆς προφητείας περὶ τῆς γεννήσεως τοῦ Ἰησοῦ, ἥτις ἀναγινώσκει,

«Διότι παιδίον ἐγεννήθη εἰς ἡμᾶς, Υἱὸς ἐδόθη εἰς ἡμᾶς. Καὶ ἡ ἐξουσία θέλει εἶσθαι ὑπὸ τὸν ὦμον αὐτοῦ. Καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ θέλει καλεσθῆ θυμαστός Σύμβουλος, Θεὸς ἰσχυρός, Πατὴρ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος, Ἄρχων εἰρήνης. Εἰς τὴν αὔξησιν τῆς ἐξουσίας αὐτοῦ καὶ τῆς εἰρήνης δὲν θέλει εἶσθαι τέλος. Ἐπὶ τὸν θρόνον τοῦ Δαβὶδ καὶ ἐπὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ, διὰ νὰ διατάξῃ αὐτὴν, καὶ νὰ στερεώσῃ αὐτήν, ἐν κρίσει καὶ δικαιοσύνῃ, ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ ἕως αἰῶνος. Ὁ ζήλος τοῦ Κυρίου τῶν δυνάμεων θέλει ἐκτελέσει τοῦτο». ΗΣΑ·Ι·ΑΣ θ'. 6, 7.

Μεσσίας — ὁ Κεχρισμένος

Ἡ λέξις «Μεσσίας» σημαίνει τὸν κεχρισμένον. Ὁμοίως σημαίνει ἀντιστοίχως εἰς τὴν Καινὴν Διαθήκην «Ὁ Χριστός». Ὁ Ἰησοῦς ἔγινεν ὁ κεχρισμένος ἐν ἡλικίᾳ 30 ἐτῶν, ὁπότεν ἔβαπτισθῇ ἐν Ἰορδάνῃ ποταμῷ ὑπὸ Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ. Ἡ ἐν τῇ Παλαιᾷ Διαθήκῃ συνήθεια τῆς χρίσεως τῶν βασιλέων καὶ ἱερέων εἰς ὑπηρεσίαν διὰ τῆς χρήσεως τοῦ ἁγίου Χριστηρίου ἐλέου ἦτο τυπικόν, καὶ ἐπρόκειτο τώρα νὰ ἀντικατασταθῇ ὑπὸ τοῦ ἀντιτύπου αὐτοῦ, τοῦ χρίσματος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Εἰς τὸν Ἰορδάνην, εἰς τὸν Ἰωάννην τὸν Βαπτιστὴν, ἐδόθη ἐξωτερικὴ ἐκδήλωσις ἥτις ἀπέδειξεν εἰς αὐτὸν ὅτι τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, ἡ ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ, ἦλθεν ἐπὶ τὸν Ἰησοῦν.

Εὐθὺς μετὰ ταῦτα, ὁ Ἰησοῦς ἐπεσκέφθη τὴν Συναγωγὴν εἰς Ναζαρέτ, τὴν πατρίδα του. Δοθείσης τῆς Γραφῆς πρὸς ἀνάγνωσιν, οὗτος ἤνοιξεν εἰς τὸ ξα'. κεφάλαιον τοῦ Ἑσαΐα καὶ ἀνέγνωσεν,

«Πνεῦμα Κυρίου τοῦ Θεοῦ εἶναι ἐπ' ἐμέ. Διότι ὁ Κύριος με ἔχρισε, διὰ νὰ εὐαγγελίζωμαι τοὺς πτωχοὺς, με ἀπέστειλε διὰ νὰ ἰατρεύσω τοὺς συντετριμμένους τὴν καρδίαν. Νὰ κηρύξω ἐλευθερίαν εἰς τοὺς αἰχμαλώτους, καὶ ἄνοιξιν δεσμοτηρίου εἰς τοὺς δεσμίους, καὶ πρὸς τοὺς τυφλοὺς ἀνάβλεψιν, διὰ νὰ κηρύξω εὐπρόσδεκτον Κυρίου ἐν ἑαυτῷ». ΛΟΥΚΑ δ'. 18, 19 — ΗΣΑ·Ι·Α ξα'. 1-3.

Ὁ Ἰησοῦς διήρχετο διὰ μέσου τῆς Παλαιστίνης διακηρύττων τὸ ἄγγελμα τοῦτο τοῦ Εὐαγγελίου. Ἦτο τὸ καλὸν ἄγγελμα τῆς βασιλείας, δηλ. καλαὶ ἀγγελίαι, ὅτι ἡ βασιλεία ἡ ἡ κυβέρνησις, τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς εἶχεν ὑποσχεθῇ, θὰ ἐγκαθιδρύετο πραγματικῶς, καὶ ὅτι διὰ μέσου τῶν ἀντιπροσώπων αὐτῆς οἱ ἀσθενεῖς θὰ ἰατρεύοντο, οἱ νεκροὶ θὰ ἐγείροντο, καὶ εἰρήνη καὶ ἀσφάλεια θὰ ἐγκαθιδρύετο διὰ τὸν Ἰσραὴλ καὶ ὅλα τὰ ἔθνη. Ἐβοηθεῖτο εἰς τὴν διακονίαν ταύτην ὑπὸ 12 ἀποστόλων, καὶ ἄργότερον ὑπὸ ἑβδομήκοντα Εὐαγγελιστῶν.

Μαζὺ οὗτοι εἰργάζοντο πλέον τῶν τριῶν ἑτῶν εἰς τὴν μικρὰν αὐτὴν χώραν τῆς Παλαιστίνης. Ἐπὶ πλέον τῆς προφορικῆς μαρτυρίας τῶν καλῶν ἀγγελιῶν, οὗτοι ἐπεδείκνυσαν τὴν πρακτικὴν ἔννοιαν τοῦ ὅτι, ἔλεγον διὰ θαυμάτων θεραπείας καθὼς καὶ ἐγέρσεως νεκρῶν. Αὐταὶ ἦσαν εὐλογίαι ὑποσχεθεῖσαι, ὅτι θὰ ἤρχοντο εἰς τὸν λαὸν διὰ μέσου τῆς Μεσσιανικῆς Βασιλείας, καὶ ἡ θαυματουργὸς δύναμις ἡ χορηγηθεῖσα εἰς τὸν Ἰησοῦν καὶ τοὺς συνεργάτας αὐτοῦ ἦτο, ἡ ἔπρεπε νὰ ἦτο, πειστικὴ μαρτυρία τοῦ γεγονότος ὅτι Αὐτὸς ἦτο ὁ ὑποσχεθεὶς Μεσσίας.

Πλὴν ὀλίγοι ἐκ τοῦ ἔθνους ἀπεδέχθησαν τὸν Ἰησοῦν ὡς τὸν Μεσσίαν. Οἱ θρησκευτικοὶ ἀρχηγοὶ ἰδιαιτέρως ἀντεγωνίζοντο αὐτόν. Ὁ Ἰωάννης ἔγραψεν, «Εἰς τὰ ἴδια ἦλθεν καὶ οἱ ἴδιοι δὲν ἐδέχθησαν αὐτόν». (ΙΩΑΝ. α'. 11). Ἀπέβη ἀναγκάσιον εἰς τὸν Ἰησοῦν κατὰ καιροὺς νὰ διαχαράξῃ σχέδιον ἐνεργείας, ὥστε νὰ μὴ ἔλθῃ τόσοι πλησίον μετ' ἐκείνων ἐκ τοῦ Ἰσραὴλ οἵτινες ἀντέδρων εἰς αὐτόν. Ἀλλὰ, κατὰ τὸ τέλος τῆς ὑπηρεσίας του, ὅποτε ὁ Ἰησοῦς ἠννόησεν ὅτι ὁ ὠρισμένος καιρὸς ἐπέστη εἰς τὸ θεῖον σχέδιον δι' αὐτόν νὰ ἀποθάνῃ ὡς τοῦ κόσμου Λυτρωτῆς, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν περιφέρειαν τῆς Ἰουδαίας ἐπὶ τῆς ὁποίας ἡ ἀντίδρασις ἦτο μεγίστη, καὶ εἰς τὰς τελευταίας του ἡμέρας ἔκαμε μερικὰς ἀποκαλυπτικὰς διακηρύξεις. Μία ἐξ αὐτῶν ἦτο,

«Διὰ τοῦτο, ἰδοὺ, ἐγὼ θέλω ἀποστέλλω πρὸς ἐσᾶς προφήτας καὶ σοφοὺς καὶ γραμματεῖς, καὶ ἐξ αὐτῶν θέλετε θανατώσει καὶ σταυρώσει, καὶ ἐξ αὐτῶν θέλετε μαστιγῶσει ἐν ταῖς συναγωγαῖς σας, καὶ διώξει ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν, διὰ νὰ ἔλθῃ ἐφ' ὑμᾶς πᾶν αἷμα δίκαιον, ἐκχυνόμενον ἐπὶ τῆς γῆς, ἀπὸ τοῦ αἵ-

ματος τοῦ Ἀβελ τοῦ δικαίου, ἕως τοῦ αἵματος Ζαχαρίου, υἱοῦ τοῦ Βαραχίου, τὸν ὁποῖον ἐφονεύσατε μεταξὺ τοῦ ναοῦ καὶ τοῦ θυσιαστηρίου. Ἀληθῶς σὰς λέγω, πάντα ταῦτα θέλουσιν ἐλθῆ ἐπὶ τὴν γενεὰν ταύτην.

»Ἱερουσαλήμ, Ἱερουσαλήμ, ἡ φονεύουσα τοὺς προφῆτας καὶ λιθοβολοῦσα τοὺς ἀπεσταλμένους πρὸς σέ, ποσάκις ἠθέλησα νὰ συνάξω τὰ τέκνα σου, καθ' ὃν τρόπον συνάγει ἡ ὄρνις τὰ ὀρνήθια αὐτῆς ὑπὸ τὰς πτέρυγας αὐτῆς, καὶ δὲν ἠθέλησατε. Ἰδοῦ, ἀφίεται εἰς ἐσὰς ὁ οἶκος σας ἔρημος. Διότι σὰς λέγω, Δὲν θέλετε μὲ ἰδῆ εἰς τὸ ἐξῆς, ἕως οὗ εἴπητε, Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου». ΜΑΤΘΑΙΟΥ κγ'. 34-39.

Πρέπει νὰ ὁμολογηθῇ, ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἦτο ἀληθὴς προφῆτης περὶ τοῦ τί θὰ ἐπῆρχετο εἰς τὸ ἔθνος Ἰσραὴλ, ἐπὶ τῆς γενεᾶς ἐπὶ τῆς ὁποίας οὗτος ὑπῆρτε. Ἦτο ὀλιγώτερον τῶν τεσσαράκοντα ἐτῶν ἀφ' ὅτου ὁ Ἰησοῦς ἐπρόφερε τὴν προφητείαν τὴν ὁποίαν προαναφέραμεν, ὅτι ἡ Ἱερουσαλήμ θὰ κατεστρέφετο καὶ ὁ λαὸς Ἰσραὴλ θὰ διεσκορπίζετο διὰ μέσου τοῦ κόσμου, σημειῶνων τὴν ἀρχὴν εἰς τὸ ὅτι εἶναι γνωστὸν εἰς τοὺς Ἰσραηλίτας ὡς «Διασπορά».

Τοῦτο ὁμοίως ἐσημείωσε τὸ τέλος τῆς ἐβδόμης φάσεως τῆς ἐθνικῆς των ἱστορίας καθὼς ἀναγράφεται εἰς τὴν Γραφήν. Ἦρχισε μὲ τὴν ἐπιστροφὴν ἐκ τῆς Βαβυλωνιακῆς αἰχμαλωσίας καὶ ἐτελείωσε τὸ 70 μ.Χ. ὁπότε ἡ δριμυτάτη καὶ μακροτάτη ἀπὸ ὅλας τὰς ἐθνικὰς αὐτῶν καταστροφὰς ἐπῆλθεν ἐπ' αὐτῶν. Ἀρχίζουσα μὲ τὴν «Διασποράν», ἡ Γραφή ἀκολουθεῖ νὰ ἀναγράφῃ πολλὰς πείρας τοῦ ἐκλεκτοῦ τούτου λαοῦ τοῦ Θεοῦ, οὐχὶ ὡς ἱστορίαν, ἀλλὰ προφητικῶς, ἥ ἐὰν ἐπιθυμῆτε, ἱστορίαν προλεχθεῖσαν.

Ἄλλ' ἐν τῷ μεταξὺ, ἑτέρα φάσις τοῦ θείου σχεδίου διὰ τὴν ἀνθρωπίνην ἀπολύτρωσιν ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου διανοίγεται καὶ εἰς τὴν ὁποίαν τὸ ὄνομα «Ἰσραὴλ» ἐξακολουθεῖ νὰ προεξέχῃ. Ὅταν ὁ Ἰωάννης ἔγραφεν ἀναφορικῶς περὶ ἐκείνων οὔτινες ἀπέρριψαν τὸν Ἰησοῦν, «οἱ ἴδιοι δὲν ἐδέχθησαν αὐτόν», ἐπρόσθεσεν, «ὅσοι δὲ ἐδέχθησαν αὐτόν, εἰς αὐτοὺς ἔδωκεν ἐξουσίαν νὰ γίνωσι τέκνα Θεοῦ, εἰς τοὺς πιστεύοντας εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ». (ΙΩΑΝ. α'. 12). Σήμερον ἡ

ἔκφρασις «τέκνα Θεοῦ» χρησιμοποιεῖται μᾶλλον ἐλαφρῶς. Πολλοὶ ἀξιοῦν, ὅτι ὁλόκληρον τὸ ἀνθρώπινον γένος εἶναι τέκνα Θεοῦ. Εἶναι ἀληθές, ὅτι τὸ ἀνθρώπινον γένος εἶναι δημιουργημα τοῦ Θεοῦ, καὶ ἀληθῶς ὁ Ἀδὰμ ἀναφέρεται εἰς τὴν Γραφὴν ὡς «υἱὸς τοῦ Θεοῦ». (ΛΟΥΚ. γ'. 38). Πλὴν ἡ συγγένεια αὕτη ἀπωλέσθη διὰ τῆς παρακοῆς καὶ τῆς ἁμαρτίας.

Καὶ ὅμως, ὁ Ἰωάννης εἶχε πολὺ περισσότερον ἐν νῷ ὁπότε ἔλεγεν, ὅτι εἰς τοὺς πιστεύοντας Ἰσραηλίτας ἐδόθη ἡ εὐκαιρία, ὅπως γίνουιν «υἱοὶ Θεοῦ». Εἰς τὴν Γραφὴν «υἱοὶ ἢ τέκνα» τοῦ Θεοῦ, εἶναι τὰ ἐκλεκτὰ αὐτὰ μέλη τῆς διοικητικῆς οἰκογενείας τοῦ Θεοῦ, ἡ βασιλικὴ αὐτοῦ οἰκογένεια. Ὁ Παῦλος ἔγραψε, «Ἐὰν δὲ τέκνα, καὶ κληρονόμοι μὲν Θεοῦ, συγκληρονόμοι δὲ Χριστοῦ». (ΡΩΜ. η'. 17).

Οἱ Ἰσραηλίται ὡς ἄτομα, οἵτινες ἀπεδέχθησαν τὸν Ἰησοῦν ὡς τὸν ὑποσχεθέντα Μεσσίαν, γινόμενοι ἀκόλουθοι εἰς τὰ βήματα αὐτοῦ, ἦσαν οἱ πρῶτοι «υἱοὶ» οἵτινες ἔγιναν συγκληρονόμοι μετ' Αὐτοῦ. Οἱ ἀπόστολοι ἦσαν μετὰ αὐτῶν. Κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς, τρεῖς χιλιάδες ἐπίστευσαν, καὶ ἄλλοι πολλοί. Πλὴν ὁ ἀριθμὸς τῶν πιστευσάντων Ἰσραηλιτῶν δὲν ἦτο ἀρκετός. Ἡ ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ ζ'. 4 καὶ ιδ'. 1 ἀποκαλύπτει ὅτι, ἡ διοικητικὴ αὕτη οἰκογένεια τοῦ Θεοῦ θὰ συμπεριελάμβανε 144,000 τέκνα, ἐκεῖνοι οἵτινες θὰ εἶχον τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς αὐτῶν γεγραμμένον ἐπὶ τῶν μετώπων αὐτῶν, ἀλλ' ὁ ἀριθμὸς τῶν πιστευσάντων Ἰσραηλιτῶν πολὺ ἀπεῖχεν ἀπὸ τοῦ νὰ ἦτο ἀρκετός.

Τότε, διὰ πρώτην φοράν, ὁ Θεὸς ἐστράφη πρὸς τοὺς ἐθνικούς. Εἰς τὰς ΠΡΑΞΕΙΣ ιε'. 14 ἀναφέρεται ὡς «ἐπίσκεψις» εἰς τοὺς ἐθνικούς, «ὥστε νὰ λάβῃ ἐξ αὐτῶν λαὸν διὰ τὸ ὄνομα αὐτοῦ». Ὅθεν, δὲν παρῆλθε πολὺς καιρὸς ὁπότε ἡ ἀρχέγονος ἐκκλησία κατεστάθη μίγμα ἐκ πιστευόντων Ἰσραηλιτῶν καὶ προσηλύτων Ἑθνικῶν.

Ἕθνος ἅγιον

Ὡς ἔχομεν παρατηρήσει, ὁ Θεὸς ὑπεσχέθη εἰς τοὺς Ἰσραηλίτας ὀλίγον μόλις ἄφησαν τὴν Αἴγυπτον ὅτι, οὗτοι ἡδύναντο

νά γίνουν «**βασίλειον ιεράτευμα, ἔθνος ἅγιον**». (ΕΞΟΔΟΣ ιθ'. 5, 6). Τοῦτο ἦτο ὑπὸ ὅρον ὑπακοῆς εἰς Αὐτὸν καὶ τὸν Νόμον Αὐτοῦ. Ὁ ὅρος οὗτος δὲν ἐξεπληρώθη, καὶ ὁπότε τὸ ἔθνος ἀπέτυχεν εἰς τὴν τελικὴν αὐτὴν δοκιμασίαν, ὁ Ἰησοῦς εἶπεν, «ὁ οἶκος ὑμῶν ἀφίεται ἔρημος». (ΜΑΤΘ. κγ'. 38). Ἦτο ὁ «οἶκος» Ἰσραὴλ ὅστις ἀφέθη ἔρημος ἢ ἀνάξιος ὥπως ἀξιῶσιν νά εἶναι «**βασίλειον ιεράτευμα, ἔθνος ἅγιον**», Αὐτοῦ.

Ὁ Ἰησοῦς εἶχε προηγουμένως εἶπη περὶ τοῦ Ἰσραήλ, «**Διὰ τοῦτο λέγω πρὸς ὑμᾶς, ὅτι θέλει ἀφαιρεθῇ ἀφ' ὑμῶν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, καὶ θέλει δοθῇ εἰς ἔθνος κάμνον τοὺς καρποὺς αὐτῆς**». (ΜΑΤΘ. κα'. 43). Ὁ Ἀπόστολος Πέτρος ὑποδεικνύει τὸ νέον τοῦτο «ἔθνος» εἰς ἡμᾶς. Οὗτος ἔγραψε,

«**Σεῖς εἶσθαι γένος ἐκλεκτόν, βασίλειον ιεράτευμα, ἔθνος ἅγιον, λαὸς τὸν ὁποῖον ἀπέκτησεν ὁ Θεὸς (διὰ σκοπόν)· οἱ ποτὲ μὴ ὄντες λαός, τώρα δὲ λαὸς τοῦ Θεοῦ**». Α'. ΠΕΤΡΟΥ β'. 9, 10.

Ἡ γλῶσσα τὴν ὁποίαν ὁ Πέτρος μεταχειρίζεται ἐνταῦθα εἶναι ὁμοία μὲ ἐκείνην τὴν ὁποίαν μετεχειρίσθη ὁ Θεὸς εἰς τὴν ὑπόσχεσιν Αὐτοῦ εἰς τοὺς Ἰσραηλίτας, καὶ λέγει, ὅτι ὁ λαὸς ὅστις ἦτο ἀποξενωμένος τῶν ἐπαγγελιῶν τοῦ Θεοῦ τώρα ἔγινε λαὸς τοῦ Θεοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον αἱ ὑποσχέσεις αὐταὶ τῆς βασιλείας ἀνήκουν. Ἐνταῦθα, ὅθεν, εἶναι «τὸ ἔθνος» τὸ ἀναφερθὲν ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ, εἰς τὸ ὁποῖον ἡ βασιλεία ἐδόθη ὁπότε ἀφηρέθη ἐκ τοῦ Ἰσραήλ.

Ἡ κοινοπολιτεία τοῦ Ἰσραήλ

Γράφων εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Ἐφέσου, ἥτις ἀπηρτίζετο ἀμφοτέρων ἀπὸ Ἰσραηλίτας καὶ Ἑθνικούς, ὁ Παῦλος εἶπεν εἰς τοὺς ἐξ ἔθνῶν προσηλύτους,

«**Εἴσθε ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ χωρὶς Χριστοῦ, ἀπηλλοτριωμένοι ἀπὸ τῆς πολιτείας τοῦ Ἰσραήλ, καὶ ξένοι τῶν διαθηκῶν τῆς ἐπαγγελίας**».

Καὶ πάλιν,

«**Ἄρα λοιπὸν δὲν εἴσθε πλέον ξένοι καὶ πάροικοι, ἀλλὰ συμ-**

πολίται τῶν ἀγίων καὶ οἰκεῖοι τοῦ Θεοῦ». ΕΦΕΣ. β'. 12, 19.

Οὕτως ὁ Παῦλος ἐξηγεῖ, ὅτι αἱ ὑποσχέσεις τοῦ Θεοῦ αἵτινες ἀνήκουν ἀποκλειστικῶς εἰς τοὺς φυσικοὺς ἀπογόνους τοῦ Ἀβραάμ, γίνονται τώρα συμμετέχοι καὶ οἱ πιστεύοντες ἐθνικοί. Ὁ Θεὸς δὲν ἔκαμε νέαν τινὰ διευθέτησιν διὰ τοὺς ἐθνικοὺς προσηλύτους, ἀλλὰ προσεκάλει αὐτοὺς, μέσῳ πίστεως εἰς τὸν Χριστόν, νὰ συμμετάσχουν εἰς τὴν «πολιτείαν» τοῦ Ἰσραήλ, νὰ ἀποτελέσουν μέρος τῆς οἰκογενείας τῶν «οἰκειῶν» τοῦ Θεοῦ, τῆς διοικητικῆς οἰκογενείας Του, νὰ καταστῶσιν ἀληθεῖς Ἰσραηλίται.

Οἱ ἀποκοπέντες κλάδοι

Εἰς τὸ ια'. κεφάλαιον πρὸς Ρωμαίους ὁ Παῦλος παρουσιάζει μαθήματα ἀναφερόμενα εἰς τὸν Ἰσραήλ, ἐν τῷ ὁποίῳ μεταχειρίζεται δένδρον ἐλαίας καὶ τοὺς κλάδους αὐτῆς πρὸς ἐξεϊκόνισιν τῶν ἀπίστων Ἰσραηλιτῶν ὡς κλάδων ἀποκοπέντων ἐκ τοῦ δένδρου τῆς καλιελαίας ταύτης. Ὁ σκοπὸς τῆς ἐξεϊκονίσεως ταύτης εἶναι διὰ νὰ δείξῃ, ὅτι τοῦ Θεοῦ ὁ ἀρχικὸς σκοπὸς ὅσον ἀφορᾷ τὸν Ἰσραήλ δὲν ἠλλάξε, ἀλλ' εἰς τοὺς Ἐθνικοὺς ἐδόθη ἡ εὐκαιρία νὰ συμμετάσχουν εἰς τὸν σκοπὸν τοῦτον.

Εἰς τὸ δεύτερον ἐδάφιον ὁ Παῦλος λέγει, «Δὲν ἀπέρριψεν ὁ Θεὸς τὸν λαὸν αὐτοῦ τὸν ὁποῖον προεγνώρισεν». Τοῦτο δὲν εἶναι ἐκτὸς ἀρμονίας μὲ τὴν διακήρυξιν τοῦ Ἰησοῦ εἰς τὸν Ἰσραήλ, «ὁ οἶκος ὑμῶν ἀφίεται ἔρημος». Ἡ ἀναφορὰ τοῦ Ἰησοῦ ἦτο εἰς τὴν ἀπόρριψιν τοῦ ἔθνους ὡς διοικητικοῦ οἴκου τοῦ Θεοῦ. Δὲν ἠδύναντο πλέον οἱ φυσικοὶ ἀπόγονοι τοῦ Ἀβραάμ, γνωστοὶ ὡς Ἰσραηλιτικὸν ἔθνος, νὰ ἀξιῶσιν ὅτι ἦσαν τὸ διοικητικὸν ἔθνος τοῦ Θεοῦ.

Πλὴν τοῦτο δὲν ἐννοεῖ, ὅτι ὁ Θεὸς ἀπέρριψε τὸν Ἰσραήλ ὡς λαόν, οὐδὲ ὅτι ἀφῆρεσεν ἐξ αὐτῶν ὡς ἀτόμων, τὴν εὐκαιρίαν νὰ κατασταθοῦν κληρονόμοι τοῦ Θεοῦ καὶ συγκληρονόμοι μετὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Πρὸς ἀπόδειξιν τούτου ὁ Παῦλος μεταχειρίζεται τὰς πείρας τοῦ Ἠλίου ὡς παράδειγμα. Ὁ Ἠλίας ἠσθάνθη, ὅτι εἰς τὰς ἡμέρας του ὅλος ὁ Ἰσραήλ εἶχεν ἀπορρίψει τὸν Θεόν, καὶ εἶχον κλίνει τὸ γόνυ εἰς τὸν Βάαλ. Ἀλλ'

οὗτος εἶχεν ἐσφαλμένην ἀντίληψιν. Ὁ Κύριος εἶπεν εἰς αὐτόν, «Ἀφῆκα εἰς ἑμαυτὸν ἑπτὰ χιλιάδας ἀνδρῶν, οἵτινες δὲν ἐκκλιναν γόνου εἰς τὸν Βάαλ». (ΡΩΜ. ια'. 4).

Ἐφαρμόζων τὸ παράδειγμα, ὁ Παῦλος λέγει, «Οὕτω λοιπὸν καὶ ἐπὶ τοῦ παρόντος καιροῦ ἀπέμεινε κατάλοιπόν τι κατ' ἐκλογὴν χάριτος» (ἐδ. 5). Τὸ ὑπόλοιπον τοῦτο ἀπαρτίζετο ἐξ ἐκείνων οὓς ὁ Ἰωάννης ἀναφέρει εἰς τὸ Εὐαγγέλιον αὐτοῦ α'. 12, οἵτινες ἐδέχθησαν τὸν Ἰησοῦν, καὶ ἐδόθη εἰς αὐτοὺς νὰ κατασταθῶσι τέκνα Θεοῦ, μέλη τοῦ διοικητικοῦ Αὐτοῦ οἴκου. Εἰς τούτους συμπεριλαμβάνονται καὶ τρεῖς χιλιάδες οἵτινες ἀπεδέχθησαν τὸν Χριστὸν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστής. Ἀληθῶς, ἐμπερικλείει ὅλους τοὺς φυσικοὺς ἀπογόνους τοῦ Ἀβραάμ καθ' ὅλους τοὺς αἰῶνας, οἵτινες ἀπεδέχθησαν τὸν Ἰησοῦν.

Τοῦτο ἀληθῶς ἀποδεικνύει, καθὼς ὁ Παῦλος διατίνεται, ὅτι ὁ Θεὸς δὲν ἀπέρριψε τὸν λαὸν Αὐτοῦ, ἢ ὅτι ἐν τινι τρόπῳ ἔκαμε διάκρισιν ἐναντίον αὐτῶν. Ἀπλῶς ἀπέσυρε τὴν ἀποκλειστικότητα τῆς εὐκαιρίας αὐτῶν. Εἰς τὸ ἐδάφιον 7 ὁ Παῦλος προσθέτει, «ὁ Ἰσραὴλ δὲν ἐπέτυχεν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ζητεῖ, οἱ ἐκλεκτοὶ ὅμως ἐπέτυχον, οἱ δὲ λοιποὶ ἐτυφλώθησαν». Ὁ-λοι οἱ Ἰσραηλῖται ἦσαν ἐκλεκτὸς λαὸς τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ τὸ ὑπόλοιπον, οἱ πιστεύοντες μεταξὺ αὐτῶν, ἀπέκτησαν τὴν ἐκλογὴν τῶν διὰ τῆς πίστεως καὶ πιστότητος αὐτῶν. Οὗτοι ἐπέτυχον ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐζήτουν, δηλ. μέρος εἰς τὴν οἰκουγένειαν τοῦ Θεοῦ, ἢ τὸν διοικητικὸν οἶκον.

«Οἱ δὲ λοιποὶ ἐτυφλώθησαν» ὁ Παῦλος ἐξηγεῖ. Ἡ τύφλωσις αὐτῶν, ἢ ἀπιστία αὐτῶν, κατέληξεν εἰς τὴν ἀποκοπὴν αὐτῶν ἐκ τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ δένδρου, καὶ εἰς τὴν θέσιν αὐτῶν πιστεύοντες Ἑθνικοὶ ἐνεκεντρίσθησαν. Εἰς τὰ ἐδάφια 8-24 τοῦ ἀξιοσημειώτου τούτου κεφαλαίου, ὁ Παῦλος δίδει ἔμφασιν εἰς τὴν ἀνάγκην τῆς πίστεως, καὶ ὑπακοῆς διὰ νὰ ἔχη τις μέρος εἰς τὴν διευθέτησιν τοῦ Θεοῦ. Ἐνῶ πιστεύοντες Ἑθνικοὶ ὠφελήθησαν μεγάλως, διότι ἡ ἀποκοπὴ τῶν φυσικῶν κλάδων ἔκαμε μέρος δι' αὐτούς, οὗτοι πρέπει νὰ ἐνθυμῶνται ὅτι ἀπιστία ἐκ μέρους αὐτῶν ὁμοίως θὰ ἐπιφέρει τὴν ἀποκοπὴν αὐτῶν ἐκ τοῦ δένδρου.

Εἰς τὸ ἐδάφιον 24 ὁ Παῦλος διακηρύττει ὅτι ἡ ἐγκέντρισις

ἀγρίου κλάδου (ὅπερ οἱ Ἐθνικοὶ ἦσαν) εἰς τὸ Ἰσραηλιτικὸν δένδρον ἦτο ἐναντίον τῆς φύσεως. Ὅταν κλάδος καρποφόρου δένδρου ἐγκεντρίζεται εἰς ἄλλου εἴδους δένδρον — ἀγρίου ἢ ἡμέρου — φέρει τὸν ἴδιον καρπὸν ὡς τοῦ δένδρου ἐκ τοῦ ὁποίου ἀπεκόπη ὁ κλάδος. Κατὰ φυσικὴν πορείαν, ὁ χυμὸς καὶ ἡ τροφοδότησις τοῦ δένδρου εἰς τὸ ὁποῖον ἐνεκεντρίσθη, δὲν ἀλλάσσει τὸν χαρακτηρισμὸν τοῦ ἐγκεντρισθέντος κλάδου. Ἀλλὰ μὲ πὸν ἐγκεντρισμὸν τῶν Ἐθνικῶν «κλάδων» εἰς τὸ Ἰσραηλιτικὸν δένδρον εἶναι διάφορον. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι «ἐναντίον τῆς φύσεως», διότι εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν «οἱ κλάδοι» ἀλλάσσονται. Γίνονται ὅπως τὸ δένδρον τὸ ὁποῖον φέρει αὐτούς, δηλ. γίνονται Ἰσραηλῖται «καλιελαία».

Ἐνεκεν τούτου εἰς ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΝ ζ'. 4-8 ἡ διοικητικὴ οἰκογένεια τοῦ Θεοῦ, ὁ βασιλικὸς οἶκος, περιγράφονται ὡς ἐρχόμενοι ἐκ τῶν 12 φυλῶν τοῦ Ἰσραήλ, τὸ σημεῖον εἶναι ὅτι τὸ ὄνομα Ἰσραήλ ἐξακολουθεῖ νὰ συσχετίζεται μετ' ἐκείνων τοὺς ὁποίους ὁ Θεὸς καλεῖ, ἐκλέγει, δοκιμάζει κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ παρόντος αἰῶνος νὰ ζήσουν καὶ νὰ βασιλεύσουν μετὰ τοῦ Χριστοῦ. Ὅλοι οἱ πρόγονοι τῆς οἰκογενείας ταύτης ἦσαν φυσικοὶ ἀπόγονοι τοῦ Ἀβραάμ, καὶ οἱ ὑπόλοιποι γίνονται Ἰσραηλῖται διὰ τῆς δυνάμεως τῆς ἐγκεντρίσεως εἰς τὸ Ἰσραηλιτικὸν δένδρον, τὴν καλιελαίαν.

Αἱ εὐλογίαι τοῦ «σπέρματος»

Ὡς ἔχομεν παρατηρήσει, ἡ ὑπόσχεσις τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν Ἀβραάμ ἦτο, ὅτι μέσω τοῦ «σπέρματος» αὐτοῦ θὰ ἡὺλογοῦντο πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς. Ὁ Ἰσραήλ ἦτο υἱὸς τοῦ Ἀβραάμ, καὶ οὗτος εἶχε καὶ ἄλλα τέκνα διὰ τῆς δευτέρας αὐτοῦ γυναικός, τῆς Χετούρας. Ἀλλ' ὁ Κύριος εἶπεν εἰς τὸν Ἀβραάμ, «Ἐν τῷ Ἰσαὰκ θέλει κληθῆ εἰς σὲ σπέρμα». Ὁ Παῦλος ἀναφέρεται εἰς τοῦτο εἰς τὸ 9ον κεφάλαιον πρὸς Ῥωμαίους καὶ ἐξηγεῖ τὴν πνευματικὴν σημαντικότητά του. Ὁμιλεῖ ὅτι ἔχει, «λύπην μεγάλην καὶ ἀδιάλειπτον ὀδύνην» καρδίας ἐπὶ τῷ γεγονότι, ὅτι ὅλος ὁ Ἰσραήλ δὲν ἀπεδέχθη τὸν Χριστόν, καὶ οὕτω δεχόμενοι Αὐτὸν νὰ κάμουν πτὴν κλῆσιν καὶ ἐκλογὴν αὐτῶν

βεβαίαν εἰς τὴν συγκληρονομίαν μετὰ τοῦ Ἰησοῦ. Κατόπιν προσθέτει (ἐδ. 6), «Ἀλλὰ δὲν εἶναι δυνατὸν ὅτι ἐξέπεσεν ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ». Τοῦτο δὲν ἐννοεῖ, μὲ ἄλλους λόγους, ὅτι τὸ σχέδιον τοῦ Θεοῦ, μέσῳ τοῦ Ἰσραήλ, ἀπέτυχε. Πῶς εἶναι δυνατὸν τοῦτο; Ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ οὐδέποτε ἐπιστρέφει κενός. (ΗΣΑ·Ι·ΑΣ νε'. 11). Μετὰ ὁ Παῦλος ἐξηγεῖ διατὶ τοῦτο ἦτο ἀληθές εἰς πῇν περίπτωσιν ταύτην. Παραθέτομεν,

«Διότι πάντες οἱ ἐκ τοῦ Ἰσραήλ, δὲν εἶναι οὗτοι Ἰσραήλ. Οὐδὲ διότι εἶναι σπέρμα τοῦ Ἀβραάμ, διὰ τοῦτο εἶναι πάντες τέκνα, ἀλλ' ἐν τῷ Ἰσαάκ θέλει κληθῇ εἰς σὲ σπέρμα». Ἐδάφ. 6, 7.

Ὁ Ἰσαάκ ἦτο ἐν τῇ πραγματικότητι σπέρμα πίστεως, ὥς δὲ ὁ Παῦλος ὑποδεικνύει, ὑπετύπου τὸ πιστὸν σπέρμα τοῦ Ἀβραάμ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ παρόντος αἰῶνος τῆς πίστεως. Εἰς Γαλάτας δ'. 28 ὁ Παῦλος ἔγραψεν,

«Ἡμεῖς δέ, ἀδελφοί, καθὼς ὁ Ἰσαάκ, ἐπαγγελίας τέκνα εἴμεθα».

Καὶ εἰς τὸ 7ον ἐδ. τοῦ ἰδίου κεφ. λέγει,

«Ὅθεν δὲν εἶσαι πλέον δοῦλος, ἀλλ' υἱός· ἐὰν δὲ υἱός, καὶ κληρονόμος τοῦ Θεοῦ διὰ τοῦ Χριστοῦ»,

μέλη τουτέστιν τοῦ θείου διοικητικοῦ οἴκου.

Καὶ πάλιν εἰς Γαλάτας γ'. 27-29 ἀναγινώσκομεν,

«Ἐπειδὴ ὅσοι ἐβαπτίσθητε εἰς Χριστόν, Χριστὸν ἐνεδύθητε. Δὲν εἶναι πλέον Ἰουδαῖος, οὐδὲ Ἕλλην, δὲν εἶναι δοῦλος, οὐδὲ ἐλεύθερος, δὲν εἶναι ἄρσεν καὶ θῆλυ, διότι πάντες σεῖς εἰσθε εἰς ἓν Χριστῷ Ἰησοῦ. Ἐὰν δὲ εἰσθε Χριστοῦ, ἄρα εἰσθε σπέρμα τοῦ Ἀβραάμ, καὶ κατὰ τὴν ἐπαγγελίαν κληρονόμοι».

Ὅποιαν πλέον βεβαιωτικὴν ἀπόδειξιν τοῦ γεγονότος ἡδυνάμεθα νὰ εἶχομεν ἀπὸ ταύτην, ὅτι ὅταν ὁ Θεὸς ἔκαμε τὴν ὑπόσχεσιν ὅτι τὸ «σπέρμα» τοῦ Ἀβραάμ θέλει εὐλογῇσιν πᾶσας πᾶς φυλὰς τῆς γῆς, ὅτι ὠμίλει περὶ τοῦ πιστοῦ «σπέρματος» τοῦ Εὐαγγελικοῦ αἰῶνος, ἀποτελούμενον ἐξ Ἑβραίων καὶ Ἑθνικῶν, καὶ ὅτι τὸ νὰ εἶναι τις τὸ ἐν ἡ τὸ ἄλλο δὲν ἔχει σημασίαν εἰς τὴν ἀποδοχὴν τινος εἰς τὴν ὑψηλὴν θέσιν τῆς θείας διευθετήσεως.

Πνευματικὸς διοικητικὸς οἶκος

Διὰ νὰ ἄρξουν, ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἐξελέγησαν διὰ θείας κλήσεως, εἰς τὴν Μεσσιανικὴν βασιλείαν, πρέπει νὰ ἐγερθῶσιν ἐκ τῶν νεκρῶν. Τοῦτο ἦτο ἀληθές διὰ τὸν Ἰησοῦν, ὅστις, μετὰ τὴν ἀνάστασίν Του, εἶπεν εἰς τοὺς μαθητάς Του, «ἐδόθη μοι πᾶσα ἐξουσία ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς». (ΜΑΤΘ. κη'. 18). Ὅποτε ὁ Ἰησοῦς ἠγέρθη ἐκ νεκρῶν, ὑπερυψώθη,

«ὑπεράνω πάσης ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας, καὶ δυνάμεως καὶ κυριότητος, καὶ παντὸς ὀνόματος ὀνομαζομένου, οὐ μόνον ἐν τῷ αἰῶνι τούτῳ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ μέλλοντι». ΕΦΕΣΙΟΥΣ α'. 21.

Ἡ ἐξύψωσις αὕτη δὲν ἦτο μόνον εἰς ἐξουσίαν καὶ δύναμιν, ἀλλ' ἐπίσης καὶ εἰς φύσιν. Δὲν ἦτο πλέον ἄνθρωπος, τῆς σαρκὸς Αὐτοῦ δοθείσης διὰ τὴν ζωὴν τοῦ κόσμου. (ΙΩΑΝ. στ'. 51). Οὗτος ἦτο τώρα «ἡ εἰκὼν τοῦ ἀοράτου Θεοῦ». (ΚΟΛ. α'. 15). Ὅπερ ἐννοεῖ ὅτι διακατέχει Οὗτος θεῖαν φύσιν. Ἐκ τῆς ὑψηλῆς ταύτης θέσεως τῆς δόξης καὶ ἐξουσίας ὁ Ἰησοῦς εἶπεν,

«Ὅστις νικᾷ, θέλω δώσει εἰς αὐτὸν νὰ καθίσῃ μετ' ἐμοῦ ἐν τῷ θρόνῳ μου, καθὼς καὶ ἐγὼ ἐνίκησα, καὶ ἐκάθισα μετὰ τοῦ Πατρὸς μου ἐν τῷ θρόνῳ αὐτοῦ». ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ γ'. 21.

Εἰς τὸ 15ον κεφάλαιον τῆς Α'. Κορινθίους ὁ Παῦλος ὁμιλεῖ περὶ ἐκείνων οἱ ὁποῖοι θὰ ἐξυψωθῶσιν εἰς τὴν ὑψηλὴν αὐτὴν κατάστασιν ὡς ἐχόντων «οὐράνια» σώματα. Εἰς τὸ κεφάλαιον τοῦτο ὁ Παῦλος ὁμιλεῖ περὶ τῆς βασιλείας τοῦ Χριστοῦ, λέγων ὅτι πρέπει Οὗτος νὰ βασιλεύσῃ ἕωσοῦ πάντες οἱ ἐχθροὶ Αὐτοῦ τεθῶσιν ὑπὸ τοὺς πόδας Αὐτοῦ (ἐδ. 21). Ἡ ἀνάστασις ἐκείνων οἱ ὁποῖοι θὰ βασιλεύσουν μετὰ τοῦ Χριστοῦ εἶναι οὐσιώδης διὰ τὴν πλήρη ἐγκαθίδρυσιν τῆς βασιλείας ταύτης, καὶ εἰς τὴν ἀνάστασιν, θὰ δοθῇ εἰς τοὺτους σῶμα «οὐράνιον» ἢ πνευματικόν (ἐδ. 39-44).

Τὸ θεῖον τοῦτο σχέδιον, διὰ πνευματικόν, ἄορατον, διοικητικόν οἶκον υἱῶν, θείου ἐπιπέδου ζωῆς, δὲν εἶναι τι αἰφνιδίως ἀναπτυχθὲν ὡς διέξοδος μεταξὺ τῶν δύο, ὅποτε τὸ ἔθνος Ἰσραὴλ ἀπέτυχεν ὅπως ἀποδεχθῇ τὸν Ἰησοῦν, καὶ ὡς ἐκ τούτου νὰ καταστῶσιν ἱκανοὶ ὅπως γίνουν «**βασιλεῖον ἱεράτευμα, ἔθνος ἅγιον**». Τοῦτο ἦτο τὸ σχέδιον τοῦ Θεοῦ ἀπ' ἀρχῆς, ἀλλὰ

δὲν ἦτο ὁ κατάλληλος καιρὸς ν' ἀποκαλυφθῇ τοῦτο ἕως ὅτου ὁ Μεσσίας ἔλθῃ.

Ὁ Θεὸς ὁμοίως ἐσχεδίασεν ἐξ ἀρχῆς, ὅπως οἱ Ἑθνικοὶ νὰ εἶναι συγκληρονόμοι τῆς βασιλικῆς δόξης μετὰ τοὺς πιστεύοντας Ἰουδαίους. Ἦτο ἀπλῶς, ὅτι τοῦτο δὲν εἶχε γίνῃ γνωστὸν πρότερον,

«τὸ ὁποῖον ἐν ἄλλαις γενεαῖς δὲν ἐγνωστοποιήθη εἰς τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων, καθὼς τώρα ἀπεκαλύφθη διὰ Πνεύματος εἰς τοὺς ἁγίους αὐτοῦ ἀποστόλους καὶ προφήτας, νὰ εἶναι τὰ ἔθνη συγκληρονόμα καὶ σύσσωμα, καὶ συμμετοχα τῆς ἐπαγγελίας αὐτοῦ ἐν Χριστῷ, διὰ τοῦ εὐαγγελίου». ΕΦΕΣ. γ'. 5, 6.

Ἐκ Σιών

Ὁ Βασιλεὺς Δαβὶδ ἐνεκαθίδρυσεν τὴν κυβέρνησίν του ἐπὶ τοῦ λόφου ΣΙΩΝ ἐν Ἱερουσαλὴμ. Ὁ Θεὸς ἀπεδέχθη τὴν βασιλείαν αὐτὴν τοῦ Ἰσραὴλ ὡς ἰδικήν Του βασιλείαν, καὶ μετεχειρίσθη αὐτὴν ὡς τύπον τῆς ἀληθοῦς Μεσσιανικῆς ὑποσχεθείσης βασιλείας. Τοιοῦτοτρόπως εἰς τὰς προφητείας ἀμφοτέρων Παλαιᾶς καὶ Νέας Διαθήκης, «ΣΙΩΝ» συμβολίζει τὴν ἐξουσίαν τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν συγκληρονόμων Αὐτοῦ. Εἰς Ἀποκάλυψιν ιδ'. 1 οὗτοι ἀναφαίνονται μαζὺ ἐπὶ τοῦ «ὄρους Σιών».

Εἰς Μιχαῖαν δ'. 2 καὶ Ἡσαΐαν β'. 3 μᾶς λέγεται, ὅτι εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Μεσσίου, ὅποτε ὁ «διοικητικὸς οἶκος τοῦ Κυρίου» ἐγκαθιδρυθῇ, ὁ νόμος θὰ ἐξέλθῃ «ἐκ Σιών». Εἶναι τὸ ἴδιον σύμβολον τῆς πνευματικῆς φάσεως τῆς βασιλείας ἣτις ἀναφέρεται εἰς Ρωμαίους ια'. 26, 27, ἔνθα ἀναγινώσκουμεν,

«Καὶ οὕτω πᾶς Ἰσραὴλ θέλει σωθῇ, καθὼς εἶναι γεγραμμένον» θέλει ἔλθῃ ἐκ Σιών ὁ Λυτρωτής, καὶ θέλει ἀποστρέφῃ τὰς ἀσεβείας ἀπὸ τοῦ Ἰακώβ. Καὶ αὕτη εἶναι ἡ παρ' ἐμοῦ διαθήκη πρὸς αὐτοὺς ὅταν ἀφαιρέσω τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν». ΡΩΜ. ια'. 26, 27.

Καθὼς ὁ Παῦλος ἐξηγεῖ προηγουμένως εἰς τὸ κεφάλαιον τοῦτο πρὸς Ρωμαίους, μόνον «ὑπόλοιπον» ἐπέτυχεν εἰς ὃ,τι ὁ Ἰσραὴλ ἀπέτυχεν, δηλ. τὴν συκληρονομίαν μετὰ τοῦ Χρι-

στοῦ, τοῦ ὑποσχεθέντος Μεσσίου, «οἱ δὲ λοιποὶ ἐτυφλώθησαν». Πλήν τοῦτο δὲν ἐννοεῖ ὅτι ὁ Θεὸς ἔπαυσε νὰ ἀγαπᾷ τοὺς τυφλωθέντας τούτους Ἰσραηλίτας. Εἶναι ἀπλῶς, ὅτι οὗτοι ἀπέτυχον διὰ τὴν «ἄνω κλῆσιν τοῦ Θεοῦ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ». (ΦΙΛΙΠ. γ'. 14). Τύφλωσις «κατὰ μέρος ἔγεινεν εἰς τὸν Ἰσραήλ, ἕως οὗ εἰσέλθῃ τὸ πλήρωμα τῶν ἐθνῶν», δηλ. ἕως οὗ ἄρκετοὶ Ἑθνικοὶ πιστεύοντες ἀποδείξουν τὴν ἀξίαν πων, ὅπως πληρῶσουν τὰς θέσεις τῶν «κατὰ σάρκα κλάδων», οἵτινες ἀπεκόπησαν. Καὶ τότε, μετὰ ταῦτα, «πᾶς Ἰσραήλ θέλει σωθῇ» (ἐδ. 25, 26).

Ὅταν «τὸ πλήρωμα τῶν ἐθνῶν ἔλθῃ» τοῦτο θὰ ἐννοῇ ὅτι ἡ πνευματικὴ τάξις τῆς Σιών συνεπληρώθη, καὶ ἐδοξάσθῃ εἰς τὴν πνευματικὴν δόξαν. Καὶ τότε, ἐκ «ΣΙΩΝ» θὰ ἀρχίσουν νὰ ρέουν αἱ ἀπὸ μακρὸν ὑποσχεθεῖσαι εὐλογίαι τῆς βασιλείας, καὶ αἱ εὐλογίαι αὗται θὰ ἔλθουν πρῶτον εἰς «πάντα Ἰσραήλ», ἐν ὑπακοῇ μὲ τὴν διαθήκην τὴν ὁποῖαν ὁ Θεὸς ἔκαμε μετ' αὐτῶν διὰ νὰ ἀφαιρέσῃ τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν.

«Κατὰ μὲν τὸ Εὐαγγέλιον», ἐξακολουθεῖ ὁ Παῦλος, «εἶναι ἐχθροὶ διὰ σᾶς», δηλ. ἕνεκεν τῆς ἐχθρας ἐναντίον τοῦ Ἰησοῦ καὶ τοῦ εὐαγγελίου τῆς βασιλείας, οἱ πιστεύοντες Ἑθνικοὶ ἔλαβον εὐκαιρίαν διὰ τὸ μέγα βραβεῖον τῆς συγκληρονομίας μετὰ τοῦ Ἰησοῦ, «κατὰ μὲν τὸ εὐαγγέλιον εἶναι ἐχθροὶ διὰ σᾶς, κατὰ δὲ τὴν ἐκλογὴν ἀγαπητοὶ διὰ τοὺς πατέρας. Διότι ἀνεπίδεκτα μεταμελείας εἶναι τὰ χαρίσματα καὶ ἡ πρόσκλησις τοῦ Θεοῦ» (ἐδ. 28, 29). Ἡ λέξις «ἐκλογὴ» εἰς τὸ ἐδάφιον τοῦτο εἶναι ἐνδιαφέρουσα καὶ ἀποκαλυπτικὴ. Ὁ Ἀβραάμ ἐξελέγη παρὰ τοῦ Θεοῦ νὰ γίνῃ πατὴρ τοῦ φυσικοῦ Ἰσραήλ, καὶ τὸ φυσικὸν σπέρμα νὰ ἦτο τυπικὸν τοῦ σπέρματος τῆς πίστεως τοῦ εὐαγγελικοῦ αἵματος, τὸ ὁποῖον θὰ ὑπερυψοῦτο εἰς δόξαν, τιμὴν, καὶ ἀφθαρσίαν, καὶ νὰ εἶναι τὸ ὑποσχεθὲν μέσον τῆς εὐλογίας ὅλων τῶν φυλῶν τῆς γῆς. Ἀλλ' ὁ Ἀβραάμ ἔπρεπε νὰ κάμῃ τὴν ἐκλογὴν του βεβαίαν. Ἡ πρώτη δοκιμασία ἦτο ἡ προθυμία του νὰ ἀφήσῃ τὴν γῆν του, καὶ τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς του. Οὗτος ὑπήκουσεν. (ΕΒΡ. ια'. 8). Ἡ τελικὴ του δοκιμασία ἦτο ἡ παράδοσις τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἰσαὰκ διὰ τὸ ὀλοκαύτωμα εἰς τὸν Κύριον. Εἰς τοῦτο ἡ πίστις τοῦ Ἀβραάμ ἐθριάμβευσε. Διὰ τοῦ Μωϋσέως, ὁ Θεὸς ἔκαμε δια-

θήκην μετὰ τοῦ Ἰσραήλ διὰ νὰ κάμῃ αὐτοὺς «**βασίλειον ἱεράτευμα, ἔθνος ἅγιον**», ἀλλ' ὑπῆρχεν ὄρος ἐνταῦθα, «**ἐὰν τῷ ὄντι ὑπακούσητε εἰς τὴν φωνὴν μου**». (ΕΞΟΔ. ιθ'. 5). Διὰ τῆς δυνάμεως τῆς προγνώσεως, ὁ Θεὸς ἐγνώριζεν ὅτι οἱ Ἰσραηλῖται ὡς λαὸς δὲν νὰ ὑπήκουον εἰς τὴν φωνὴν Του διὰ πραγματικῆς καὶ διαρκοῦς φρονήσεως. Ὅταν τοῦτο κατέστη φανερόν, ὁ Κύριος ὑπεσχέθη νὰ κάμῃ «**Νέαν Διαθήκην**» μετ' αὐτῶν. Ἡ διαθήκη αὕτη διευτυπώθη κατὰ τὸν καιρὸν ὅποτε τὸ ἔθνος διεχωρίσθη, ἐν μέρος κυρίως προσδιωρίσθη ὡς «**Ἰσραήλ**» καὶ τὸ ἕτερον ὡς «**Ἰούδας**». Ὁ Θεὸς ἤθελεν αὐτοὺς νὰ γνωρίσουν ὅτι ἡγάπα Οὗτος ὄλον τὸν Ἰσραήλ, ὥστε ἡ ὑπόσχεσις ἀναγινώσκει,

«**Ἰδοὺ, ἔρχονται ἡμέραι, λέγει Κύριος, καὶ θέλω κάμει πρὸς τὸν οἶκον Ἰσραήλ, καὶ πρὸς τὸν οἶκον Ἰούδα, διαθήκην νέαν, οὐχὶ κατὰ τὴν διαθήκην, τὴν ὁποίαν ἔκαμον πρὸς τοὺς πατέρας αὐτῶν, καθ' ἣν ἡμέραν ἐπίασα αὐτοὺς ἀπὸ τῆς χειρὸς διὰ νὰ ἐξαγάγω αὐτοὺς ἐκ τῆς Αἰγύπτου, διότι αὐτοὶ παρέβησαν τὴν διαθήκην μου, καὶ ἐγὼ ἀπεστράφημ αὐτούς, λέγει Κύριος. Ἀλλ' αὕτη θέλει εἶσθαι ἡ διαθήκη, τὴν ὁποίαν θέλω κάμει πρὸς τὸν οἶκον Ἰσραήλ. Μετὰ τὰς ἡμέρας ἐκεῖνας, λέγει Κύριος, θέλω θέσει τὸν νόμον μου εἰς τὰ ἐνδόμυχα αὐτῶν, καὶ θέλω γράψῃ αὐτὸν ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν, καὶ θέλω εἶσθαι Θεὸς αὐτῶν, καὶ αὐτοὶ θέλουσιν εἶσθαι λαὸς μου. Καὶ δὲν θέλουσι διδάσκει πλέον ἕκαστος τὸν πλησίον αὐτοῦ, καὶ ἕκαστος τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, λέγων, Γνωρίσατε τὸν Κύριον, διότι πάντες οὗτοι θέλουσι μὲ γνωρίσει, ἀπὸ μικροῦ αὐτῶν ἕως μεγάλου αὐτῶν, λέγει Κύριος, διότι θέλω συγχωρήσει τὴν ἀνομίαν αὐτῶν, καὶ τὴν ἁμαρτίαν αὐτῶν δὲν θέλω ἐνθυμῆσθαι πλέον**». ΙΕΡΕΜΙΑΣ λα'. 31-34.

Εἶναι εἰς τὴν ὑπόσχεσιν ταύτην εἰς τὴν ὁποίαν τὸ Ρωμαῖους ια'. 27 ἀναφέρεται, «**Καὶ αὕτη εἶναι ἡ παρ' ἐμοῦ διαθήκη πρὸς αὐτοὺς, ὅταν ἀφαιρέσω τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν**». Εἶναι εἰς τὴν διαθήκην ταύτην εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Παῦλος ἀναφέρεται, ὅποτε ἔγραφε, «**διότι ἀνεπίδεκτα μεταμελείας εἶναι τὰ χαρίσματα καὶ ἡ πρόσκλησις τοῦ Θεοῦ**». (ΡΩΜ. ια'. 29). Ἡ προηγουμένη διαθήκη, ὡς Αὐτὸς ὁ Θεὸς διακηρύττει, διεσπά-

σθη. Ὁ Ἰσραήλ ἀπέτυχε νὰ φανῇ ἄξιος εἰς τὸ ὅ,τι ἡ διαθήκη ὑπέσχετο. Ὁ Θεὸς δὲν ἥλλαξεν, ἀλλ' αὐτοὶ ἀπέτυχον νὰ ανταποκριθῶσιν εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς διαθήκης, ὅπως οὗτοι γίνονται ἀποκλειστικῶς «**βασιλείον ἱεράτευμα, ἔθνος ἅγιον**», ὡς ἐκ τούτου ἡ διαθήκη κατέστη ἄκυρος καὶ κενή.

Ὅθεν ὁ Θεός, ἐν τῇ ἀγάπῃ Του, ὑπεσχέθη νὰ κάμῃ «**νέαν διαθήκην**», διαθήκην ἥτις προμηθεύει ζωὴν, ἀλλ' οὐχὶ κυριαρχίαν καὶ δόξαν. Καί, καθὼς ὁ Παῦλος ἐξηγεῖ, ἡ διαθήκη αὕτη θὰ γίνῃ μετὰ τοῦ Ἰσραήλ, ἀμέσως μόνις «**τὸ πλήρωμα τῶν ἐθνῶν εἰσέλθῃ**». Καὶ τότε, τὸ κύριον μέρος διὰ τὴν «**νέαν**» ταύτην «**διαθήκην**» μὲ τὸν Ἰσραήλ θὰ εἶναι ὁ θεῖος Χριστός, ἀποτελῶν τὴν πνευματικὴν φάσιν τῆς βασιλείας. «**Θέλει ἔλθῃ ἐκ Σιών Λυτρωτῆς, καὶ θέλει ἀποστρέψῃ τὰς ἀσεβείας ἀπὸ τοῦ Ἰακώβ**», τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα μετελλάγῃ εἰς «**Ἰσραήλ**».

Ὁ καιρὸς ἐστὶν ἐγγύς — ἡ συκὴ ἀναθάλλει

Τὸ ἐνδιαφέρον ἡμῶν διὰ τὸν Ἰσραήλ, καὶ πᾶν ὅ,τι τὸ ὄνομα τοῦτο σημαίνει, ἔχει ἔλθῃ εἰς περιωπὴν σήμερον διὰ τῶν παγκοσμίων γεγονότων, ἅτινα φανερώνουν μὲ αὐξάνουσαν καθαρότητα, ὅτι ἔχομεν φθάσει εἰς τὸ τέλος τοῦ Εὐαγγελικοῦ αἰῶνος, καὶ εἶναι ἀκριβῶς σήμερον εἰς τὴν μεταβατικὴν περίοδον τὴν ὁδηγοῦσαν εἰς τὴν πλήρη ἐγκαθίδρυσιν τῆς Μεσσιανικῆς βασιλείας. Ἰδιαιτέρως σπουδαῖον μεταξὺ τῶν γεγονότων τούτων εἶναι τὰ λαμβάνοντα χώραν εἰς τὴν Παλαιστίνην — τὸ γεγονός ὅτι δυόμισυ σχεδὸν ἑκατομμύρια Ἰσραηλιτῶν ἔχουν μεταβῇ ἐκεῖ, ὅτι οὗτοι ἔχουν ἰδίαν κυβέρνησιν, ἥτις εἶναι ἐλευθέρα, ἀνεξάρτητον κράτος, ἔθνος μεταξὺ τῶν ἐθνῶν τοῦ κόσμου. «**Ἡ συκὴ ἀναθάλλει**», ὡς ὁ Ἰησοῦς προεῖπε. (ΜΑΤΘ. κδ'. 32).

Αἱ προφητεῖαι τῆς Γραφῆς φανερώνουν, ὅτι προπαρασκευαστικὸν διὰ τὴν ὑποσχεθεῖσαν «**νέαν διαθήκην**» μὲ τὸν Ἰσραήλ εἶναι ὅπως ὁ διασκορπισμένος οὗτος λαὸς πρέπει πρῶτον νὰ συναχθῇ πάλιν εἰς τὴν γῆν τῆς Ἐπαγγελίας, καὶ τότε ἐκεῖ ὁ Θεὸς νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ὑπόσχεσίν Του εἰς αὐτούς, ὑπόσχεσιν ὅπως γράφῃ πὸν Νόμον Του «**εἰς τὰ ἐνδόμυχα αὐτῶν**». Ὁ

σκοπὸς οὗτος τοῦ Θεοῦ καθαρῶς καὶ θαυμασίως ἀναφέρεται ὑπὸ τοῦ Κυρίου, μέσῳ τοῦ Προφήτου Ἰεζεκιήλ, καὶ παραθέτομεν,

«Ἐσπλαχνίσθη ὁμοῦς ἕνεκεν τοῦ ἁγίου ὀνόματός μου, τὸ ὅποιον ὁ οἶκος Ἰσραὴλ ἐβεβήλωσε μεταξὺ τῶν ἐθνῶν εἰς τὰ ὅποια ἦλθον.

»Διὰ τοῦτο εἶπε πρὸς τὸν οἶκον Ἰσραὴλ, Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός. Ἐγὼ δὲν κάμνω τοῦτο ἕνεκεν ὑμῶν οἶκος Ἰσραὴλ, ἀλλ' ἕνεκεν τοῦ ἁγίου ὀνόματός μου, τὸ ὅποιον ἐβεβήλωσατε μεταξὺ τῶν ἐθνῶν εἰς τὰ ὅποια ἦλθετε. Καὶ θέλω ἁγιάσει τὸ ὄνομά μου τὸ μέγα, τὸ βεβηλωθὲν μεταξὺ τῶν ἐθνῶν, τὸ ὅποιον ἐβεβήλωσατε ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν, καὶ θέλουσι γνωρίσει τὰ ἔθνη ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ Κύριος, λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὅταν ἁγιασθῶ ἐν ὑμῖν ἔμπροσθεν τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν. Διότι θέλω σᾶς λάβει ἐκ μέσου τῶν ἐθνῶν, καὶ θέλω σᾶς συνάξει ἐκ πάντων τῶν τόπων καὶ σᾶς φέρει εἰς τὴν γῆν ὑμῶν. Καὶ θέλω ράνει ἐφ' ὑμῶν καθαρὸν ὕδωρ, καὶ θέλετε καθαρισθῆ ἀπὸ πασῶν τῶν ἀκαθαρσιῶν σας, καὶ ἀπὸ πάντων τῶν εἰδῶλων σας, θέλω σᾶς καθαρῶσαι. Καὶ θέλω δώσει εἰς ἑσᾶς καρδίαν νέαν, καὶ πνεῦμα νέον θέλω ἐμβάλει ἐν ὑμῖν, καὶ ἀποσπάσας τὴν λιθίνην καρδίαν ἀπὸ τῆς σαρκός σας, θέλω δώσει εἰς ἑσᾶς καρδίαν σαρκίνην. Καὶ θέλω ἐμβάλει ἐν ὑμῖν τὸ Πνεῦμα μου, καὶ σᾶς κάμει νὰ περιπατῆτε ἐν τοῖς διατάγμασί μου, καὶ νὰ φυλάττητε τὰς κρίσεις μου καὶ νὰ ἐκτελῆτε αὐτάς. Καὶ θέλετε κατοικήσει ἐν τῇ γῇ τὴν ὁποίαν ἔδωκα εἰς τοὺς πατέρας σας, καὶ θέλετε εἰσθαι λαός μου, καὶ ἐγὼ θέλω εἶσθαι Θεός σας». ΙΕΖ. λστ'. 21-28.

Ἡ προφητεία τοῦ Ἱερεμίας φανερῶνει ὅτι οἱ ἐπιστρέφοντες Ἰσραηλίται εἰς τὴν γῆν τῆς Ἐπαγγελίας δὲν εἶναι ἄνευ στενοχωριῶν. Παραθέτομεν,

«διότι, ἰδοὺ, ἔρχονται ἡμέραι, λέγει Κύριος, καὶ θέλω ἐπιστρέφει τὴν αἰχμαλωσίαν τοῦ λαοῦ μου Ἰσραὴλ καὶ Ἰούδα, λέγει Κύριος, καὶ θέλω ἐπιστρέφει αὐτοὺς εἰς τὴν γῆν τὴν ὁποίαν ἔδωκα εἰς τοὺς πατέρας αὐτῶν, καὶ θέλουσι κυριεύσει αὐτήν. . . Διότι, οὕτω λέγει Κύριος, Ἠκούσαμεν φωνὴν τρομεράν, φόβον καὶ οὐχὶ εἰρήνην». ΙΕΡΕΜΙΑΣ λ'. 3, 5.

Ἦτο ἡ ἐλπίς τῶν Ἰσραηλιτῶν, ὅτι ἡ ἐγκαθίδρυσις τοῦ νέου

κράτους τοῦ Ἰσραήλ θὰ ἔφερεν εἰς αὐτοὺς εἰρήνην, ἀλλ' ἀντὶ νὰ ἠὺλογοῦντο μὲ εἰρήνην ἔχουν μαστιγωθῇ ὑπὸ φόβου. Τὰ γε-
γονότα τῆς σήμερον βεβαιοῦν τὴν προφητείαν.

Εἰς τὴν προφητείαν αὐτὴν ὁ Κύριος δηλοῖ, ὅτι «**θὰ προξε-
νήσῃ**» ὅπως ὁ λαὸς Του ἐπιστρέψουν εἰς τὴν γῆν αὐτῶν. Εἰς
τὸ κεφ. 16ον, ἐδ. 14, 16, πληροφοροῦμεθα ὅτι ὁ Κύριος θὰ ἀπο-
στείλῃ «**ἀλιεῖς**» καὶ «**κυνηγοὺς**» μεταξὺ τοῦ λαοῦ Του διὰ νὰ
ἐξανγκάσουν αὐτοὺς, ὅπως ἐπιστρέψουν εἰς τὴν γῆν τῶν πατέ-
ρων αὐτῶν. Ἐτέρᾳ πολὺ ζωηρὰ διακοίνωσις ἀναφέρεται εἰς
τὴν προφητείαν τοῦ Ἰεζεκιήλ, ἥτις φέρει τὰς ἰδίας σκέψεις.
Αὕτη ἀναγινώσκει,

«**Ζῶ ἐγώ, λέγει Κύριος ὁ Θεός, ἐξάπαντος ἐν χειρὶ κραταιᾷ,
καὶ ἐν βραχίονι ἐξηπλωμένῳ, καὶ ἐν θυμῷ ἐκχεομένῳ, θέλω βα-
σιλεύσει ἐφ' ὑμᾶς. Καὶ θέλω σᾶς ἐξαγάγει ἐκ τῶν λαῶν, καὶ
θέλω σᾶς συνάξει ἐκ τῶν τόπων εἰς τοὺς ὁποίους εἰσθε δι-
εσκορπισμένοι, ἐν χειρὶ κραταιᾷ, καὶ ἐν βραχίονι ἐξηπλωμένῳ,
καὶ ἐν θυμῷ ἐκχεομένῳ.**

»Καὶ θέλω σᾶς φέρεи εἰς τὴν ἔρημον τῶν λαῶν, καὶ ἐκεῖ θέλω
κριθῇ μὲ σᾶς πρόσωπον πρὸς πρόσωπον, καθὼς ἐκρίθην μὲ
τοὺς πατέρας σας ἐν τῇ ἐρήμῳ τῆς γῆς Αἰγύπτου, οὕτω θέλω
σᾶς κρίνει, λέγει Κύριος ὁ Θεός. Καὶ θέλω σᾶς περάσει ἀπὸ
τὴν ῥάβδον, καὶ θέλω σᾶς φέρεи εἰς τοὺς δεσμοὺς τῆς διαθήκης.

»Καὶ θέλω καθαρῖσει ἐκ μέσου ὑμῶν τοὺς ἀποστάτας, καὶ
τοὺς ἀσεβήσαντας εἰς ἐμέ, θέλω ἐκβάλει αὐτοὺς ἐκ τῆς γῆς τῆς
παροικίας αὐτῶν, καὶ δὲν θέλουσιν εἰσελθεи εἰς τὴν γῆν Ἰσρα-
ήλ, καὶ θέλετε γνωρίσει ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ Κύριος». **ΙΕΖΕΚΙΗΛ**
κ'. 33-38.

Ἐνδιαφέροντα σημεῖα φαίνονται εἰς τὴν προφητείαν αὐτὴν.
Πρῶτον, οἱ Ἰσραηλῖται θὰ ἐξερριζοῦντο ἐκ τῶν ἐθνῶν εἰς τὰ
ὁποῖα παρῶκουν ἕνεκεν τοῦ «**θυμοῦ**» τοῦ Κυρίου, ὑποδεικνύων
στενοχώρους περιστάσεις αἵτινες θὰ ἐπέφερον τὴν ἀναχώρησίν
των. Ἡ γενεὰ ἡμῶν παρέστη μάρτυς τῶν περιστάσεων τούτων.

Ἐπειτα, ἀντὶ διὰ μιᾶς νὰ ἔλθουν εἰς κατάστασιν εἰρήνης
καὶ ἀσφαλείας, εὐρέθησαν εἰς ὅ,τι περιγράφεται ὡς «**ἐρημον
τῶν λαῶν**». Τοῦτο ὑπαινίσσεται ὅτι ἡ νεωτέρα αὕτη Ἔξοδος
καὶ ἐπιστροφή εἰς τὴν Χαναάν (Παλαιστίνη) θὰ εἶναι κατὰ

τὸν καιρὸν ὅτε ὁ κόσμος ὥς ἐν ὄλῳ, θὰ εἶναι εἰς κατάστασιν ἐπισφαλείας καὶ φόβου καθὼς εἶχον δοκιμάσει οἱ ἀρχαῖοι Ἰσραηλῖται ὅποτε ἄφησαν τὴν Αἴγυπτον, καὶ διεπέρασαν τὴν Ἐρυθρὰν Θάλασσαν ἐντὸς τῆς ἐρήμου. Ὁ κόσμος, ἀληθῶς, σήμερον εὐρίσκεται εἰς τοιαύτην κατάστασιν «ἐρήμου», καὶ οἱ Ἰσραηλῖται μερίζονται τοῦ φόβου ὅστις πληροῖ τὰς καρδίας ὄλων, βλέποντες τὰ ἐπερχόμενα δεινὰ εἰς τὴν οἰκουμένην.

Ἐπὶ πλεόν, ὁ Κύριος λέγει, ὅτι «θέλει κριθῇ» μετὰ τοῦ λαοῦ Του, καθὼς ἐκρίθη μετ' αὐτῶν «ἐν τῇ ἐρήμῳ τῆς γῆς Αἰγύπτου», ἐπίσης ὅτι θέλει περάσῃ αὐτοὺς «ὑπὸ τὴν ράβδον». Δυνάμεθα νὰ κατανοήσωμεν ἐν τούτοις τὰς δυσκολίας διὰ τῶν ὁποίων διῆλθον οἱ ἐπιστρέφοντες Ἰσραηλῖται, καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ διέρχωνται. Εἶναι σχεδὸν ὑπὸ τοῦ Κυρίου ὅπως παιδαγωγῇ φυσικῶς, καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν ὅπως ἐτοιμάσῃ αὐτοὺς ἀργότερον ὅπως ἔλθουν «εἰς τοὺς δεσμοὺς τῆς διαθήκης», δηλ. τῆς «Νέας Διαθήκης».

Καὶ τελευταῖον ὁ Κύριος μᾶς λέγει, ὅτι θὰ «ἐκκαθαρίσῃ» ἐκ μέσου τῶν Ἰσραηλιτῶν τοὺς ἀποστάτας, δηλ. ἐκείνους οἵτινες ἀρνοῦνται νὰ εἰσέλθουν εἰς τοὺς «δεσμοὺς τῆς διαθήκης» ὅποτε θὰ τοῖς δοθῇ κάθε εὐκαιρία νὰ κάμουν τοῦτο. Ἀναφορικῶς μὲ τοῦτο ὁ Κύριος λέγει,

«Θέλω ἐκβάλει αὐτοὺς ἐκ τῆς γῆς τῆς παροικίας αὐτῶν, καὶ δὲν θέλουσιν εἰσελθεῖ εἰς τὴν γῆν Ἰσραὴλ».

Ἡ Ἑβραϊκὴ λέξις ἣ ἐνταῦθα μεταφραζομένη «εἰσελθεῖ» εἶναι κατὰ τὸν Καθηγητὴν STRONG ὡς εἰς Ἀριθμοὺς λα'. 23, καὶ ἔχει σχέσιν μὲ μέταλλον ὅπερ εἰσέρχεται εἰς τὸ πῦρ, καθαρίζεται καὶ δὲν καταστρέφεται. Τοῦτο προφανῶς εἶναι ὅπερ φαίνεται νὰ διδάσκῃ ἡ ὑπὸ ἐξέτασιν προφητεία.

Οἱ «ἀποστάται», ὡς ὁ Κύριος καλεῖ αὐτοὺς, ἐπέστρεψαν εἰς τὴν Γῆν τῆς Ἐπαγγελίας, μαζὺ μὲ τοὺς ἄλλους, ἀλλὰ δὲν ἀπέδειξαν ἑαυτοὺς ἀξίους νὰ διαμείνουν ἐκεῖ. Δὲν ὑπέμεινον τὴν πυρίνην δοκιμασίαν τὴν ὁποίαν ὁ Κύριος ἐπέτρεψεν ὅποτε «ἐκκρινεν» αὐτοὺς. Ἀντὶ νὰ πλησιάσουν τὸν Κύριον διὰ τῶν πειρῶν τούτων καὶ ἔλθουν εἰς τοὺς «δεσμοὺς τῆς διαθήκης» ἡρνήθησαν τὴν ἀγαθὴν προμήθειαν Αὐτοῦ εἰς τὸν Ἰσραὴλ καὶ εἰς τὸν κόσμον, καὶ οὕτω ἐξωλοθρεύθησαν. Ὁ Πέτρος εἶπεν, «Πᾶ-

σα ψυχὴ ἣτις δὲν ἀκούσει τοῦ προφήτου ἐκείνου θέλει ἐξολοθρευθῇ ἐκ τοῦ λαοῦ». (ΠΡΑΞ. γ'. 23).

Προοδευτικὰ βήματα

Τὸ 37ον κεφάλαιον τοῦ 'Ιεζεκιήλ εἶναι ἑτέρα προφητεία βεβαιούσα ἡμᾶς περὶ τῆς ἀποκαταστάσεως τοῦ φυσικοῦ 'Ισραήλ. Εἰς τὴν προφητείαν αὐτὴν ὁ οἶκος 'Ισραήλ ἐξεικονίζεται ὡς κοιλὰς ξηρῶν ὀστέων. Τὸ ὄραμα τοῦτο ὁ 'Ιεζεκιήλ διετάχθη, ὅπως προφητεύσῃ, καὶ οὕτως λέγει,

«καὶ καθὼς προεφήτευσα, ἔγεινεν ἦχος, καὶ ἰδοὺ σεισμός, καὶ τὰ ὀστᾶ συνήλθον ὁμοῦ, ὅστων μετὰ ὅστού αὐτοῦ. Καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ, νεῦρα καὶ σάρκες ἀνεφύησαν ἐπ' αὐτά, καὶ δέρμα περιεσκέπασεν αὐτὰ ἐπάνω, πνεῦμα ὅμως δὲν ἦτο ἐν αὐτοῖς.

»Καὶ εἶπε πρὸς ἐμέ, Προφήτευσον ἐπὶ τὸ πνεῦμα, προφήτευσον, υἱὲ ἀνθρώπου, καὶ εἶπε πρὸς τὸ πνεῦμα, Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός, 'Ελθέ, πνεῦμα, ἐκ τῶν τεσσάρων ἀνέμων, καὶ ἐμφύσησον ἐπὶ τοὺς πεφονευμένους τούτους, καὶ ἃς ἀναζήσωσι. Καὶ προεφήτευσα, ὡς προσετάχην, καὶ τὸ πνεῦμα εἰσῆλθεν εἰς αὐτούς, καὶ ἀνέζησαν, καὶ ἐστάθησαν ἐπὶ τοὺς πόδας αὐτῶν, στράτευμα μέγα σφόδρα σφόδρα».

Καθ' ὅσον αἱ ὑποσχέσεις τοῦ Θεοῦ δίδουν ἀφθονίαν διαβεβαιώσεων, ὅτι θὰ ὑπάρξῃ ἀνάστασις νεκρῶν, ἀμφοτέρων τοῦ 'Ισραήλ καὶ ὅλου τοῦ κόσμου, ἡ προφητεία αὕτη δὲν εἶναι μία ἐκ τῶν ὑποσχέσεων τούτων. Ἐντούτοις, ὁπότεν βλέπωμεν τὴν ἀρχὴν τῆς ἐκπληρώσεως ταύτης, δυνάμεθα νὰ γνωρίσωμεν ὅτι ἡ ἀνάστασις εἶναι πλησίον. Ὁ Παῦλος ἔγραψεν, «τί θέλει εἶσθαι ἡ πρόσληψις αὐτῶν, εἰμὴ ζωὴ ἐκ νεκρῶν», δηλαδή ἡ ἀποκατάστασις τοῦ 'Ισραήλ, ἅπαξ ἀρχήσῃ, θὰ ἐξακολουθήσῃ ἕως ὅτου καὶ αὐτοὶ οἱ νεκροὶ ἀποκατασταθοῦν εἰς τὴν ζωὴν, καὶ δοθῇ εὐκαιρία νὰ συμμετάσχουν εἰς τὰς εὐλογίας τῆς Μεσσιανικῆς Βασιλείας. (ΡΩΜ. ια'. 15).

Εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ 'Ιεζεκιήλ τῆς βαθμιαίας ἀποκαταστάσεως, ἀπὸ τοῦ τριζίματος τῶν «ὀστέων» ἕως ὅτου «δέρμα» καὶ «σᾶρξ» περιβάλλει αὐτά, καὶ «πνεῦμα» ζωῆς προμηθευθῇ

εἰς αὐτά, μᾶς λέγεται περὶ σεισμοῦ καὶ ἤχου καὶ φυσήματος «**τῶν τεσσάρων ἀνέμων**». Τοῦτο φαίνεται νὰ ὑπαινίσσῃται, ὅτι ἡ ἀποκατάστασις τοῦ Ἰσραὴλ λαμβάνει χώραν ἐν καιρῷ μεγάλης διαταραχῆς ἐπὶ τῆς γῆς, «**καιροῦ θλίψεως**» τὴν ὁποίαν φέρουν εἰς τὸ κατακόρυφον «**οἱ τέσσαρες ἀνεμοὶ**». Τὸ ζῶον πνεῦμα λέγεται ὅτι ἔρχεται ἐκ τῶν «**τεσσάρων ἀνέμων**», ἡ κατὰ τὸν καιρὸν τὸν ὁποῖον οὗτοι πνέουν.

Εἰς τὸν Ἰεζεκιήλ ὁ Θεὸς εἶπεν, «**Υἱὲ ἀνθρώπου, τὰ ὅσα ταῦτα εἶναι πᾶς ὁ οἶκος Ἰσραὴλ. Ἰδοῦ, οὗτοι λέγουσι, Τὰ ὅσα ἡμῶν ἐξηράνθησαν, καὶ ἡ ἐλπίς ἡμῶν ἐχάθη, καὶ ἡμεῖς ἠφανίσθημεν**». Τὸ γεγονὸς ὅτι «**τὰ ὅσα**» λέγουσι τοῦτο, ὑποδεικνύει ὅτι δὲν εἶναι εἰκὼν τοῦ πραγματικοῦ θανάτου, ἀλλὰ τῆς ξηρανθείσης ἐλπίδος τοῦ Ἰσραὴλ. Ἐν τούτοις, ὁ Κύριος ὑπόσχεται, ὅτι ἡ κατάστασις αὕτη θὰ μεταφρασθῇ. «**Ἰδοῦ, λαέμου, ἐγὼ ἀνοίγω τοὺς τάφους σας, καὶ θέλω σᾶς ἀναβιβάσῃ ἐκ τῶν τάφων σας, θέλω σᾶς φέρῃ εἰς τὴν γῆν Ἰσραὴλ**», (ἐδ. 11, 12.).

Οἱ «**τάφοι**» εἰς τοὺς ὁποίους ὁ Ἰσραὴλ εἶχε ταφῇ κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν αἰώνων ἐν τῇ διασπορᾷ, εἶναι προφανῶς τὰ διάφορα ἔθνη εἰς τὰ ὁποῖα οὗτοι κατοικοῦσαν. «**Ἡμεῖς ἠφανίσθημεν**» οὗτοι λέγουσιν, ὅπερ εἶναι ἀληθές. Τινὲς ἦσαν εἰς ἕνα «**τάφον**» καὶ ἄλλοι εἰς ἄλλον, πλὴν ὅλοι ἦσαν «**νεκροὶ**» ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐθνικὴν των ἐλπίδα.

Πλὴν ἤδη πολλοὶ ἐκ τῶν ἐθνικῶν «**τάφων**» ἔχουσιν ἀνοιχθῇ, καὶ οἱ Ἰσραηλῖται εἰσρέουν εἰς τὴν γῆν τῆς Παλαιστίνης, ἥτις ἔχει δεχθῇ ἐξ αὐτῶν δύο καὶ ἥμισυ ἑκατομμύρια. Ἐως τώρα, ἐν τούτοις, πολλοὶ ὀλίγοι ἐξ αὐτῶν κατανοοῦν τὴν σημασίαν τοῦ τί λαμβάνει χώραν. Δὲν γνωρίζουν ὅτι, ὅ,τι συνέβη ἔγινεν εἰς αὐτοὺς ὑπὸ τοῦ Κυρίου, καὶ δὲν θὰ γνωρίσουν τοῦτο ἕως ὅτου ἡ τελευταία φάσις τῆς ἀποκαταστάσεως συμπληρωθῇ, δηλ. ἕως ὅτου λάβουν τὸ πνεῦμα ἐκ τῶν «**τεσσάρων ἀνέμων**», ἡ ὡς ἐρμηνεύεται εἰς τὸ ἐδάφιον 14, ὁ Κύριος θέλει δώσῃ τὸ πνεῦμα Του καὶ θέλουσιν ἀναζήσῃ.

Τὸ ἀνοιγμα «**τῶν τάφων**» αὐτῶν, καὶ ἡ ἐπιστροφή των εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας, καὶ ἡ λῆψις αὐτῶν ἐκ τοῦ Πνεύματος τοῦ Κυρίου, εἶναι ὅλα ἀναγκαῖα πρὶν οὗτοι ἀναγνωρίσουν, ὅτι

ὁ Κύριος ἐξετέλεσε τὸ μέγα τοῦτο πρᾶγμα δι' αὐτοῦς. Τότε οὗτοι θέλουσι γνωρίσῃ, καὶ ἀγαλλιασθῇ. Τότε τὰ ἔθνη γενικῶς θὰ γνωρίσουν ὁμοίως, ὅτι ὁ Κύριος εἰργάζεται ὑπὲρ τοῦ Ἰσραὴλ. Τότε θέλουσι κατοικῇ εἰς τὴν γῆν αὐτῶν ἐν εἰρήνῃ καὶ ἀσφαλείᾳ, καὶ ὁ ἀντιτυπικὸς Δαβὶδ, Αὐτὸς Οὗτος ὁ Μεσσίας τῆς ὑποσχέσεως, θὰ βασιλεύσῃ ἐπ' αὐτῶν ὡς βασιλεὺς. (Ἑδ. 24-28).

Ἐπίθεσις ἐκ Βορρᾶ — Ἡ θλίψις τοῦ Ἰακώβ

«Οὐαί! διότι μεγάλη εἶναι ἡ ἡμέρα ἐκείνη, ὁμοία αὐτῆς δὲν ὑπῆρξε, καὶ εἶναι καιρὸς τῆς στενοχωρίας τοῦ Ἰακώβ, πλὴν θέλει σωθῇ ἐξ αὐτῆς. Καὶ ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, λέγει ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων, θέλω συντρίψει τὸν ζυγὸν αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ τραχήλου σου, καὶ θέλω διασπάσει τὰ δεσμά σου, καὶ ξένοι δὲν θέλουσι πλεόν καταδουλώσει αὐτόν, ἀλλὰ θέλουσι δουλεύει Κύριον τὸν Θεὸν αὐτῶν, καὶ Δαβὶδ τὸν Βασιλέα αὐτῶν, τὸν ὁποῖον θέλω ἀναστήσει εἰς αὐτούς.

»Σὺ δέ, μὴ φοβοῦ, δοῦλε μου Ἰακώβ, λέγει Κύριος, μὴδὲ δειλιάσῃς Ἰσραὴλ, διότι, ἰδοὺ, θέλω σὲ σώσει ἀπὸ τοῦ μακρυνοῦ τόπου, καὶ τὸ σπέρμα σου ἀπὸ τῆς γῆς τῆς αἰχμαλωσίας αὐτῶν, καὶ ὁ Ἰακώβ θέλει ἐπιστρέψει, καὶ θέλει ἡσυχάσει, καὶ ἀναπαυθῇ, καὶ δὲν θέλει ὑπάρχει ὁ ἐκφοδῶν. Διότι ἐγὼ εἶμαι μετὰ σοῦ, λέγει Κύριος, διὰ τὸ σὲ σώσω, καὶ ἂν κάμω συντέλειαν πάντων τῶν ἐθνῶν ὅπου σὲ διεσκόρπισα, εἰς σὲ ὅμως δὲν θέλω κάμει συντέλειαν, ἀλλὰ θέλω σὲ παιδεύσει ἐν κρίσει, καὶ δὲν θέλω ὀλωσὲ σὲ ἀθώωσει». ΙΕΡΕΜΙΑΣ 7-11.

Πόσον περιγραφικὴ εἶναι αὕτη ἡ προφητεία! Ἐκπληροῦται εἰς τὰς ἡμέρας ἡμῶν, καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ εὐρίσκεται ἐν προόδῳ ἐκπληρώσεως. Ἐξακολουθοῦντες, εἰς τὰ κεφάλαια λη' καὶ λθ'. τοῦ Ἰεζεκιήλ μᾶς δίδονται μερικαὶ ἐκ τῶν λεπτομερειῶν τῆς θλίψεως μέσῳ τῆς ὁποίας ὁ Ἰσραὴλ διέρχεται πρὶν τὸ Πνεῦμα τοῦ Κυρίου ληφθῇ ἐπ' αὐτῶν. Εἰς τὸ κεφ. 38ον ἐπίθεσις ἐναντίον τοῦ Ἰσραὴλ περιγράφεται ὡς ἐρχομένη ἐκ «βορρᾶ» ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν ἑνὸς καλουμένου «Γῶγ». Ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν αὐτοῦ εἶναι τοιοῦτοι σύμμαχοι, ὡς Πέρσαι, Αἰθίο-

πες, Λύβιοι, Γομέρ καὶ Θωμαργά. Ταῦτα εἶναι ἀρχαῖα ὀνόματα, καὶ δὲν εἶναι δυνατόν ἀκριβῶς νὰ ἀναγνωρισθῇ ἡ ταυτότης καὶ συσχέτισις αὐτῶν μὲ τὰ σημερινὰ ἔθνη. Τοῦτο δὲν εἶναι ἀναγκαῖον διὰ νὰ κατανοήσωμεν τὸ κύριον σημεῖον τῆς προφητείας. Ἡ ἐπίθεσις αὕτη ἔγινεν ἀφοῦ ὁ Ἰσραὴλ ἐφέρθη πάλιν ἐκ τῆς μαχαίρας καὶ κατῶκει ἐν ἀσφαλείᾳ εἰς τὴν γῆν. Εἶναι ὅθεν ἀκόμη μέλλουσα ἡ ἐκπλήρωσις. Ὁ Ἰσραὴλ δὲν ἔχει «φερθῇ πάλιν ἐκ τῆς μαχαίρας». (Ἰεζ. λη'. 8). "Ἐχουσιν ὑποσχεθῇ εἰς αὐτοὺς περὶ τῆς κατοχῆς τῆς γῆς τὴν ὁποίαν κατέχουν, διὰ μεγάλης στρατιωτικῆς δυνάμεως. Δὲν κατοικοῦν ἐν ἀσφαλείᾳ. Εὐρίσκονται οὗτοι εἰς κίνδυνον ἐπιθέσεως. "Ο,τι παγκόσμιαι ἐξελίξεις θὰ μεσολαβήσουν πρὶν ὁ Ἰσραὴλ κατοικήσῃ ἐν ἀσφαλείᾳ θὰ γνωρίσωμεν μόνον ἐφ' ὅσον αὐταὶ θὰ ἐκτυλίσσωνται.

Ἄλλ' ὅταν ὁ καιρὸς οὗτος ἔλθῃ, ἡ τελικὴ ὄψις τῆς πείρας τοῦ Ἰσραὴλ ὑπὸ τὴν «ράβδον» τοῦ Κυρίου θ' ἀρχίσῃ. Ἡ προφητεία ἀναγινώσκει,

«Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός, ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, ὅτε ὁ λαὸς μου Ἰσραὴλ θέλει κατοικεῖ ἐν ἀσφαλείᾳ, σὺ δὲν θέλεις μάθει τοῦτο;»

(Τοῦτο ἀπευθύνεττα εἰς τὸν Γῶγ, ὑποδεικνύον ὅτι ἡ μεγάλη αὕτη δύναμις «ἐκ βορρᾶ» θὰ γνωρίσῃ τὴν ἀπελπιστικὴν κατάστασιν τοῦ Ἰσραὴλ. Ἡ προφητεία ἐξακολουθεῖ),

«Καὶ θέλεις ἔλθει ἐκ τοῦ τόπου σου, ἐκ τῶν ἐσχάτων τοῦ βορρᾶ, σὺ, καὶ πολλοὶ λαοὶ μετὰ σοῦ, πάντες ἀναβάται ἵππων, πληθὸς μέγα, καὶ δυνάμεις πολλή. Καὶ θέλεις ἀναβῇ ἐναντίον τοῦ λαοῦ μου Ἰσραὴλ ὡς νέφος, διὰ νὰ σκεπάσῃς τὴν γῆν, τοῦτο θέλει εἶσθαι ἐν ταῖς ἐσχάταις ἡμέραις, καὶ θέλω σὲ φέρεи ἐναντίον τῆς γῆς μου, διὰ νὰ μὲ γνωρίσωσι τὰ ἔθνη, ὅταν ἀγιασθῶ ἐν σοί, Γῶγ, ἐνώπιον αὐτῶν». ΙΕΖΕΚΙΗΛ λη'. 14-16.

Καὶ ἐξακολουθεῖ ὁ Προφήτης εἰς τὸ 19ον ἐδάφιον λέγων, «Ἐξάπαντος ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ θέλει εἶσθαι σεισμὸς μέγας

ἐν γῇ Ἰσραήλ». Τοῦτο εἶναι ἀναμφιβόλως «τὸ σείσιμον» ὅπερ λαμβάνει χώραν καθὼς «τὰ ὄστᾱ» συνέρχονται ὁμοῦ, καὶ σὰρξ ἀναφαίνεται εἰς αὐτά, ὡς ἀναφέρεται εἰς τὸ λζ'. 7. Θὰ εἶναι ὁ πλεον ἀπελπιστικὸς καιρὸς διὰ τὸν Ἰσραήλ. Ἴσως ὁ χειρότερος μέσῳ τοῦ ὁποίου οὗτοι ἔχουσι ποτὲ διέλθῃ, ἐν σχέσει μὲ τὴν κατοχὴν τῆς Γῆς τῆς Ἐπαγγελίας. Ἀλλ' ὁ Κύριος θὰ ἐπέμβῃ ὑπὲρ αὐτῶν. Οὗτος λέγει,

«Καὶ θέλω καλέσει ἐναντίον αὐτοῦ μάχαιραν εἰς πάντα τὰ ὄρη μου, λέγει Κύριος ὁ Θεός. Ἡ μάχαιρα ἐκάστου ἀνθρώπου θέλει εἶσθαι κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ». Ἐδάφιον 21.

Τοῦτο ὑποδεικνύει τὴν ἀνάπτυξιν συγχύσεως μεταξὺ τῶν διαφόρων συμμάχων οἵτινες ἠνώθησαν διὰ τὴν τελικὴν ἐπίθεσιν ἐναντίον τοῦ Ἰσραήλ. Παρατηροῦντες τὴν σύγκρουσιν τῶν ἀντικειμενικῶν σκοπῶν καὶ συμφερόντων μεταξὺ τῶν ἔθνων τῆς γῆς σήμερον, δὲν εἶναι δύσκολον νὰ ἴδωμεν πόσον σοβαρὰ σύγκρουσις δύναται νὰ ἐγερθῇ ἕνεκεν τῆς ἐπιθέσεως ταύτης ἐναντίον τοῦ Ἰσραήλ. Ὁ Κύριος ἐξακολουθεῖ,

«Καὶ θέλω ἔλθῃ εἰς κρίσιν ἐναντίον αὐτοῦ ἐν λοιμῷ καὶ ἐν αἵματι, καὶ θέλω βρέξῃ ἐπ' αὐτόν, καὶ ἐπὶ τὰ τάγματα αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ τὸν πολὺν λαὸν τὸν μετ' αὐτοῦ, βροχὴν κατακλυσμοῦ, καὶ λίθους χαλάζης, πῦρ καὶ θεῖον. Καὶ θέλω μεγαλυνθῇ καὶ ἁγιασθῇ, καὶ θέλω γνωρισθῇ ἐνώπιον πολλῶν ἔθνων, καὶ θέλουσι γνωρίσει ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ Κύριος». Ἐδάφ. 22, 23.

Ἴσως νὰ μὴ δυνάμεθα νὰ ἐρμηνεύσωμεν τοὺς συμβολισμοὺς τοὺς μεταχειριζομένους ἐνταῦθα. Ἐντούτοις, οὗτοι φανερώνουν θεῖαν ἐπέμβασιν ὑπὲρ τοῦ Ἰσραήλ κατὰ καιρὸν πόσον κρίσιμον, ὥστε ἐὰν ἐγκατελείποντο εἰς τοὺς ἰδίους αὐτῶν πόρους καὶ δυνάμεις, οὗτοι τελείως θὰ ἐνικνῶντο καὶ πιθανὸν νὰ ἐξεδιῶκοντο καὶ τελείως ἡφανίζοντο ἐκ τῆς γῆς αὐτῶν. Δὲν εἶναι ἀναγκαῖον ὅπως κατανοήσωμεν πῶς τοῦτο εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃ. Εἶναι ἀρκετὸν νὰ γνωρίζωμεν, ὅτι τοῦτο εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃ, καὶ ὅτι μὲ τὴν ἐπίδειξιν τῆς μεγάλης ταύτης θαυματουργικῆς δυνάμεως (τῆς ἐπεμβάσεως τοῦ Θεοῦ) οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν Ἑθνῶν θ' ἀνοιχθῶσι καὶ θὰ ἀναγνωρίσωσι τὴν χεῖρα τοῦ Θεοῦ εἰς τὰς ὑποσχέσεις τοῦ ἀρχαίου αὐτοῦ λαοῦ.

Τὰ πρῶτα ἑξ ἑδάφια τοῦ ἐπομένου κεφαλαίου (39ου) φα-

νερώνουν τὸ καταστρεπτικὸν ἀποτέλεσμα τῆς θείας ἐπεμβάσεως ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν τοῦ Ἰσραήλ. Τὸ δὲ ἐπόμενον ἐδάφιον ἀναγινώσκει,

«Καὶ θέλω κάμει τὸ ὄνομά μου τὸ ἅγιον γνωστὸν ἐν μέσῳ τοῦ λαοῦ μου Ἰσραήλ, καὶ δὲν θέλω ἀφήσει νὰ βεδηλώσωσι πλέον τὸ ὄνομά μου τὸ ἅγιον, καὶ θέλουσι γνωρίσει τὰ ἔθνη, ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ Κύριος, ὁ ἅγιος ἐν Ἰσραήλ». ΙΕΖΕΚ. λθ'. 7.

Τοῦτο θὰ εἶναι ἀξιοσημείωτος καιρὸς διὰ τὸν Ἰσραήλ καὶ δι' ὅλα τὰ ἔθνη. Ἔως τοῦ καιροῦ τούτου οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Ἰσραήλ ἐτυφλώθησαν ὡς πρὸς τὴν πραγματικὴν σημαντικότητα τοῦ τί λαμβάνει χώραν. Τὸ πνεῦμα τοῦ ἐθνικισμοῦ, καὶ ἡ ἐπιθυμία τῆς οἰκονομικῆς ἀσφαλείας, θὰ ἦτο τὸ ἐλατήριον πολλῶν μεταβαίνοντων εἰς Παλαιστίνῃ διὰ νὰ ζήσουν. Ἄλλοι θὰ μετέβαινον ἐκεῖ διότι ἐκριζωθέντες ἐκ τῶν «τάφων» τῶν ἐθνῶν, δὲν ὑπῆρχεν ἄλλο μέρος ὅπως μεταβοῦν.

Ὅποιοιδήποτε καὶ ἂν ἦτο τὸ ἐλατήριον διὰ νὰ εἶναι εἰς Παλαιστίνῃν, θὰ παρέστησαν μάρτυρες τῆς ἐχθρότητος τῶν γειτόνων των, καὶ ἡ μὴ ἀποκρυπτομένη ἀποφασιστικότης τῶν Ἀράβων ὅπως ἐξολοθρεύσουν αὐτοὺς, καὶ νὰ ἐπανακτήσουν τὴν γῆν τὴν ὁποῖαν οὗτοι διατείνονται ὅτι δὲν ἀνήκει εἰς τὸν Ἰσραήλ. Ὁ Ἰσραήλ θὰ παρέστη μάρτυς καὶ θὰ ὑπέμεινε τὰς συνοριακὰς ἐπιδρομὰς, καὶ θὰ ἡσθάνθη τὴν πίεσιν τοῦ ἀπειλουμένου οἰκονομικοῦ ἀποκλεισμοῦ ὑπὸ τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν εἰς τὰ ὁποῖα οὗτοι προσεχώρησαν δι' ἀσφάλειαν.

Μέσῳ ὅλων τούτων τῶν τρομερῶν πειρῶν, θὰ παρέστησαν μάρτυρες διὰ νὰ πείσουν οὐκ ὀλίγους ἐξ αὐτῶν ὅτι δὲν δύνανται νὰ στηρίζονται εἰς οὐδὲν ἐκτὸς τῆς ἰδίας αὐτῶν στρατιωτικῆς δυνάμεως καὶ ἀγχινοίας. Τελικῶς, ἀπολαύσαντες ὀλίγον εἰρήνης καὶ ἀσφαλείας, καὶ αἰσθανόμενοι ἴσως ἐπὶ τέλους, ὅτι ἐκυρίευσαν τὰ ἐμπόδια τῆς ὁδοῦ δι' ἀσφάλειαν καὶ εὐτυχίαν, οὗτοι ἀποτόμως θὰ εὑρεθοῦν περικυκλωμένοι μὲ τὴν πλέον ἀπαισίαν ἀπειλὴν τῆς υπάρξεώς των ὡς νέου καὶ παλαίοντος Ἑθνους. Φόβος καὶ ἀπελπισία θὰ πληρώσῃ πάντας.

Καὶ τότε τὸ θαῦμα, «ὁ κρίνων» Θεὸς ὑπὲρ αὐτῶν θὰ πολεμήσῃ διὰ τῶν συμβολικῶν, λοιμῶν, λίθων χαλάζης, πυρὸς καὶ

θείου, (ἴσως οὐχὶ τόσον συμβολικὰ ταῦτα). Ὅποια διαφωτιστικὴ πείρα θὰ εἶναι αὕτη! Τοιουτοτρόπως ὁ Κύριος θὰ κάμῃ τὸ ἅγιον αὐτοῦ ὄνομα γνωστὸν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ λαοῦ Ἰσραὴλ "Ἴδε ὁμοίως ΖΑΧ. ιδ'. 1, 2.

Τὰ τελευταῖα ἐδάφια τοῦ κεφαλαίου ΙΕΖ. λθ'. 22-29 συγκεφαλαιώνουν τὰ γεγονότα ἅτινα ἐκτίθενται εἰς τὰ κεφ. λστ'.-λθ',, καὶ κατόπιν εἰς τὸ τελευταῖον ἐδάφιον ἔρχεται ἡ τελικὴ βεβαίωσις εἰς τὸν Ἰσραὴλ. Ὁ Κύριος λέγει,

«Καὶ δὲν θέλω κρύψει πλέον τὸ πρόσωπόν μου ἀπ' αὐτῶν, διότι ἐξέχεα τὸ πνεῦμα μου ἐπὶ τὸν οἶκον Ἰσραὴλ, λέγει Κύριος ὁ Θεός». ΙΕΖΕΚΙΗΛ λθ'. 29.

Ἡ ἐπίγειος φάσις τῆς βασιλείας

Ἡ θαυματουργικὴ αὕτη ἀπελευθέρωσις τοῦ Ἰσραὴλ σημειώνει τὴν ἀρχὴν τῶν εὐλογιῶν τῆς βασιλείας ἐκχεομένων ἐπὶ τοῦ Ἰσραὴλ **πρῶτον**, καὶ ἐπὶ τοῦ κόσμου **ἔπειτα**. Ἀπὸ τοῦ σημείου τούτου καὶ ἐφ' ἐξῆς, ἡ βασιλεία θὰ εἶναι ἐν ἐνεργείᾳ, καὶ μὲ πλήρη ἐξουσίαν ἐπὶ τῶν ὑποθέσεων τοῦ Ἰσραὴλ, ταχέως θὰ ἐπεκταθῇ ἡ ἐπιρροὴ αὐτῆς εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Θὰ εἶναι τότε ὅτε οἱ ἐπίγειοι ἀντιπρόσωποι τοῦ πνευματικοῦ Χριστοῦ, **«τῆς Σιών»**, τῶν προφητειῶν, θὰ ἔλθουν εἰς ἐμφάνισιν καὶ περιωπῇ.

Καὶ ποῖοι θὰ εἶναι οὗτοι; Ὁ Ἰησοῦς ἀπῆντησεν εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην. Οὗτος εἶπεν εἰς τοὺς Ἰσραηλίτας τῶν ἡμερῶν Του, ὡς ἀναφέρεται εἰς ΜΑΤΘ. η'. 11, 12 καὶ ΛΟΥΚ. ιγ'. 28, 29, ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἐξ ἀνατολῶν καὶ δυσμῶν, βορρᾶ καὶ νότου, ἐκ πάσης τῆς γῆς, θὰ καθήσουν μετὰ τοῦ Ἀβραάμ καὶ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ καὶ πάντων τῶν προφητῶν εἰς τὴν βασιλείαν, καὶ ὅτι τὰ **«τέκνα τῆς βασιλείας»** θὰ ἐκβληθῶσιν ἔξω. Τοῦτο ἐννοεῖ ὅτι οἱ ἀρχαῖοι ἀριστεῖς θὰ ἐγερθῶσιν ἐκ νεκρῶν κατὰ τὴν περίοδον τοῦ καιροῦ ἐκείνου, τῆς μεγάλης ταύτης θλίψεως τοῦ Ἰακώβ.

Καθ' ὅλην τὴν μακρὰν περίοδον τοῦ χρόνου, ἀρχίζοντες μὲ τὸν Ἀβελ καὶ περαίνοντες μὲ τὸν Ἰωάννην τὸν Βαπτιστὴν,

ὁ Θεὸς ἐδοκίμαζεν καὶ προετοίμαζεν τοὺς ἀρχαίους τούτους ἀριστεῖς διὰ τὴν ἐμπιστευτικὴν θέσιν τὴν ὁποίαν θὰ κατεῖχον ὡς ἐπίγειοι ἀντιπρόσωποι τῆς βασιλείας. Εἰς τὸ ια'. κεφάλαιον πρὸς Ἑβραίους μᾶς δίδεται ἔκθεσις τῶν δοκιμασιῶν, καὶ πῶς μὲ πιστότητα ὑπέμεινον, ἐμπνεόμενοι ὑπὸ τῆς ἐλπίδος τῆς «καλλιτέρας ἀναστάσεως».

Εἰς Ψαλμοὺς με'. 16 οἱ πιστοὶ οὗτοι τοῦ παρελθόντος ἀναφέρονται ὡς «πατέρες» οἱ ὅποιοι θὰ γίνουν «τέκνα» καὶ θὰ κατασταθοῦν «ἄρχοντες ἐπὶ πάσης τῆς γῆς». Θὰ εἶναι «τέκνα» τοῦ θείου Χριστοῦ, διότι θὰ λάβουν οὗτοι ζωὴν μέσῳ Αὐτοῦ. Δὲν θὰ ἄρχουν ὡς βασιλεῖς, ἀλλὰ θὰ κατασταθοῦν «ἄρχοντες». Ἀναφερόμενος εἰς τὸν πνευματικὸν Ἰσραὴλ τοῦ παρόντος αἰῶνος, καὶ παραβάλλων τὸ βραβεῖον αὐτῶν μὲ τὸ βραβεῖον τῶν ἀρχαίων ἀριστέρων, ὁ Παῦλος ἔγραψεν, ὅτι ὁ Θεὸς «προέβλεψε καλλίτερόν τι περὶ ἡμῶν διὰ νὰ μὴ λάβωσι τὴν τελειότητα (οὗτοι) χωρὶς ἡμῶν». (ΕΒΡΑΙΟΥΣ ια'. 40).

Τὸ «καλλίτερον» ὅπερ ἐπετεύχθη ὑπὸ τῶν ἀκολουθῶν τοῦ Ἰησοῦ εἶναι ἡ πνευματικὴ κληρονομία τῆς δόξης, τιμῆς καὶ ἀθανασίας, τιμὴ καὶ δόξα βασιλεύοντες μετὰ τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἡ ἀφθαρσία τῆς θείας φύσεως. (ΡΩΜΑΙΟΥΣ β'. 7, Β'. ΠΕΤΡΟΥ α'. 4). Ὅταν οὗτοι ἀποδείξουν τὴν πιστότητά των «μέχρι θανάτου», καὶ ἀναστηθοῦν ἐκ νεκρῶν εἰς τὴν «πρώτην ἀνάστασιν», καὶ γίνουν μέρος τῆς οὐρανίας ἢ πνευματικῆς φάσεως τῆς βασιλείας, τότε θὰ ἔλθῃ ἡ ἀνάστασις τῶν ἀρχαίων ἀριστέρων διὰ νὰ ἀντιπροσωπεύσουν τὴν βασιλείαν ἐπὶ τῆς γῆς.

Φαίνεται λογικὸν νὰ συμπεράνωμεν, ὅτι τὸ μέγα τοῦτο θαῦμα θὰ λάβῃ χώραν κατὰ τὸν καιρὸν τῆς ἐπεμβάσεως τοῦ Κυρίου ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τοῦ λαοῦ Αὐτοῦ ἐκ τῆς καταστροφῆς ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν αὐτῶν, ἢ ἀμέσως μετὰ ταῦτα. Ἐνῷ ἡ καταστροφή τῶν ἐχθρῶν των θὰ ἀνοίξῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν Ἰσραηλιτῶν νὰ γνωρίσουν τὸν Κύριον, θὰ γίνουν εὐδιάθετοι, καὶ θὰ ἔχουν ἀνάγκην ὁδηγίας καὶ διδασχῆς εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς νέας βασιλείας, καὶ οἱ ἀρχαῖοι ἀριστεῖς θὰ εἶναι ἔτοιμοι νὰ κάμουν τὸ ἔργον τοῦτο.

«Σιών» καὶ «Ἱερουσαλήμ»

Ἡ Ἱερουσαλήμ ἦτο ἡ πρωτεύουσα τοῦ ἀρχαίου Ἰσραήλ, πλὴν ὡς ἔχομεν παρατηρήσει, ἡ κυθέρνησις εὐρίσκετο ἐπὶ τοῦ ὄρους Σιών ἐν Ἱερουσαλήμ. Ἀκριβῶς ὡς ὁ Κύριος μεταχειρίζεται τὴν «Σιών» νὰ συμβολίζῃ τὴν πνευματικὴν φάσιν τῆς βασιλείας, οὕτως μεταχειρίζεται τὴν «Ἱερουσαλήμ» νὰ συμβολίσῃ τὴν ἐπίγειον φάσιν ἣτις θὰ εἶναι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῶν ἀρχαίων ἀριστέων. Ὅθεν ἀναγινώσκομεν, «**Διότι ἐκ Σιών θέλει ἐξέλθει νόμος, καὶ λόγος Κυρίου ἐξ Ἱερουσαλήμ.**» (ΜΙΧΑΙΑΣ β'. 4). Ναί, «ὁ Λόγος τοῦ Κυρίου», ἡ ἐρμηνεία καὶ διδασχὴ τῆς καταλλήλου ἐφαρμογῆς τῶν νόμων τῆς βασιλείας, οἱ ὅποιοι θὰ πηγάζουν ἐκ τῆς «Σιών» θὰ δίδωνται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἀριστέων.

Τοῦτο ἦτο ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ὁ Ἰησοῦς ἠννόει, ὅταν ἔλεγεν ὅτι εἰς τὴν βασιλείαν ὁ λαός, ἐξ ὅλων τῶν μερῶν τῆς γῆς, θὰ «**καθήσουν**» μετὰ τοῦ Ἀβραάμ, Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ καὶ ὅλων τῶν προφητῶν. Ὁ σκοπὸς ἐκείνων οἵτινες «**θὰ καθήσουν**» μετὰ τῶν ἀρχαίων ἀριστέων εἰς τὴν βασιλείαν ἀποκαλύπτεται εἰς τὴν παρὰ τοῦ Ἰησοῦ περαιτέρω διακήρυξιν ὅτι «**τὰ τέκνα τῆς βασιλείας**» θὰ ἐκθληθοῦν «**ἔξω**». Ἡ μεθ' ὅρων ὑπόσχεσις εἰς τὸν Ἰσραὴλ ἦτο, ὡς ἔχομεν παρατηρήσει, ὅτι θὰ ἐγίνοντο «**βασίλειον ἱεράτευμα**» οἱ διδάσκαλοι καὶ οἱ εὐλογοῦντες τοὺς λαούς. Οὗτοι ἀπέτυχον νὰ ἀνταποκριθοῦν εἰς τοὺς ὅρους, καὶ ἐνῶ δὲν θὰ χάσουν τὴν εὐκαιρίαν, ὅπως ἀποκτήσουν ζωὴν ὑπὸ τοὺς νόμους τῆς βασιλείας, ἡ ἐπιθυμητὴ θέσις ὡς διδάσκαλοι θὰ εἶναι εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἀρχαίων ἀριστέων.

Ἡ «κατασκευὴ» τῆς Νέας Διαθήκης

Αἱ πείραι τοῦ Ἰσραὴλ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς μεταβατικῆς περιόδου, ἡ ὁδηγοῦσα εἰς τὴν βασιλείαν, προητοιμαζόν αὐτοὺς διὰ τὰς εὐλογίας τῆς ὑποσχεθείσης Νέας Διαθήκης. Ὁ Κύριος θέλει αὐτοὺς εἰς τὴν ἰδίαν αὐτῶν γῆν ὁπότεν ὁ καιρὸς ἐπιστῇ, ὅπως κάμῃ τὴν Διαθήκην ταύτην μετ' αὐτῶν, διότι εἰς τὴν θείαν διάταξιν οὗτοι θὰ εἶναι «**οἱ πρῶτοι**» οἱ ὅποιοι θὰ λά-

θουν τὰς εὐλογίας τῆς βασιλείας. Δυνάμεθα νὰ ὑποθέσωμεν, ὡς ἐκ τούτου, ὅτι ἡ κατασκευὴ τῆς Νέας ταύτης Διαθήκης θὰ ἀρχίσῃ ἀμέσως μετὰ τὸ μέγα τοῦτο θαῦμα, διὰ τοῦ ὁποίου ἀπηλευθερώθησαν ἐκ τῶν ἐχθρῶν αὐτῶν.

Πλὴν ὥς ἔχωμεν ἐν νῶ τὴν φύσιν τῆς Διαθήκης ταύτης. Ὁ Κύριος εἶπεν ὅτι δὲν θὰ γίνῃ **«κατὰ τὴν διαθήκην»** τὴν ὁποίαν ἔκαμε μετ' αὐτῶν ὁπότε ἄφησαν τὴν Αἴγυπτον. Ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ οὐδέποτε ἀλλάσσει. Ὁ νόμος τῆς Νέας Διαθήκης δὲν θὰ εἶναι διάφορος. Ἡ διαφορὰ θὰ εἶναι **«ὁ τρόπος»** διὰ τοῦ ὁποίου ἡ Διαθήκη αὕτη θὰ γίνῃ.

Οἱ νόμοι τῆς προηγουμένης διαθήκης ἦσαν γεγραμμένοι ἐπὶ λίθου, καὶ ὁ λαὸς ὑπεσχέθη νὰ ὑπακούσῃ τοὺς νόμους τούτους, καὶ ὁ Θεὸς ὑπεσχέθη νὰ εὐλογήσῃ αὐτοὺς ἐὰν ὑπήκουον. Τὸ γράψιμον τοῦ νόμου καὶ ἡ συμφωνία ἐν σχέσει μὲ τοῦτον, ἀπετέλει τὴν κατασκευὴν τῆς διαθήκης ἐκείνης. Ἀλλ' ἡ κατασκευὴ τῆς Νέας Διαθήκης δὲν θὰ γίνῃ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, διότι ἡ ὑπόσχεσις εἶναι ὅτι ὁ νόμος οὗτος θὰ ἐγράφετο εἰς τὰς καρδίας τοῦ λαοῦ, καὶ εἰς **«τὰ ἐνδόμυχα»** αὐτῶν. (ΙΕΡΕΜ. λα'. 31-34, ΙΕΖΕΚ. λστ'. 24-28).

Τοῦτο δὲν δύναται καὶ δὲν θὰ γίνῃ εἰς ὀλίγας ὥρας ἢ ἡμέρας. Θὰ ἀπαιτηθῇ περισσότερος καιρὸς, περισσοτέρα ἐκπαίδευσις, περισσοτέρα πειθαρχία καὶ περισσοτέρα ἐφαρμογὴ τούτων. Τὸ γράψιμον τοῦ νόμου τοῦ Θεοῦ εἰς τὰς καρδίας τοῦ λαοῦ — ὅλου τοῦ λαοῦ, καὶ αὐτῶν ἀκόμη τῶν νεκρῶν οἵτινες θὰ ἐγερθῶσιν ἐκ νεκρῶν — θὰ εἶναι ἐν τῇ πραγματικότητι τὸ ἔργον τῶν χιλιῶν ἐτῶν τῆς βασιλείας τοῦ Χριστοῦ. Τὸ ἔργον τοῦτο εἶναι τῆς **«ἀποκαταστάσεως»** διότι ὅταν ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ εἶναι γεγραμμένος εἰς τὰς καρδίας τοῦ λαοῦ, τοῦτο ἐννοεῖ, ὅτι οὗτοι ἔχουν φθάσει τὴν τελειότητα, τὴν τελειότητα τὴν ὁποίαν ἀπελάμβανεν ὁ Ἀδὰμ πρὶν παραθῆ τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ.

Τὸ γεγονός, ὅτι οἱ Ἰσραηλῖται εἰς τὴν Παλαιστίνην, αἰφνιδίως, καὶ ὡς ἀποτέλεσμα τοῦ θαύματος **(τῆς σωτηρίας)** θὰ ἔχωσι τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς διανοίας αὐτῶν ἀνοικτούς, ὥστε νὰ γνωρίσωσι τὸν Κύριον, δὲν συνεπάγεται ὅτι ὁ νόμος τῆς Νέας Διαθήκης ὡς ἐκ τούτου αἰφνιδίως θὰ ἐμφυτευθῇ εἰς τὰς καρ-

δίας καὶ «ἐνδόμυχα» αὐτῶν. Ἡ προφητεία διακηρύττει ὅτι οἱ Ἑθνικοὶ (εἰδωλολατρικὰ ἔθνη) καὶ αὐτοὶ οἱ πολεμήσαντες ἐναντίον τοῦ Ἰσραήλ, ὁμοίως θὰ ἀνοιχθῶσιν οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς διανοίας αὐτῶν διὰ τοῦ ἰδίου θαύματος — τῆς θαυματουργικῆς σωτηρίας τοῦ Ἰσραήλ. Ἀλλὰ καὶ μὲ αὐτοὺς ὁμοίως θὰ εἶναι τὸ πρῶτον βῆμα διὰ τὴν πρὸς τὰ πρόσω πορείαν τῆς τελείας ἁρμονίας μὲ τοὺς νόμους τῆς βασιλείας, καὶ ἵνα ἔχῃσι τούτους γεγραμμένους εἰς τὰς καρδίας αὐτῶν.

Πρῶτον οἱ Ἰουδαῖοι

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἀναφερόμενος εἰς τὰς τιμωρίας καὶ εὐλογίας τὰς ὁποίας ὁ Θεὸς ἀπονέμει εἰς τὸν κόσμον, ἔγραψεν,

θλίψις καὶ στενοχωρία ἐπὶ πάσαν ψυχὴν ἀνθρώπου τοῦ ἐργαζομένου τὸ κακόν, Ἰουδαίου τε πρῶτον καὶ Ἕλληνος, δόξα δὲ καὶ τιμὴ καὶ εἰρήνη εἰς πάντα τὸν ἐργαζόμενον τὸ ἀγαθόν, Ἰουδαῖον τε πρῶτον καὶ Ἕλληνα. Ἐπειδὴ δὲν εἶναι προσωποληψία παρὰ τῷ Θεῷ». ΡΩΜΑΙΟΥΣ β'. 9-11.

Μὲ τοὺς «Ἰουδαίους πρῶτον». Ὁ Θεὸς εἰσῆλθεν εἰς διαθήκην μὲ τοὺς Ἰσραηλίτας, διαθήκην τὴν ὁποίαν οὗτοι ἔθραυσαν. Διὰ τοῦτο ἡ καταστρέφουσα θλίψις ἦλθεν ἐπὶ τοῦ ἔθνους ἐκείνου τὸ 70-73 μ.Χ. — **πρῶτον**. Τὸ πανομοιότυπον ἐπὶ τοῦ Ἑθνικοῦ κόσμου εἶναι ὁ «καιρὸς θλίψεως ἣτις οὐδέποτε ὑπῆρξεν εἰς τὸ παρελθόν», τὴν ὁποίαν διὰ πείρας διέρχεται ἡ παρούσα γενεά, ἀπὸ τὸ 1914 καὶ ἐντεῦθεν.

Ὅθεν, ὅταν αἱ εὐλογίαι τῆς βασιλείας θὰ ἀρχίσουν νὰ ἐκχέωνται εἰς τὸν λαόν, αὗται θὰ ἔλθουν **«πρῶτον εἰς τὸν Ἰουδαῖον»**. Ἀλλ' αἱ ἴδιαι αἱ εὐλογίαι ἀμέσως θὰ ἔλθουν εἰς τὸν Ἑθνικὸν κόσμον ἐπίσης, διότι ὡς ὁ Παῦλος ἔγραψεν, **«ἐπειδὴ δὲν εἶναι προσωποληψία παρὰ τῷ Θεῷ»**. Καθὼς οἱ Ἰσραηλῖται ἔλθουν εἰς ἁρμονίαν μὲ τοὺς δικαίους νόμους τῆς βασιλείας καὶ οἱ νόμοι οὗτοι ἀποτελέσουν, ὡς εἶναι ἐπόμενονον, μέρος αὐτῶν, οὗτοι θὰ ἔχουν τὴν εὐκαιρίαν νὰ συνεργασθοῦν μετὰ τῶν ἀρχαίων ἀριστῶν εἰς τὸ μέγα ἔργον τῆς **«ἀποκαταστάσεως»**. Ὅμοίως ὅθεν καὶ οἱ Ἑθνικοί.

Ἡ διαβεβαίωσις αὕτη μᾶς δίδεται ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ εἰς τὴν παραβολὴν τῶν προβάτων καὶ ἐριφίων. (ΜΑΤΘ. κε'. 3-46). Εἰς τὴν παραβολὴν ταύτην «**ὅλα τὰ ἔθνη**» παρίστανται ἔμπροσθεν τοῦ «**Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου**», ὁπότε οὗτος κάθηται «**ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς δόξης αὐτοῦ**». Οἱ ἄνθρωποι ὅλου τοῦ κόσμου διαχωρίζονται «**ὡς ὁ ποιμὴν διαχωρίζει τὰ πρόβατα ἀπὸ τῶν ἐριφίων**». Εἰς τὰ ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ «**πρόβατα**» ὁ «**Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου**» λέγει, «**Ἔλθετε οἱ εὐλογημένοι τοῦ πατρός μου, κληρονομήσατε τὴν ἡτοιμασμένην εἰς ἐσᾶς βασιλείαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου**». (ΜΑΤΘ. κε' 34).

Αὕτη εἶναι ἡ «**βασιλεία**» ἡ ἐξουσία, ἣτις ἐδόθη εἰς τοὺς προπάτορας ἡμῶν, ἐξουσία ἐπὶ πάσης τῆς γῆς. Ὁ Ἰεχωῦβ εἶναι ὁ Κυβερνήτης τοῦ Σύμπαντος, καὶ ἐγκαθίδρυσε τὸν ἄνθρωπον ὡς ἀντιπρόσωπόν του νὰ ἐξασκῇ ἐξουσίαν ἐπὶ τῆς γῆς. Τοιοῦτοτρόπως ὁ ἄνθρωπος εἰς τὴν ἀρχικὴν του τελειότητα ἐξουσίαζεν ὡς ἡ διὰ τὸν Θεόν. Ἡ «**βασιλεία**» αὕτη τελικῶς θὰ ἀποκατασταθῇ εἰς τοὺς εὐπειθεῖς καὶ προθύμους ἐξ ὅλων «**τῶν ἐθνῶν**» καὶ τοιοῦτοτρόπως πάντες οὗτοι θὰ ἄρχουν διὰ τὸν Θεόν. Ἐφ' ὅσον αὕτη εἶναι ἡ ἐρμηνεία τῆς λέξεως «**Ἰσραὴλ**» φανερῶνει ὅτι πάντες οἱ ἀποκτῆσαντες αἰώνιον ζωὴν ἐπὶ τῆς γῆς θὰ γίνουν «**Ἰσραηλῖται**».

Καὶ ἐπὶ ποίας βάσεως οὗτοι θὰ φθάσουν εἰς τὴν κατάστασιν τῆς τιμῆς εἰς τὴν διευθέτησιν τοῦ Κυρίου; Πρῶτον βεβαίως, διὰ τῆς ἀποδοχῆς τῆς προμηθείας τῆς ζωῆς μέσῳ τοῦ ἀπολυτρωτικοῦ ἔργου τοῦ Χριστοῦ Ἰησοῦ, καὶ διὰ τῆς ὑπακοῆς εἰς τοὺς νόμους τῆς βασιλείας. Ἀλλὰ πρέπει νὰ εἶναι κάτι περισσότερον τῆς ἐξωτερικῆς ὑπακοῆς. Ὁ Νόμος θὰ εἶναι ἀνάγκη νὰ εἶναι εἰς τὴν «**καρδίαν**» καὶ εἰς τὰ «**ἐνδόμυχα**» αὐτῶν.

Ὅλοι οἱ νόμοι τοῦ Θεοῦ ἀντανაკλοῦν τὸν ἔνδοξον Αὐτοῦ χαρακτηρὰ τῆς ἀγάπης, τῆς ἀνιδιοτελείας, τῆς θυσίας συμφερόντων δι' ἄλλους. Ὡστε ἐκεῖνοι «**ἐξ ὅλων τῶν ἐθνῶν**» εἰς τὴν παραβολὴν, οἱ ὁποῖοι ὡς «**πρόβατα**» ἀκούσουν τοὺς χαρποιοὺς λόγους «**ἔλθετε . . . κληρονομήσατε τὴν ἡτοιμασμένην εἰς ἐσᾶς βασιλείαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου**» θὰ ἔχωσι κριθῇ ἄξιοι διὰ τὴν εὐλογίαν ταύτην, διὰ τὸν λόγον ὅτι οὗτοι ἐβोधήθησαν τοὺς ἔχοντας χρεῖαν βοηθείας. Μὲ ἄλλους λόγους,

οὔτοι ἀποδεικνύουν ἐνδιαφέρον δι' ἄλλους ἐκτὸς τοῦ ἑαυτοῦ τῶν. Οὔτοι συνεργάζονται εἰς τὸ ἔργον τῆς βασιλείας, πρὸνόμιον ὅπερ, καθὼς ἡ παραβολὴ δεικνύει, θὰ ἀπολαύσουν «πάντα τὰ ἔθνη».

Συγκεφαλαίωσις

Εἰς τὰς ΠΡΑΞΕΙΣ ιε'. 14-18 μᾶς δίδεται περίληψις τοῦ θείου σχεδίου διὰ τὴν συμφιλίωσιν τοῦ κόσμου πρὸς τὸν Θεόν. Τὸ ἐδάφιον ἀναγινώσκει,

«Ὁ Συμεὼν ἐφάνερωσε τίνι τρόπῳ κατ'ἀρχὰς ὁ Θεὸς ἐπέσκέφθη τὰ ἔθνη, ὥστε νὰ λάβῃ ἐξ αὐτῶν λαὸν διὰ τὸ ὄνομα αὐτοῦ».

Τοῦτο, ὡς ἔχομεν παρατηρήσει, ἦτο πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ προωρισμένου ἀριθμοῦ ἐκείνων οἱ ὅποιοι θὰ ἐβασίλευον μετὰ τοῦ Χριστοῦ εἰς τὴν πνευματικὴν φάσιν τῆς βασιλείας. Οὔτοι, μετὰ τοῦ ὑπολοίπου τοῦ φυσικοῦ Ἰσραήλ, οἱ ὅποιοι ἀπεδέχθησαν τὸν Χριστόν, γίνονται πνευματικοὶ Ἰσραηλῖται — «κληρονόμοι Θεοῦ, καὶ συγκληρονόμοι Ἰησοῦ Χριστοῦ».

Τὰ ἐδάφια 15 καὶ 16 ἀναγινώσκουν,

«Καὶ μὲ τοῦτο συμφωνοῦσιν οἱ λόγοι τῶν προφητῶν καθὼς εἶναι γεγραμμένον, Μετὰ ταῦτα θέλω ἐπιστρέφει καὶ θέλω ἀνοικοδομήσει τὴν σκηνὴν τοῦ Δαβὶδ τὴν πεπτωκυῖαν, καὶ τὰ κατηδαφισμένα αὐτῆς θέλω ἀνοικοδομήσει καὶ θέλω ἀνορθώσει αὐτήν».

Ἡ ἀρχικὴ καὶ τυπικὴ σκηνὴ τοῦ Δαβὶδ κατεσκευάσθη ὑπὸ ἀσυνήθεις συνθήκας. Κατὰ τὴν τελευταίαν περίοδον τῶν Κριτῶν, ἡ Κιθωτὸς τῆς Διαθήκης, ἥτις ἀρχικῶς διετηρεῖτο ἐν τῇ σκηνῇ τῇ κατασκευασθείσῃ ὑπὸ τοῦ Μωϋσέως, ἔπεσε εἰς τὰς χεῖρας τῶν Φιλισταίων. Τοῦτο ἐλογίζετο ὅτι «ἡ δόξα τοῦ Κυρίου» ἀπῆλθεν ἀπὸ τοῦ Ἰσραήλ, τῆς Κιθωτοῦ συμβολιζούσης τὴν παρουσίαν τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν, καθὼς καὶ τῆς εὐνοίας αὐτοῦ εἰς αὐτούς.

Ἡ παρουσία τῆς Κιθωτοῦ ἐν τῷ μέσῳ τῶν Φιλισταίων ἔφερε θλίψεις ἐπ' αὐτῶν, καὶ ἐπέστρεψαν ταύτην εἰς τοὺς Ἰσραη-

λίτας. Μικρά προσοχή ἐδόθη εἰς αὐτὴν κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Σαούλ, τοῦ πρώτου βασιλέως τοῦ Ἰσραὴλ, ἀλλ' ὅταν ὁ Δαβὶδ ἀνῆλθεν εἰς τὸν θρόνον, κατεσκεύασε σκηνὴν διὰ νὰ θέσῃ τὴν κιθωτόν, καὶ ἐπανέφερεν αὐτὴν εἰς τὴν θέσιν εἰς τὴν ὁποίαν ἐκυβέρνησα, καὶ ἔθεσεν αὐτὴν ἐκεῖ. Ὑπῆρξε μεγάλη χαρὰ εἰς τὸν Ἰσραὴλ διὰ τοῦτο, διότι τοῦτο ἡννόει ὅτι τῶρα ἡ παρουσία τοῦ Θεοῦ καταλλήλως ἀντεπροσωπεύετο ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν.

Ὁ θρόνος τοῦ Δαβὶδ δὲν ἰδρύθη ἐπὶ τῆς σκηνῆς ταύτης, καίτοι προφητεία τις προφανῶς ἀναφερομένη εἰς τὸν ἀντιτυπικὸν θρόνον τοῦ Δαβὶδ, ὅστις διακατέχεται ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ, διακηρύττει, «Μετὰ ἐλέους θέλει συσταθῇ ὁ θρόνος, καὶ ἐπ' αὐτὸν θέλει καθίσει ἐν ἀληθείᾳ, ἐπὶ τῇ σκηνῇ τοῦ Δαβὶδ, ὁ κρίνων καὶ ἐκζητῶν κρίσιν, καὶ σπεύδων δικαιοσύνην». (ΗΣΑΪ·Ι·ΑΣ ιστ'. 5). Τοῦτο φαίνεται καθαρῶς νὰ εἶναι προφητικὴ ἀναφορὰ διὰ τὴν «σκηνὴν τοῦ Δαβὶδ», ἥτις κτίζεται καὶ «πάλιν» (ΠΡΑΞ. ιε'. 16) μὲ τὸν πρότερον αὐτῆς σκοπὸν χρησιμοποιοῦμενον, ὅπως συμβολίσῃ τὴν ἐπιστρέφουσαν εὐνοίαν τοῦ φυσικοῦ Ἰσραὴλ μέσῳ τῆς Μεσσιανικῆς βασιλείας.

Αἱ Γραφαὶ ὠρισμένως βεβαιοῦσιν ὅτι ὁ Χριστός, εἰς τὴν βασιλείαν Αὐτοῦ καὶ δόξαν, κάθηται ἐπὶ τοῦ ἀντιτυπικοῦ θρόνου τοῦ Δαβὶδ. Ὁ ἄγγελος εἶπεν εἰς τὴν Μαρίαν περὶ τοῦ Ἰησοῦ, «Οὗτος θέλει εἶσθαι μέγας, καὶ Υἱὸς Ὑψίστου θέλει ὀνομασθῇ, καὶ θέλει δώσῃ εἰς αὐτὸν Κύριος ὁ Θεὸς τὸν θρόνον Δαβὶδ τοῦ Πατρὸς αὐτοῦ». (ΛΟΥΚΑ α'. 32). Εἰς Ἡσαΐαν θ'. 7, ἀναγινώσκομεν σχετικῶς μὲ τὸν Ἰησοῦν, ὅτι οὗτος θὰ καθίσῃ «ἐπὶ τὸν θρόνον τοῦ Δαβὶδ καὶ ἐπὶ τὴν βασιλείαν αὐτοῦ, διὰ νὰ διατάξῃ αὐτὴν, ἐν κρίσει καὶ δικαιοσύνῃ, ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος».

Εἰς Ἰεζεκιὴλ κα'. 26, 27, ὁ Ἰησοῦς ἀναφέρεται ὡς «Εἰς» εἰς «τὸν ὁποῖον ἀνήκει» νὰ ἐπανιδρύσῃ τὴν θεῖαν ἐξουσίαν ἥτις ἀντεπροσωπεύετο διὰ τῆς Δαβιδικῆς γραμμῆς τῶν βασιλέων. Εἰς τὸ χωρίον τοῦτο, τὸ «διάδημα» καὶ τὸ «στέμμα» λέγεται ὅτι θὰ «σηκωθῇ» καὶ θὰ «ἀφαιρεθῇ». Τοῦτο συνέβη ὁπότεν ὁ Σεδεκίας, ὁ τελευταῖος βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ, ἐξεθρονίσθη. Ὁ Κύριος τότε εἶπεν, «Δὲν θέλει ὑπάρχει (τὸ διάδημα καὶ τὸ στέμμα) ἕωσού ἔλθῃ ΕΚΕΙΝΟΣ εἰς ὃν ἀνήκει, καὶ εἰς τοῦτον θέλει δώσῃ αὐτό».

Εἶναι κατὰ τὸ τέλος τοῦ Εὐαγγελικοῦ αἰῶνος, ὅποτε ὁ ἀναγκαῖος ἀριθμὸς ἐκ μέσου τῶν Ἑθνῶν θὰ ἐκλεγῇ ὅπως ἀπαρτισθῇ τοῦ Θεοῦ «τὸ ἐκλεκτὸν ἔθνος», ἡ θεία Αὐτοῦ διοικητικὴ οἰκογένεια Υἱῶν, ὅτε ὁ Εἰς ΕΚΕΙΝΟΣ «εἰς τὸν ὁποῖον ἀνήκει» καθίσῃ ἐπὶ «τοῦ θρόνου τοῦ Δαβίδ». Μετ' Αὐτοῦ θὰ εἶναι οἱ συγκληρονόμοι Αὐτοῦ ἐξ ἀμφοτέρων Ἰουδαίων τε καὶ Ἑθνικῶν. Καὶ εἶναι ἡ ἐγκαθίδρυσις τῆς θείας αὐτῆς ἐξουσίας εἰς τὰς χεῖρας τῆς ἀντιτυπικῆς Δαβιδικῆς τάξεως, ἥτις ἀποτελεῖ τὴν ἐπιστροφήν τῆς εὐνοίας τοῦ Θεοῦ εἰς τοὺς «ὑπόλοιπους» τοῦ Ἰσραήλ.

Εἶναι τοῦτο ὅπερ φαίνεται νὰ συμβολίζεται ὑπὸ τοῦ βασιλέως ἐγκαθιδρύων τὸν θρόνον Αὐτοῦ εἰς τὴν «σκηνὴν τοῦ Δαβίδ» ὅπως «οἱ λοιποὶ τῶν ἀνθρώπων» ἐκζητήσωσι τὸν Κύριον. Ἡ περικοπὴ αὕτη ἐλήφθη ἐκ τοῦ προφήτου ΑΜΩΣ θ'. 11-12. Ἡ πλήρης διακήρυξις εἰς τὴν προφητείαν εἶναι «διὰ νὰ κληρονομήσωσι τὸ ὑπόλοιπον τοῦ Ἑδῶμ». Τοῦτο (τὸ ὑπόλοιπον τοῦ Ἑδῶμ) εἶναι τὸ ὁποῖον ὁ Ἰησοῦς ὁμιλεῖ. Καὶ ποιοὶ εἶναι οὗτοι;

Οἱ Ἑδωμίται εἶναι ἀπόγονοι τοῦ Ἡσαῦ, ὅστις ἐπώλησε τὰ πρωτοτόκια αὐτοῦ. Εἰς Ρωμαίους θ'. 8 ὁ Παῦλος ἐξηγεῖ, ὅτι ἐν Ἰσραὴλ ὑπῆρχον δύο τάξεις. Πρῶτον, «τὰ τέκνα τῆς σαρκός». Οὗτοι, ἐξηγεῖ, «δὲν εἶναι τέκνα τοῦ Θεοῦ», δὲν εἶναι ἐξ ἐκείνων οἱ ὁποῖοι πιστεύουν, καὶ εἰς τοὺς ὁποίους ἐδόθη ἐξουσία νὰ γίνουν «τέκνα Θεοῦ». Καὶ δεύτερον, «τὰ τέκνα τῆς ἑπαγγελίας», τὰ ὁποῖα, ἐξηγεῖ, «λογίζονται ὡς σπέρμα». Δηλαδή οὗτοι εἶναι «τὸ σπέρμα» τὸ ὑποσχεθὲν εἰς τὸν Ἀβραάμ, μέσῳ τοῦ ὁποίου πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς θὰ εὐλογηθῶσιν.

Ὁ Παῦλος κατόπιν συσχετίζει τὰς δύο αὐτὰς τάξεις ὡς προγνωρισθείσας παρὰ τοῦ Θεοῦ, ὅστις ἐπέβλεπεν ἐπὶ τῶν υποθέσεων τοῦ Ἰσραήλ, οἱ ὁποῖοι ἐσκιαγραφοῦντο διὰ τῆς πολιτείας αὐτοῦ μετὰ τὸν Ἰακώβ καὶ Ἡσαῦ. «Ἐρρέθη πρὸς αὐτὴν (τὴν Ρεβέκκαν) ὅτι ὁ μεγαλύτερος θέλει δουλεύσει εἰς τὸν μικρότερον. Καθὼς εἶναι γεγραμμένον, Τὸν Ἰακώβ ἡγάπησα, τὸν δὲ Ἡσαῦ ἐμίσησα». (ΡΩΜ. θ'. 12, 13). Εἰς τὸ παράλληλον τὸ οὕτως ἀναγραφόμενον ὑπὸ τοῦ Παύλου ὡς «τὸ ὑπόλοιπον» τοῦ Ἰσραήλ, τὸ ὁποῖον δὲν ἐδέχθη τὸν Χριστόν,

καταφαίνεται νά εἶναι οἱ ὑπὸ τοῦ Ἡσαΐ ἀντιπροσωπευόμενοι — οἱ Ἑδωμίται εἰς τὴν προφητείαν τοῦ Ἁμώς.

Ἐπανερχόμενοι εἰς τὴν διακοίνωσιν τοῦ Ἰακώβου, φαίνεται εὐκρινῶς ὅτι, «τὸ ὑπόλοιπον» ὅπερ οὗτος ἀναφέρει, εἰς τὸ ὁποῖον εἰς τὸ τέλος τοῦ αἰῶνος δίδεται ἡ εὐκαιρία νά ἐκζητήσουν τὸν Κύριον, εἶναι ὅλοι οἱ Ἰσραηλῖται οἱ ὅποιοι εἰς τὴν πρώτην ἔλευσιν καὶ ἐντεῦθεν δὲν ἐδέχθησαν τὸν Χριστόν. Διδομένης τῆς πρώτης εὐκαιρίας εἰς αὐτοὺς νά ἐκζητήσωσι τὸν Κύριον, εἰς «ὄλα τὰ ἔθνη» κατόπιν θὰ δοθῇ παρομοία εὐκαιρία, ὁ Ἰάκωβος βεβαίῳ.

Καὶ ὁ Ἰάκωβος ἐπιπροσθέτει περαιτέρω, «καὶ πάντα τὰ ἔθνη ἐπὶ τὰ ὁποῖα καλεῖται τὸ ὄνομά μου». Ἀκριβῶς, καθὼς ἡ μαρτυρία ἐδόθη ἰδίως εἰς τὸ Ἰουδαϊκὸν Ἔθνος κατὰ τὴν πρώτην ἔλευσιν, ἐδόθη ὁμοίως καὶ εἰς τὸν Ἑθνικὸν κόσμον καθ' ὅλον τὸν Εὐαγγελικὸν αἰῶνα. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἀποτελεῖ τὴν μόνην τελικὴν εὐκαιρίαν νά πιστεύσουν καὶ νά λάβουν τὴν ὑποσχεθεῖσαν παρὰ Θεοῦ εὐλογίαν. Καθὼς μὲ τοὺς Ἰουδαίους, οὕτω καὶ μὲ τοὺς Ἑθνικοὺς, περαιτέρω εὐκαιρία θὰ τοὺς δοθῇ εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Χριστοῦ. Καὶ ὅταν ἐκζητήσωσι τὸν Κύριον θὰ εὕρουν Αὐτόν. Εἰς ΗΣΑ·Ι·ΑΝ ξ'. 1-3 ἀναγινώσκομεν,

«Σηκώθητι, φωτίζου, διότι τὸ φῶς σου ἦλθε. Καὶ ἡ δόξα τοῦ Κυρίου ἀνέτειλεν ἐπὶ σέ. Διότι, ἰδοὺ, σκότος θέλει σκεπάσει τὴν γῆν, καὶ ζόφος τὰ ἔθνη. Ἐπὶ σέ ὅμως θέλει ἀνατείλει ὁ Κύριος, καὶ ἡ δόξα αὐτοῦ θέλει φανερωθῇ ἐπὶ σέ. Καὶ τὰ ἔθνη θέλousιν ἔλθεῖ εἰς τὸ φῶς σου, καὶ οἱ βασιλεῖς εἰς τὴν λάμπιν τῆς ἀνατολῆς σου». ΗΣΑ·Ι·ΑΣ ξ'. 1-3.

Ὁ Συμεὼν ὠμίλησε περὶ τοῦ Ἰησοῦ ὡς «φῶς εἰς φωτισμὸν τῶν ἐθνῶν καὶ δόξαν τοῦ λαοῦ Ἰσραήλ». (ΛΟΥΚΑ β'. 32). Naί, ὁ Ἰησοῦς, τὸ ἀληθὲς «φῶς τὸ φωτίζον πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον», θὰ διασκορπίσῃ τὸ σκότος κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς βασιλείας Του, ὅπερ ἐσκότισεν ἀμφοτέρους Ἰουδαίους τε καὶ Ἑθνικοὺς. Θὰ εἶναι τότε ὅτε ἡ γνῶσις τοῦ Κυρίου θὰ καλύψῃ τὴν γῆν καθὼς τὰ ὕδατα καλύπτουσι τὴν θάλασσαν. (Ἡσαΐας ια'. 9).

Ἡ διακήρυξις τοῦ Συμεὼν εἶναι ἐν μέρει περικοπὴ ἐκ τῆς

προφητείας τοῦ Ἡσαΐου μβ'. 7. Τὸ ἔβδομον ἐδάφιον λέγει, ὅτι «τὸ φῶς τῶν ἐθνῶν» δὲν θὰ ἀνοίξῃ μόνον τοὺς «ὀφθαλμοὺς τῶν τυφλῶν», ἀλλ' ἐπίσης θὰ φέρῃ πάλιν «τοὺς δεσμίους ἐκ τῶν δεσμῶν, καὶ τοὺς καθημένους ἐν σκότει ἐκ τοῦ οἴκου τῆς φυλακῆς». (ΗΣΑΪ·Ι·ΑΣ μβ'. 7). Τοῦτο ἔχει σχέσιν μὲ τοὺς ἐν τῇ φυλακῇ τοῦ θανάτου. Ἡ διαφώτισις καὶ ἀποκατάστασις τοῦ Ἰσραὴλ καὶ τῶν Ἑθνικῶν θὰ εἶναι ἀτελὴς ὑπὸ τὴν θείαν οἰκονομίαν, ἐὰν δὲν συμπεριελάμβανε καὶ τοὺς νεκρούς. Καὶ αὐτοὶ ἀκόμη οἱ ὁποῖοι ἀπέρριψαν καὶ κατεδίωξαν τὸν Ἰησοῦν θὰ ἐγερθοῦν ἐκ νεκρῶν, καὶ θὰ εἴπουν εἰς Αὐτόν, «Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου». (ΜΑΤΘ. κγ'. 39).

Ἡ ἀποκατάστασις τῆς θείας εὐνοίας ἐννοεῖ ὅτι τελικῶς ὁ θάνατος θὰ καταστραφῇ ὀλοσχερῶς. «Καὶ θάνατος δὲν θέλει ὑπάρχει πλέον» ὅταν «ἡ σκηνὴ τοῦ Θεοῦ» θὰ εἶναι μετὰ τῶν ἀνθρώπων, δηλ. ὅταν ἡ εὐνοία τοῦ Θεοῦ θὰ ἐπιχέεται ἐπὶ τῶν Ἰουδαίων καὶ Ἑθνικῶν διὰ τῆς βασιλείας τοῦ Χριστοῦ. «Οὐτε πόνος δὲν θέλουσιν ὑπάρχει πλέον, διότι τὰ πρῶτα παρήλθον». (ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ κα'. 4)·

Συμπλήρωσις

Μὲ τὴν ἐπικράτησιν ἐκείνων οἱ ὁποῖοι πρῶτοι ἔλαβον τὰς εὐλογίας τῆς βασιλείας, τὸ φυσικὸν σπέρμα τοῦ Ἀβραάμ, τῶν ζώντων ἐν Παλαιστίνῃ, οἱ λαοὶ τῶν ἄλλων ἐθνῶν θὰ ἀναγνωρίσουν, ὅτι ὁ Κύριος εὐλογεῖ τὸν ἀρχαῖον Αὐτοῦ λαόν. Θὰ ἀναγνωρίσουν ἐπίσης, ὅτι αἱ εὐλογίαι τοῦ Κυρίου εἶναι ἐπὶ τοῦ Ἰσραὴλ διότι ὑπέταξαν ἑαυτοὺς εἰς τὴν ἐξουσίαν τῆς βασιλείας τοῦ Χριστοῦ, ἥτις θὰ ἔχῃ αὕτη τότε ἐμπιστευθῇ εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἀναστηθέντων ἀρχαίων ἀριστέρων. Βλέποντες τοῦτο, ἐπιθυμήσουν νὰ ἀκολουθήσουν τὴν ἰδίαν πορείαν. Ὁ Κύριος προεῖπε τοῦτο λέγων,

«Οὕτω λέγει ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων. Ἔτι θέλουσιν ἐλθεῖ λαοί, καὶ οἱ κατοικοῦντες πολλὰς πόλεις, καὶ οἱ κάτοικοι τῆς μιᾶς θέλουσιν ὑπάγει εἰς τὴν ἄλλην, λέγοντες, Ἄς ὑπάγωμεν σπεύδοντες διὰ νὰ ἐξιλεώσωμεν τὸ πρόσωπον τοῦ Κυρίου, καὶ νὰ ἐκζητήσωμεν τὸν Κύριον τῶν δυνάμεων, θέλω ὑπάγει καὶ

ἐγώ. Καὶ λαοὶ πολλοὶ καὶ ἔθνη ἰσχυρὰ θέλουσιν ἔλθει διὰ νὰ ἐκζητήσωσι τὸν Κύριον τῶν δυνάμεων ἐν Ἱερουσαλὴμ, καὶ νὰ ἐξιλεώσωσι τὸ πρόσωπον τοῦ Κυρίου.

»Οὕτω λέγει Κύριος τῶν δυνάμεων. Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις δέκα ἄνδρες ἐκ πασῶν τῶν γλωσσῶν τῶν ἐθνῶν θέλουσι πιάσει σφιγκτὰ, ναί, θέλουσι πιάσει σφιγκτὰ τὸ κράσπεδον ἐνδὸς Ἰουδαίου, λέγοντες, Θέλομεν ὑπάγει μὲ σᾶς, διότι ἡκούσαμεν ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι μὲ σᾶς». ΖΑΧΑΡΙΑΣ η'. 20-23.

Τοῦτο δὲν συνεπάγεται ὅτι οἱ λαοὶ ὅλων τῶν ἐθνῶν κατὰ γράμμα θὰ ταξιδεύσουν εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ νὰ προσκυνήσουν τὸν Κύριον. Ἡ σκέψις εἶναι, μᾶλλον, ὅτι εἰς τὰς διανοίας των καὶ καρδίας θὰ γνωρίσουν τὴν ἐξουσίαν τῆς βασιλείας νὰ πηγάζῃ ἐξ αὐτῶν διὰ μέσου τῶν ἀναστηθέντων ἀρχαίων ἀριστέων, καὶ θὰ προσφέρουν τὴν ὑποταγὴν των εἰς αὐτήν, χαίροντες νὰ συμμετάσχουν εἰς τὰς πλουσίας εὐλογίας τὰς ὁποίας θὰ βλέπουν νὰ ἐκχέωνται ἐπὶ τῶν Ἰσραηλιτῶν.

Ῥολίγον κατ' ὀλίγον, ἡ εὐκαιρία νὰ συμμετάσχουν εἰς τὰς εὐλογίας αὐτὰς θὰ εἶναι παγκοσμία. Εἰς Ζαχαρίαν ιδ'. 14-21 ἔχομεν κάπως μίαν τελικὴν εἰκόνα εἰς τὸ τί θὰ εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς πλήρους ἐγκαθιδρύσεως τῆς Μεσσιανικῆς Βασιλείας. Πρῶτον, μᾶς ὑπενθυμίζει ἐκείνους οἵτινες ἦλθον «ἐναντίον τῆς Ἱερουσαλὴμ», καθὼς περιγράφεται ἐν λεπτομερείᾳ εἰς Ἰεζεκιήλ κεφ. 38ον. Οὗτοι ὁμοίως θὰ ἔχουν τὴν εὐκαιρίαν νὰ «ἀναβοῦν» καὶ νὰ προσκυνήσουν τὸν Κύριον. Ἀληθῶς θὰ εἶναι ἡ μόνη ὁδὸς διὰ νὰ λάθουν τὰς εὐλογίας τῆς βασιλείας, διότι ἀναγινώσκουμεν, «Καὶ ὅσοι ἐκ τῶν οἰκογενειῶν τῆς γῆς δὲν ἀναβῶσιν εἰς Ἱερουσαλὴμ, διὰ νὰ προσκυνήσωσι τὸν βασιλέα, τὸν Κύριον τῶν δυνάμεων, εἰς αὐτοὺς δὲν θέλει εἶσθαι βροχή».

Εἰς τὴν πρῶν Κοινωνίαν τῶν Ἐθνῶν καὶ νῦν Ἡνωμένα Ἕθνη, σχέδια ἦσαν, καὶ εἶναι, ὅπως ἐπιβάλλουν οἰκονομικὸν ἀποκλεισμόν εἰς ἔθνος τι τὸ ὁποῖον δὲν θὰ ὑπετάσσετο εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς ὀργανώσεως ταύτης. Νὰ μεταχειρισθῶμεν τὴν γλῶσσαν ταύτην, δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι ὁ Κύριος θὰ ἐφαρμόσῃ «ἀποκλεισμόν βροχῆς» ἐναντίον ἐκείνων οἵτινες δὲν θὰ συνεμορφοῦντο μὲ τοὺς κανονισμοὺς τῆς Νέας Βασιλείας. Ὁ

Προφήτης Μιχαίας λέγει ὅτι ὁ Κύριος «θέλει ἐλέγξει ἔθνη ἰσχυρά, ἕως εἰς μακράν». (ΜΙΧ. δ'. 3). Ὁ ἔλεγχος οὗτος ἢ ὁ ἀποκλεισμός, θὰ ἐπιβάλλεται εἰς ὅποιον καὶ εἰς ὅλους οἱ ὁποῖοι δὲν θὰ προσκυνήσουν τὸν Βασιλέα, τὸν Κύριον τῶν Δυναμέων, καὶ ὑπακούσουν εἰς τοὺς νόμους τῆς Βασιλείας.

«Ἡ οἰκογένεια τῆς Αἰγύπτου» ἀναφέρεται ἰδιαιτέρως εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτήν. Ἡ ἐξήγησις δίδεται ὅτι, «Αὕτη θέλει εἶσθαι ἡ ποινὴ τῆς Αἰγύπτου, καὶ ἡ ποινὴ πάντων τῶν ἐθνῶν τῶν μὴ θελόντων νὰ ἀναβῶσι διὰ νὰ ἐορτάσωσι τὴν σκηνὴν τῆς σκηνοπηγίας». Τὸ ὅτι ἡ Αἴγυπτος τελικῶς θὰ συμμορφωθῇ καὶ θὰ εὐλογηθῇ, καθὼς καὶ θὰ συμμετάσχη εἰς τὴν διανομὴν τῶν εὐλογιῶν, φαίνεται εἰς Ἡσαΐαν ιθ'. 24, 25, ὅπερ ἀναγινώσκει,

«Ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ὁ Ἰσραὴλ θέλει εἶσθαι ὁ τρίτος μετὰ τοῦ Αἰγυπτίου καὶ μετὰ τοῦ Ἀσσυρίου. Εὐλογία ἐν μέσῳ τῆς γῆς θέλει εἶσθαι. Διότι ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων θέλει εὐλογήσῃ αὐτούς, λέγων, Εὐλογημένη ἡ Αἴγυπτος ὁ λαός μου. Καὶ ἡ Ἀσσυρία τὸ ἔργον τῶν χειρῶν μου, καὶ ὁ Ἰσραὴλ ἡ κληρονομία μου». ΗΣΑΪ·ΑΣ ιθ'· 24, 25.

«Ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ», ὁ Ζαχαρίας λέγει, «θέλει εἶσθαι ἐπὶ τοὺς κώδωνας τῶν ἵππων, ΑΓΙΑΣΜΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟΝ». Ὅποια ἔνδοξος ἐκβάσῃς τοῦ θείου σχεδίου διὰ τὸν Ἰσραὴλ πρῶτον καὶ δι' ὅλα τὰ ἔθνη! «Ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ δὲν θέλει εἶσθε πλέον Χαναναῖος, οὔτε Ἀσιάτης, οὔτε Εὐρωπαῖος, οὔτε Ἀφρικανός, οὔτε Ἀμερικανός, ἐπειδὴ πάντες θέλουσιν εἶσθαι Ἰσραηλιταί». (ΖΑΧ. ιδ'. 20, 21).

Μὲ τὸν Νόμον τοῦ Θεοῦ γεγραμμένον εἰς τὰ «ἐνδόμυχα» αὐτῶν, οἱ λαοὶ θὰ ἔχουν τὴν ἐξουσίαν τῆς γῆς ἀποκαταστηθισομένην εἰς αὐτούς. Ὅλοι ὁμοῦ θὰ συμμετάσχουν εἰς τὰς εὐθύνas τῆς βασιλείας, καὶ ἐξουσιάζοντες μετὰ τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν ἐπίγειον ἐπικράτειαν τοῦ Μεγάλου Σύμπαντος, εἰς τὸ ὅποιον ΟΥΤΟΣ εἶναι ὁ Αὐτοκράτωρ, Ἀνώτατος καὶ Αἰώνιος.

Οὗτος εἶναι ὁ τελικὸς προορισμὸς τοῦ Ἰσραὴλ καὶ ὅλων τῶν Ἐθνῶν — ἐκείνων οἱ ὁποῖοι διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἐκοιμήθησαν ἐν τῷ ὕπνῳ τοῦ θανάτου. Ἀλλὰ ἡ προσωρισμένη αὕτη κληρονομία θὰ ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς πίστεως εἰς τὸ ἀπολυτρωτι-

κὸν ἔργον τοῦ Χριστοῦ, καὶ εἰς τὴν ὑπακοὴν τῶν νόμων τῆς Βασιλείας αὐτῆς. Εὐχαριστοῦμεν τὸν Κύριον, ἐντούτοις, διότι ὅλοι θὰ ἔχουν τὴν εὐκαιρίαν αὐτὴν νὰ πιστεύσουν καὶ νὰ ὑπακούσουν.

‘Οποῖα ἔνδοξος ἔκθασις αὕτη θὰ εἶναι διὰ τὰ προβλήματα ὅλου τοῦ κόσμου! Αὕτη εἶναι ἡ ἐπιθυμία ὅλων τῶν λαῶν. Ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἡ ἐλπίς τοῦ κόσμου.

Τὸ μέλλον τοῦ Ἰσραὴλ καὶ τοῦ κόσμου

Τὸ βιβλιάριον τοῦτο ἐγράφη τὸ 1957. Ὁ Ἰσραὴλ ἀπὸ τὸ 1948 εἶναι ἑθνος ἐλεύθερον μεταξὺ τῶν ἑθνῶν τῆς γῆς. Ἡ Ἱερουσαλὴμ εἶναι πρωτεύουσα αὐτῶν. Τὰ 2520 ἔτη τῆς Κυριαρχίας τῶν ἑθνῶν ἔληξαν τὸ 1914. Ἡ Ἱερουσαλὴμ δὲν εἶναι πλέον καταπατουμένη ὑπὸ τῶν ἑθνῶν, διότι ἡ διορία αὐτῶν ἐτελείωσε τὸ 1914 (606 π.Χ. καὶ 1914=2520 ἔτη). ΕΚΕΙΝΟΣ εἰς τὸν ὅποιον «τὸ διάδημα καὶ τὸ στέμμα ἀνήκει» (ΙΕΖ. κα’. 26), εἶναι παρὼν, συνάζων τὸν διασκορπισθέντα λαόν Του ἐκ τῆς «διασπορᾶς», «ἀναψυχὴ ἀπὸ προσώπου — Παρουσίας — Αὐτοῦ». (ΠΡΑΞ. γ’. 19-21). Τὸ ἔργον τῆς ἐπισυναγωγῆς τοῦ Ἰσραὴλ δὲν εἶναι ἔργον ἀνθρώπινον, ἀλλ’ ἔργον τοῦ Θεοῦ. Ὁ καιρὸς τῆς τιμωρίας αὐτῶν ἔληξεν. Ἐλαθεν ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ Κυρίου «διπλᾶ». (ΖΑΧ. θ’. 13).

Σήμερον βλέπομεν τὰ ἐπιτεύγματα τοῦ Ἰσραὴλ. Ἡ νίκη αὐτῶν, ἡ ἀστραπιαία, εἶναι μοναδικὴ εἰς τὰ χρονικὰ τῆς ἀνθρωπότητος. Εἰς τὴν προφητείαν τοῦ ΖΑΧ. ιθ’. 1, 3, ἀναγινώσκομεν,

«Ἰδοὺ, ἐγὼ καθιστῶ τὴν Ἱερουσαλὴμ ποτήριον ζάλης εἰς πάντας τοὺς λαοὺς κύκλῳ. . . Καὶ ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ θέλω καταστήσει τὴν Ἱερουσαλὴμ πρὸς πάντας τοὺς λαοὺς λίθον καταδαρύνοντα, πάντες ὅσοι ἐπιφορτισθῶσιν αὐτόν, θέλουσιν κατασυντριφθῆ, ὅταν πάντα τὰ ἔθνη τῆς γῆς συναχθῶσιν ἐναντίον αὐτῆς».

Ἡ προφητεία αὕτη εἶναι ἐν προόδῳ ἐκπληρώσεως. Ὁ Ἰσραὴλ θὰ εἶναι ὁ πρῶτος ὅστις θὰ εὐλογηθῇ, καὶ μετ’ αὐτοῦ

πάντα τὰ ἔθνη τῆς γῆς. Ἀκόμῃ «ἡ θλίψις τοῦ Ἰακώβ» δὲν ἔλαβε χώραν. (ΙΕΡ. λ'. 7). Πλὴν ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ ἐπανασυνάξαντος τὸν λαὸν Αὐτοῦ εἶναι ἀνοικτὸς ὑπὲρ αὐτῶν, καθὼς ἡ προφητεία ἐξακολουθεῖ νὰ ὑποδεικνύη,

«Καὶ θέλω ἀνοίξει τοὺς ὀφθαλμοὺς μου ἐπὶ τὸν οἶκον Ἰούδα, καὶ θέλω πατάξει ἐν ἀποτυφλώσει πάντα ἵππον τῶν λαῶν» διότι «στήριγμα εἶναι εἰς ἐμὲ οἱ κάτοικοι τῆς Ἱερουσαλήμ, διὰ τοῦ Κυρίου τῶν δυνάμεων τοῦ Θεοῦ αὐτῶν». (ΖΑΧ. ιβ'. 4, 5). Ἴδε ΙΕΖ. κεφ. λζ'.-λθ'.

Ἡ συκὴ ἀναθάλλει (ΜΑΤΘ. κδ'. 32), καὶ ἐντὸς ὀλίγου «ἐν τῇ θλίψει τοῦ Ἰακώβ» θέλουσιν ἀνοιχθῇ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν, καὶ θέλουσι φέρει καρπὸν, ἀνακράζοντες «Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου», θέλουσιν «ἐπιβλέψει εἰς ΕΚΕΙΝΟΝ τὸν ὁποῖον ἐξεκέντισαν, καὶ θέλουσι θρηνήσῃ ἐπ' Αὐτόν, καθὼς καὶ πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς». (ΖΑΧ. ιβ'. 10, ΑΠΟΚ. α'. 7). Μακάριοι οἱ ἐλπίζοντες εἰς τὸν Κύριον! Τὸ σπέρμα τοῦ Ἀβραάμ, ὁ ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΕΦΑΛΗ καὶ ΣΩΜΑ, θὰ εὐλογήσῃ πάσας τὰς φυλάς τῆς γῆς. Ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ ἐλπίς τοῦ Κόσμου. Λαμπρὸν εἶναι τὸ μέλλον τοῦ Ἰσραήλ καὶ ὅλου τοῦ κόσμου. ΑΜΗΝ.

Τ Ε Λ Ο Σ